

பிரவாதம்

ஏப்ரல் - 2011

இதழ் எண்: 5

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் (SSA)

பிரவாதம்

ஏப்பிரல் - 2011

இதழ் எண்: 5

★ ஆசிரியர் உரை: வரலாறும் வரலாறு எழுதியலும்	iii
★ வரலாற்றின் உருவாக்கத்தில் சமூகமும் தனிநபரும்	1
- ஈ. எச். கார்	
★ வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும்:	
ஈ. எச். கார் நோக்கில் அனுபவவாதமும் அகவாதமும்	34
- க. சண்முகலிங்கம்	
★ சமூக வரலாறும், வரலாற்றில் தனிநபரின் வகிபாகமும்	44
- ரிச்சர்ட் ஜே. இவன்ஸ்	
★ வரலாறு என்றால் என்ன?	52
- ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி	
★ வரலாறுகளும் அடையாளங்களும்	58
- ரொமிலா தாப்பர்	
★ முதிர்ச்சியுறாத கிளர்ச்சியாளர்கள்	76
- குமாறி ஜெயவர்த்தன	
★ இந்திய நிலமானிய முறை	89
- ஆர். எஸ். சர்மா	
★ நூல் அறிமுகம்	111
i. சனங்களும் வரலாறும்	111
ii. Early Historic Tamil Nadu	117
★ அஞ்சலி	126
- பேராசிரியர் லெஸ்லி குணவர்த்தன	

பிரவாதம்

இதழ் எண் 5 ஏப்ரல் - யூன் 2011

ஆசிரியர் : க. சண்முகலிங்கம்

ஆசிரியர்குழு : எம். ஏ. நுஃமான்
செல்வி திருச்சந்திரன்
என். சண்முகரத்தினம்
சித்திரலேகா மௌனகுரு

வெளியீடு : சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
12, சுலைமான் ரெறஸ்
கொழும்பு - 5

ISSN 1391-7269

வரலாறும் வரலாறு எழுதியலும்

ஆறு ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பிறகு பிரவாதம் இதழ் - 5 உங்கள் கைக்கு வந்து சேர்கிறது. எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் வெளிநாடு சென்றிருந்ததும் பல்வேறு காரணங்களும் இந்த நீண்ட இடைவெளிக்கு ஏதுவாயின.

பிரவாதம் - 5 இன் சிறப்புப் பொருளாக 'வரலாறும் வரலாறு எழுதியலும்' என்னும் விடயம் அமைகிறது. இவ்விடயத்துடன் தொடர்புடைய செவ்வியல் படைப்புக்கள் பல அண்மைக்காலத்தில் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஈ.எச்.கார், ஆர். எஸ்.சர்மா ஆகிய இருபேரறிஞர்களின் படைப்புக்களை ஒட்டிய விவாதமாக அமையும் கட்டுரைகள் பல இவ்விதழில் இடம் பெறுகின்றன. குமாரி ஜயவர்த்தன அவர்கள் அண்மையில் எழுதியுள்ள 'Perpetual Ferment - Popular Revolts in Sri Lanka in the 18th and 19th Centuries' என்ற நூலையும் இவ்விதழ் முன்னிலைப்படுத்தி விவாதிக்கின்றது.

'வரலாற்றின் உருவாக்கத்தில் சமூகமும் தனிநபரும்' என்னும் முதலாவது கட்டுரை வரலாற்றின் தத்துவார்த்தப் பிரச்சினைகளை ஆராய்கிறது. தத்துவம் அல்லது மெய்யியல் சார் பிரச்சினைகளை நாம் அவ்் சியப்படுத்தியே வந்திருக்கின்றோம். ஆனால் வாழ்க்கையின் பயங்கர நெருக்கடிகளை சந்திக்கும் பொழுது நாம் ஒவ்வொருவரும் தத்துவ ஞானிகளாகவே மாறிவிடுகிறோம். 30 வருட யுத்தத்தின் பின்னரான இன்றைய சூழலில் நாம் தத்துவ விசாரத்திற்குத் திரும்பியுள்ளோம். இன்று பலரும் அடிக்கடி பேசும் தத்துவம் ஒன்று உள்ளது. இதனைக் 'கெட்ட ஜான் அரசர் தத்துவம்' என்று கூறலாம். இதைப்பற்றி ஈ.எச்.கார் சுவாரஸ்யமான விவாதத்தை இக்கட்டுரையில் முன் வைக்கிறார்.

வரலாற்று நிகழ்வுகளை தனிநபர்களின் பண்பும் நடத்தையும் கொண்டு விளக்கும் போக்கை 'கெட்ட ஜான் அரசர் தத்துவம்' (Bad King John Theory) என்று அழைக்கலாம். கடந்த கால வரலாற்றைப் பற்றிய விளக்கத்தினை விட நிகழ்கால வரலாற்றை விளக்குவதற்கே 'கெட்ட ஜான் அரசர் தத்து' வத்தை நாம் அடிக்கடி பிரயோகிக்கின்றோம். இது மிகவும் எளிமையான சிக்கல் இல்லாத விளக்கம்.

ஜான் அரசர் கெட்டவர்; எலிசபெத் அரசி நல்லவள் என்னும் கொள்கை நாம் சமீபகாலத்திற்கு வரும் பொழுது இன்னும் பரவலாக இருக்கிறது. கம்யூனிசம் என்பது கார்ல் மார்க்ஸினுடைய மூளையில் பிறந்தது என்று எழுதுவது அதனுடைய தோற்றத்தையும் இயல்பையும் பகுத்தாராய்வதைக் காட்டிலும் சுலபமாக இருக்கிறது. போல்ஷ்விக் புரட்சியின் ஆழமான சமூகக் காரணங்களை ஆராய்வதைக் காட்டிலும் ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தி இரண்டாம் நிக்கோலஸின் முட்டாள்தனத்தால் அல்லது ஜெர்மானியத் தங்கத்தினால் புரட்சி ஏற்பட்டது என்று எழுதுவது சுலபம். 20ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டு உலகப் போர்கள் நடைபெற்றதற்கு சர்வதேச உறவுகளின் அமைப்பில் ஆழமான நெருக்கடி ஏற்பட்டது காரணம் என்று சொல்லாமல் இரண்டாம் வில்ஹேம் மற்றும் ஹிட்லருடைய தனிப்பட்ட கெட்ட குணங்களின் விளைவு என்று கூறுவது சுலபம். (இவ்விதம், ஈ.எச்.கார், பக். 25)

இலங்கையின் நிகழ்கால வரலாற்று நூல்கள் யாவும் 'கெட்ட ஜான் அரசர் தத்துவம்' பற்றிய வியாக்கியானங்களாகவே இருப்பது ஆச்சரியத்திற்கு உரியதல்ல. தனி நபரின் கெட்டகுணம் என்பதை 'ஒரு சமூகக்குழுவின் கெட்டகுணம்' என்று விரிவுபடுத்துவதும் 'கெட்ட ஜான் தத்து' வத்தின் இன்னோர் வடிவமே. (இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்றவரும், முன்னாள் சிவில் சேவையாளருமான ஒரு அறிஞர் நடந்து முடிந்த 30 வருட யுத்தத்தை 'வட புலத்தாரின் கெட்ட குணம்' என்ற அம்சத்தை மையப்படுத்தி வாதிடும் கட்டுரை ஒன்றை அண்மையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். இதைப் படித்த போது நான் ஈ.எச்.காரின் புத்தகத்தை உடன் தேடியெடுத்து மேற்கூறிய வரிகளை மீண்டும் மீண்டும் படித்து ரசித்தேன்.) ஈ.எச்.கார் இன்னோரிடத்தில் இப்படிக் கூறுகிறார்:

அரசர் ஜான் பேராசைக்காரர் அல்லது முட்டாள் அல்லது கொடுங்கோலன்; ஆகவே அவர் கெட்ட அரசர் என்று கூறுவதுடன் நீங்கள் திருப்தியடைந்தால் நீங்கள் தனிப்பட்ட குணங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். அது மமுலைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்பிக்கப்படுகிற வரலாறு மட்டத்தில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகும். ஆனால் நிலப்பிரபுத்துவக் கோமான்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதை எதிர்த்த சக்திகளின் உணர்விலலாத கருவியாக அரசன் ஜான் இருந்தார் என்று நீங்கள் பேச ஆரம்பித்தால், அரசர் ஜானுடைய தீமைப் பண்பு குறித்து மிகவும் சிக்கலான பார்வையை நுழைக்கிறீர்கள். அத்துடன் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் தனிநபர்களின் உணர்வு பூர்வமான செயல்களால் மட்டும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை; வெளியிலிருக்கிற வலிமையான சக்திகள் அவர்களுடைய உணர்விலலாத சித்தத்தை வழி நடத்துகின்றன என்று கருதுவதாகவும் தோன்றும். (இவ்விதம், பக். 27-28)

காரின் நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தை முழுமையாகத் தந்து அது தொடர்பான விவாதத்தை தொடக்கி வைத்தது போன்று, அவரது நூலின் முதலாவது அத்தியாயத்தின் நுணுக்கமான வாசிப்புக்கு உதவும் கட்டுரையாக 'வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும்: ஈ.எச்.கார் நோக்கில் அனுபவவாதமும், அகவாதமும்' எனும் கட்டுரை விளங்குகிறது. ஈ.எச்.காரின் புகழ்பெற்ற மேற்கோள்கள் பல இக்கட்டுரையில் எழுத்தாளப்பட்டுள்ளன. வரலாறு பற்றிய காரின் நோக்கினை 'ஆகவே வரலாறு என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு அது வரலாற்றாசிரியனுக்கும் அவனுடைய ஆதாரங்களுக்கும் இடையில் தொடர்ச்சியான இடைச்செயல், நிகழ்காலத்திற்கும் கடந்த காலத்திற்கும் இடையில் முடிவிலலாத உரையாடல் என்று பதிலளிப்பேன்' என ஈ.எச்.கார் கூறுவதோடு முடியும் இக்கட்டுரை 'விரிவடையும் வானம்' (அத்.6) வரையான 'வரலாறு என்றால் என்ன?' நூலின் பிற அத்தியாயங்களையும் படிக்கும் ஆவலை வாசகர் மனதில் எழுப்பும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

'சமூக வரலாறும் வரலாற்றில் தனிநபர் வகிபாகமும்' என்ற நிச்சார்ட் ஜே.இவன்ஸ்சின் கட்டுரை அடுத்து இடம்பெறுகிறது. இக்கட்டுரையின் முதற்பகுதியில் சமூக வரலாறு பற்றி இவன்ஸ்

ஆராய்கிறார். சமூக வரலாறு பற்றிய சிந்தனை, ‘அனாலஸ்’ பள்ளி, கீழிலிருந்து வரலாறு, அடித்தள மக்கள் வரலாறு என்றவாறு பரிணாமம் அடைவதை இவன்ஸ் விளக்குகிறார். இதே கட்டுரையின் இரண்டாம் பகுதியான ‘வரலாற்றில் தனிநபர் வகிபாகம்’ காரின் நோக்குமுறையை இன்னொரு கோணத்தில் விளக்குகிறது. அமைப்பு (Structure), செயலி (Agent) என்ற இரு அம்சங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர இடைவினையையும், தொடர்பையும் இவன்ஸ் விளக்குகிறார். (இக்கட்டுரையைப் படிக்கும் வாசகர்களுக்கு ஐசக் டொயிஸ்ரர் எழுதிய ‘ரொட்ஸ்கியின் வாழ்க்கை வரலாறு’ (மூன்று தொகுதிகள்), ‘ஸ்டாலினின் வாழ்க்கை வரலாறு’ என்பன நினைவுக்கு வரலாம். இவை இன்று வரை தமிழ் வாசகர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

‘வரலாறு என்றால் அது கடந்த காலத்தின் அரசியல் பற்றியது. அவ்வாறே நிகழ்கால அரசியல் இன்றைய வரலாறு’ என்ற கருத்து 19ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றாசிரியர்களிடம் மேலோங்கி இருந்தது. தென்னாசியச் சூழ்நிலையில் இக்கருத்து இன்று வரை நிலைபெற்று உள்ளது. ‘மன்னர்களும் அவர்கள் சந்தித்த போர்க்களங்களும்’ என்ற வகையில் வரலாற்றை நோக்கும் அணுகுமுறை பற்றி டி.டி. கோசாம்பி இவ்வாறு கூறினார்:

வரலாறு என்றால் என்ன? அடுத்தடுத்து வரும் ஆதிக்க வெறி தலைக்கேறிய பித்தர்களின் பெயர்களும் பெரும்போர்களுமே வரலாறு என்றால், அப்படிப்பட்ட இந்திய வரலாற்றை எழுதுவது கடினமாகும். ஒரு மன்னனின் பெயரை அறிவதை விட, விவசாயம் செய்வதற்கு மக்களிடம் ஏர்கள் இருந்ததா? இல்லையா? என்பதே சரித்திரம் என்றால், அப்படிப்பட்ட சரித்திரம் இந்தியாவிற்கு உண்டு என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நூலில் வரலாறு என்பதைப் பின்வரும் பொருளிலேயே உபயோகித்திருக்கிறேன். ‘உற்பத்தி சாதன முறைகளிலும் உற்பத்தி உறவுகளிலும் தோன்றி வந்த மாறுதல்களைக் காலக்கிரமமாக எடுத்துரைப்பதே வரலாறு.’ வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுப்பதில் இருந்து மாறுபட்டு மேலே கூறியது போலவும் ஒரு வரலாற்றை எழுத முடியும் என்பதே இப்பொருள் விளக்கத் திற்குள்ள சாதகமான அம்சமாகும். இந்நோக்கில் இருந்து

பார்க்கையில் பண்பாடு என்பதற்கு இனநிபுணர்கள் கூறும் விளக்கமும் பொருத்தமாகவே அமையும். அதாவது ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த எல்லா மக்களுடைய வாழ்க்கை நெறியிலு முள்ள மிக முக்கியமான அம்சங்களை விபரிப்பதே பண்பாடு. ('பண்டைய இந்தியா - அதன் பண்பாடும் நாகரிகமும் பற்றிய வரலாறு', டி.டி. கோசாம்பி, என்.சி.பி.எச் வெளியீடு, சென்னை, 1989, பக். 14)

அரசியல் வரலாற்றிற்கு முதன்மை கொடுத்து வரலாற்றாசிரியர்கள் முன்பு எழுதினர். இன்று சமூகவரலாறு முதன்மை பெற்று வருகிறது. இதற்கு மார்க்சிய எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு உதவியது. ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் நேர்காணல் ஒன்றிலிருந்து சிலபகுதிகளை இந்த இதழில் தந்திருக்கிறோம்.

'மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்களின் படைப்புக்கள் இன்னும் குழந்தைப் பருவத்திலே தான் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது' என்ற வினாவிற்கு ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி அவர்களின் எதிர்வினை பின்வருமாறு அமைந்தது:

மார்க்சியத் தாக்கம் பெற்ற கோசாம்பி, ரொமிலா தாப்பர், இர்பான் ஹபிப், பிபன் சந்திரா, சுமித் சர்க்கார், கே.என்.பணிக்கர் போன்றோரால் முன்னெடுக்கப்படும் ஆராய்ச்சிப் போக்கு இன்னும் குழந்தைப் பருவத்தில் தான் உள்ளது என்று சொல்வதை நான் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டேன். ஏனென்றால் இன்று மதிக்கப்படும், பயன்படும் ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் இவர்களால் செய்யப்பட்டவை தாம். உலக அரங்கிலும் இவர்களுக்குத் தான் மதிப்பு. விஸ்வ இந்து பரிஷத்தின் வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதும் ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றைக் கூட அனைத்துலக ஆய்விதழ் எதிலும் வெளியிட முடியாது.

ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதி குறிப்பிடும் மார்க்சிய ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளை 'பிரவாதம்' தொடர்ந்து வெளியிடும்.

ரொமிலா தாப்பாரின் கட்டுரை அடுத்து இடம்பெறுகிறது. நா.வா.வின் மொழிபெயர்ப்பில் ரொமிலா தாப்பரின் 'வரலாறும் வக்கிரங்களும்' என்ற சிறு நூலை 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் படித்த

நினைவு இன்னும் மனதில் பசுமையாக உள்ளது. 1990-2010 கால எல்லையில் ரொமிலா தாப்பர் நான்கு ஐந்து தடவை இலங்கை வந்து போனார். அவர் வருகை தந்த ஒவ்வொரு தடவையிலும் இதே கருப்பொருளில் கூட்டங்களில் உரை நிகழ்த்துவார். 2010 ஆகஸ்ட் 01 திகதியன்று அவர் நிகழ்த்திய 11 வது நீலன் திருச்செல்வம் நினைவுச் சொற்பொழிவு தாப்பர் மீண்டும் மீண்டும் அடித்துச் சொல்லும் கருத்துக்களை அழகுற எடுத்துக் கூறுகிறது.

குமாரி ஜயவர்த்தனவின் 'Perpetual Ferment' (ஓயாத எழுச்சி அலைகள்) ஆய்வுலகுக்குப் புதுவரவு. அந்நூலின் 5 வது அத்தியாயம் குடியான கிளர்ச்சிகள், இயக்கங்கள் பற்றிய கோட்பாட்டுப் பிரச்சினைகளை ஆராய்கிறது. அதனை மொழிபெயர்த்து இங்கே தந்துள்ளோம். இக்கட்டுரையில் ரணஜித் குமார போன்றவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட அடித்தள மக்கள் வரலாற்றுப் பள்ளியின் கோட்பாடுகள், அப்பள்ளியினர் எழுப்பிய பிரச்சினைகள் யாவற்றையும் உட்செரித்து இலங்கையின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் அடித்தள மக்கள் எழுச்சிகளின் சமூகப் பின்னணியையும், அதனோடு தொடர்புபட்ட கோட்பாட்டுப் பிரச்சினைகளையும் குமாரி ஜயவர்த்தன ஆராய்கிறார்.

அடுத்ததாக ஆர்.எஸ். சர்மா அவர்களின் 'இந்திய நிலமானிய முறை (சுமார் 300 - 1200)' என்ற கட்டுரை இடம் பெறுகிறது. சென்னை என்.சி.பி.எச். நிறுவனம் 'Indian Feudalism' நூலைத் தமிழில் வெளியிட்டுள்ளது. இந்நூலின் 7வது அத்தியாயம் முடிவுரை என்ற தலைப்பில் உள்ளது (பக். 321-337). நூலின் பிரதான கருத்துக்களைச் சுருக்கிக் கூறும் இந்த அத்தியாயம் முழுவதுமாக இங்கே தரப் பட்டுள்ளது.

நூல் அறிமுகம் பகுதியில் இருநூல்களை அறிமுகம் செய்துள்ளோம். புதுவை வல்லினம் வெளியீடான 'சனங்களும் வரலாறும் - சொல் மரபின் மடக்குகளில் உறையும் வரலாறுகள்' என்னும் நூல் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரை அடித்தள மக்கள் வரலாற்றுப் பள்ளியின் தாக்கம் தமிழ்க் கல்வி உலகையும் பாதித்து நல்விளைவுகளை உண்டாக்கி இருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. 'Early Historic Tamilnadu (300 BCE - 300 CE)' நூல் அமரர் கைலாசபதியின் 25ஆவது நினைவாக வெளியிடப்பட்டது. பேராசிரியர் கேசவன் வேலுதாட் இந்நூலின் விமர்சனத்தை எழுதியுள்ளார்.

ஏறத்தாழ 50 -60 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிடல் கஸ்ரோவின் புகழ்பெற்ற உரையொன்று 'வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்' என்ற தலைப்பில் வெளியாயிற்று. கஸ்ரோ இந்த உரையில் தத்துவார்த்த பிரச்சினையொன்றையே கேள்வியாக போட்டார். வரலாறு - அதன் உட்பொருள் புறத்தே உள்ளது, புறநிலையானது. அது எமக்கு கட்டளைகளை இடுகிறது. அதன் கருவியாக நாம் செயற்படுகிறோம். எம் குறை குற்றங்களை வரலாறு பொறுத்துக் கொள்ளும் என்று இந்தத் தொடரை வியாக்கியானம் செய்யலாம். இவை நாம் நெருக்கடி மிகுந்த கட்டங்களில் மீண்டும் மீண்டும் அசைபோடும் தத்துவார்த்த பிரச்சினைகள். இவ்விதழில் இடம்பெறும் வரலாறு பற்றிய தத்துவ விசாரணைகள் உங்கள் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாய் இருக்கும் என்று நம்புகின்றோம். இவை பற்றிய உங்கள் எதிர்வினைகளை 'பிரவாதம்' வரவேற்கின்றது.

இறுதியாக, எந்த கெட்ட ஜானிற்காகவோ அல்லது நல்ல எலிச பெத்திற்காகவோ வாதாடுவது எமது நோக்கமல்ல என்பதையும் கூற விரும்புகிறோம்.

க. சண்முகலிங்கம்
ஆசிரியர்

1. The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the Indian people. It is pointed out that the study of the history of the Indian people is not only a matter of interest to the Indian people themselves, but also a matter of interest to the world. The study of the history of the Indian people is a study of the life and thought of the Indian people, and it is a study of the life and thought of the Indian people in relation to the world. The study of the history of the Indian people is a study of the life and thought of the Indian people in relation to the world. The study of the history of the Indian people is a study of the life and thought of the Indian people in relation to the world.

வரலாற்றின் உருவாக்கத்தில் சமூகமும் தனிநபரும்*

ஈ. எச். கார்

முதலில் தோன்றியது சமூகமா, தனிநபரா என்ற கேள்வியைப் பற்றி சிந்திக்கும்பொழுது மற்றொரு பழைய கேள்வி நினைவுக்கு வருகிறது. முதலில் தோன்றியது முட்டையா, கோழியா என்பதே அந்தக் கேள்வி. இக்கேள்வியை தர்க்கரீதியாக அல்லது வரலாற்று ரீதியாக ஆராய முடியும். எப்படி ஆராய்ந்தாலும் அதைப் பற்றிய உங்களுடைய முடிவை அதற்கு எதிரான அதே அளவில் ஒரு தரப்பான கருத்தின் மூலமாகத் திருத்தவேண்டியிருக்கும். சமூகமும் தனி நபரும் பிரிக்க முடியாதவை, அவை ஒன்றுக்கொன்று அவசியமானவை, துணையானவை. அவை எதிரானவை அல்ல. ஒரு நபர் தீவு அல்ல, தனித்து வாழ. ஒவ்வொரு மனிதனும் பூமியின் ஒரு பகுதி, பிரதானத்தின் சிறுதுகள் என்று டான் (Dane) என்ற கவிஞர் பாடிய வரிகள் பிரபலமானவை. மறுபக்கத்தில் மூலச் சிறப்பான தனி மனிதவாதியான ஜே.எஸ்.மில் பின்வருமாறு எழுதினார். 'மனிதர்களை ஒன்றாக சேர்க்கும் பொழுது அவர்கள் வேறொரு பொருளாக மாறி விடுவ தில்லை.' அது உண்மையே ஆனால் ஒன்றாக சேர்க்கப்படுவதற்கு முன்பு எதோ ஒரு பொருளாக இருந்ததாகக் கருதுவது தவறு. மனிதன் பிறந்தவுடனே உலகம் நம் மீது செயல்படுகிறது, வெறும் உயிரியல் அலகுகள் என்ற நிலையிலிருந்து சமூக அலகுகளாக மாற்றுகிறது.

* அலைகள் வெளியீட்டகத்தால் (சென்னை) மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட ஈ.எச். கார் எழுதிய 'வரலாறு என்றால் என்ன?' என்ற நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயம் இங்கு மீள்பிரசுரிக்கப்படுகிறது. நன்றி: அலைகள் வெளியீட்டகம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் வரலாற்றுக் காலத்திலும், அல்லது அதற்கு முந்திய காலத்திலும், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் சமூகத்திற்கு உள்ளே பிறக்கிறான். அவன் மிகவும் தொடக்ககாலத்திலிருந்து சமூகத்தினால் உருவாக்கப்படுகிறான். அவன் பேசுகின்ற மொழி அவனுடைய தனிப்பட்ட தயாரிப்பு அல்ல. அவன் வளர்கின்ற குழல் அவனுக்குத் தந்துள்ள சமூக உடைமை அது. மொழி, புறச்சூழல் ஆகிய இரண்டும் அவனுடைய சிந்தனையின் தன்மையை நிர்ணயிக்க உதவுகின்றன. அவனது கருத்துக்களில் மிகவும் ஆரம்பநிலையிலானவை மற்றவர்களிடமிருந்தே அவனுக்குக் கிடைக்கின்றன. சமூகத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ள தனி நபரால் பேச முடியாது, சிந்திக்க முடியாது என்ற கருத்து சரியானது. இராபின்சன் குருசோ என்ற தொன்மம் சமூகத்துக்கு வெளியில் சுதந்திரமான தனிநபரைக் கற்பனை செய்கின்ற காரணத்தால் அது இன்றும் கூட கவர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த முயற்சி தோல்வி அடைகின்றது. இராபின்சன் குக்குமமான கருத்தமைப்பு அல்ல, அவன் நியூயார்க் நகரத்தைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேயன். அவன் பைபிள் புத்தகத்தைத் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்கிறான். அவன் தன்னுடைய இனக்குழுவின் கடவுளை வணங்குகிறான். தொன்மம் அவனுக்கு வெள்ளிக்கிழமை என்ற வேலைக்காரனைத் தருகிறது. புதிய சமூகத்தை நிர்மாணிக்கின்ற பணி ஆரம்பமாகிறது. டாஸ்டோவ்ஸ்கி எழுதிய 'பேய்கள்' என்ற நாவலில் கிரில்லோவ் என்ற பாத்திரம் தனக்கு முழுமையான சுதந்திரம் இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்குத் தற்கொலை செய்கின்றான். இதுவும் நான்கூறவந்த கருத்துடன் தொடர்புடைய தொன்மம் ஆகும். தனி மனிதன் முற்றிலும் சுதந்திரமாக செய்கின்ற நடவடிக்கை தற்கொலை ஒன்றே. மற்ற நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் சமூகத்தில் உறுப்பினன் என்ற அவனுடைய நிலையுடன் ஏதாவதொரு வழியில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. நாகரிககாலத்து மனிதனுடன் ஒப்பிடும்பொழுது அநாகரிக காலத்து மனிதன் தனிநபர்த்தன்மை குறைவாகவும் சமூகத் தன்மையை முழுமையாகவும் கொண்டிருக்கின்றான் என்று மானுடவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இதில் உண்மையின் கூறு உள்ளது. பல்தொகுதியான வளர்ச்சியடைந்த சமூகங்களுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது எளிமையான சமூகங்களில் தனிநபர் திறமை மற்றும் தொழில்களில் குறைவான வேறுபாடுகள் போதுமானவையாக

ஈ. எச். கார்: வாழ்வும் அறிவுலகப் பங்களிப்புகளும்

ஈ. எச். கார் அவர்களின் 'வரலாறு என்றால் என்ன?' (What is History?) என்ற நூலை பேரா. நா. தர்மராஜன் மொழிபெயர்ப்பாக சென்னை அலைகள் வெளியீட்டகம் பிரசுரித்துள்ளது (2004). வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும், சமூகமும் தனிநபரும், வரலாறு அறிவியல் மற்றும் அறிவொழுக்கம், வரலாற்றில் காரண காரியம், வரலாறு என்பது முன்னேற்றம், விரிவடையும் வானம் ஆகிய அத்தியாயங்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது.

'வரலாற்றின் வரலாறு, வரலாறு எழுதியல், வரலாற்றின் தத்துவம் (அதன் எல்லைகளையும் இயல்புகளையும், பிற இயல்களோடு அதற்குள்ள உறவினைப் பற்றியும், வரலாற்று உணர்ச்சி என்பதைப் பற்றியும்) ஆய்வனவாய் அமையும் நூல்' என்றும், 'அத்தகைய நூல்களில் சிறப்பு வாய்ந்தவற்றுள் ஒன்று' என்றும் இம் மொழிபெயர்ப்புக்கு முன்னுரை வழங்கிய பேராசிரியர் ந. சுப்பிரமணியன் இந்நூலினைப் பாராட்டிப் பேசுகிறார். ந. சு. குறிப்பிடும் இந்த விடயங்கள் தமிழிற்குப் புதியவை. இவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் விவாதிக்கவும் இம் மொழிபெயர்ப்பு வழிவகுத்துள்ளது; தமிழ் அறிவுலகின் எல்லைகளை விரிவாக்கியுள்ளது.

இருக்கின்றன. ஆகவே அவை அதிக அளவுக்கு ஒரே சீரானவை. தனிநபர் வெவ்வேறு திறமைகளை அதிகமாகக் கொண்டிருப்பது நவீனகால வளர்ச்சியடைந்த சமூகத்தில் இன்றியமையாதது. உச்சியிலிருந்து அடிப்பகுதிவரை அதன் நடவடிக்கைகளில் அது இருக்கிறது. ஆனால் தனிநபர் நிகழ்வுப் போக்கையும் சமூகத்தில் பலம் மற்றும் ஒன்றிணைதல் மற்றும் அதிகரிப்பதையும் எதிரெதிராக நிறுத்தவது பெருந்தவறாகும். சமூகத்தின் வளர்ச்சியும் தனிதனித வளர்ச்சியும் இணைந்து நடைபெறுகின்றன. அவை ஒன்றையொன்று தகவமைப்புச் செய்கின்றன. பஸ்தொகுதியான அல்லது வளர்ச்சி யடைந்த சமூகம் என்று நாம் பேசுகின்றபொழுது தனி நபர்களுக்கு இடையிலான கூட்டு வளர்ச்சியடைந்த, பஸ்தொகுதியான வடிவங்களை அடைந்திருக்கின்றன என்பதே அதன் பொருளாகும். தனிநபர் உறுப்பினர்களுடைய பண்பு மற்றும் சிந்தனையை உருவாக்குவதற்கும் அவர்களிடம் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு இணக்கத்தையும் ஒத்தத்

தன்மையையும் உருவாக்குவதற்கும் நவீன இன சமூகத்திடமுள்ள சக்தி அநாகரிக இனக்குழுச் சமூகத்திடமுள்ள சக்தியைக் காட்டிலும் குறைவானது என்று கருதுவது ஆபத்தானதாகும். உடல் சார்ந்த வேறு பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசியப் பண்பை மதிப்பிடுகின்ற பழைய கருதுகோள் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே தகர்ந்து விட்டது.

ஆனால் வேறுபட்ட சமூகம் மற்றும் கல்விப் பின்னணிகளிலிருந்து தோன்றும் பண்பு வேறுபாடுகளை மறப்பது கடினமாகும். ஒருவருடைய கைக்குள் அகப்படாத மனித இயல்பு நாட்டுக்கு நாடு, நூற்றாண்டுக்கு நூற்றாண்டு மிகவும் அதிகமாக வேறுபடுவதால் அது சமூக நிலைமைகள் மற்றும் மரபுகளினால் உருவாக்கப்படுகின்ற வரலாற்று நிகழ்வு என்று கருதாமலிருப்பதுதான் கடினம். உதாரணமாக, அமெரிக் கர்களுக்கும் ருஷ்யர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் இடையில் அதிகமான வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. சில முக்கியமான வேறுபாடுகள் தனி நபர்களுக்கு இடையிலான சமூக உறவகளைப் பற்றி, வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளைப் பற்றி அதாவது சமூகம் எப்படி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் பற்றி வெவ்வேறு அணுகுமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றன. ஆகவே அமெரிக்க, ருஷ்ய மற்றும் இந்திய சமூகங்களின் வேறுபாடுகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி மொத்தமாகப் பார்க்கும் பொழுது தனிப்பட்ட அமெரிக்கர்கள், தனிப்பட்ட ருஷ்யர்கள், மற்றும் இந்தியர்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு மிகவும் சிறந்த முறையாக இருக்கிறது. அநாகரிக மனிதனைப் போல நாகரிக மனிதனும் சமூகத்தினால் உருவாக்கப் பட்டதைப் போலவே சிறப்பான முறையில் சமூகத்தை உருவாக்கு கின்றான். கோழி இல்லாமல் முட்டை இல்லை முட்டை இல்லாமல் கோழியும் இல்லை.

இவை மிகவும் வெளிப்படையான உண்மைகள். இவற்றைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் உண்டு. மேற்கத்திய உலகம் அசாதாரணமான ஒரு காலகட்டத்திலிருந்து இப்பொழுதுதான் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்ற இந்தக் காலகட்டத்தில் மேற்கூறிய உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டுள்ளன. தனிமனிதவாத வழிபாடு நவீன வரலாற்றுத் தொன்மங்களில் மிகவும் அதிகமாகப் பரவியுள்ளது. புர்க்ஹார்ட் எழுதிய இத்தாலிய மறுமலர்ச்சியின் நாகரிகம் என்ற

நூலின் இரண்டாம் பகுதி தனிநபர் வளர்ச்சி என்னும் துணைத் தலைப்பைக் கொண்டுள்ளது. தனிநபர் வழிபாடு மறுமலர்ச்சி ஊழியிலிருந்து ஆரம்பமாயிற்று என்று அவர் எழுதியுள்ளார். இனம், மக்கள், கட்சி, குடும்பம் அல்லது குடும்பத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் மட்டுமே இதுவரையிலும் தன்னைப்பற்றி அறிந்த மனிதன் ஆன்மீக மனிதனாக மாறினான். அப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்டான் என்று குறிப்பிடுகிறார். தனி மனித வழிபாடு பிற்காலத்தில் முதலாளித்துவம் மற்றும் புரொடெஸ்டாண்டிசத்தின் தோற்றத்துடன், தொழிற்புரட்சியின் ஆரம்பத்துடன் சுதந்திரமான வர்த்தகத்தின் கோட்பாடுகளுடன் இணைந்தது. பிரெஞ்சுப் புரட்சி பிரகடனம் செய்த மனிதன் மற்றும் குடிமகனுடைய உரிமைகள் தனிமனிதனுடைய உரிமைகளே. பயனீட்டுவாதம் (Utilitarianism) என்ற 19ஆம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் தத்துவத்துக்கு தனிமனித வாதம் அடிப்படையாக இருந்தது. போர்லி எழுதிய 'சமரசத்தைப் பற்றி' என்ற கட்டுரை விக்டோரியா அரசியின் காலத்திய மிதவாதத்தின் குறியடையாள ஆவணமாக இருந்தது. தனி மனிதவாதமும் பயனீட்டுவாதமும் மனிதர்களுடைய இன்பம் மற்றும் ஆரோக்கியத்தின் மதம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டன. கடுமையான தனிமனிதவாதம் மனித சமூக முன்னேற்றத்துக்கு அடிப்படை என்று கருதப்பட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்று சகாப்தத்தின் சித்தாந்தத்தைப்பற்றி இது முற்றிலும் சரியான ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க பகுப்பாய்வாக இருந்தது. நவீன உலகம் நாகரிக வளர்ச்சி அடைந்த பொழுது தனிநபர் செயல்பாடு அதிகரித்தல் வாடிக்கையான நிகழ்வுப்போக்கு என்பதை நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். சமூகப் புரட்சியினால் புதிய சமூகக் குழுக்கள் அதிகாரப் பதவிகளை எட்டின. அது எப்பொழுதும் போல தனி நபர்கள் மூலமாக தனிநபருடைய வளர்ச்சிக்குப் புதிய வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்து செயல்பட்டது. முதலாளித்துவத்தின் ஆரம்ப கட்டங்களில் உற்பத்தி மற்றும் விநியோக அலகுகள் பெரும்பான்மையும் தனி நபர்களிடம் இருந்தபடியால் புதிய சமூக அமைப்பின் சித்தாந்தம் தனி மனிதனுடைய முன்முயற்சியை முனைப்பாக வலியுறுத்தியது. ஆனால் மொத்த நிகழ்வுப்போக்குமே வரலாற்று வளர்ச்சியில் குறிப்பிட்ட கட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற சமூக நிகழ்வுப் போக்காக இருந்தது. சமூகத்தை எதிர்த்து தனி மனிதர்களுடைய கலகம் அல்லது சமூகத்

தடைகளிலிருந்து தனிநபர்கள் விடுதலை அடைதல் ஆகியவற்றின் மூலமாக அதை விளக்க முடியாது. இந்த வளர்ச்சி மற்றும் சித்தாந்தத்தின் குவிமுனையாக இருந்த மேற்கத்திய உலகத்தில் கூட வரலாற்றின் இந்தக்கட்டம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என்பதைப் பல அறிஞரிகள் உணர்த்துகின்றன. வெகுஜன ஜனநாயகத்தின் தோற்றம் என்று சொல்லப்படுவதை, மிகவும் அதிகமான அளவுக்குத் தனி நபர்களால் செய்யப்பட்டுவந்த பொருளாதார உற்பத்தியும் அமைப்பும் மிகவும் அதிகமான அளவுக்கு தனிநபர் வடிவங்களால் படிப்படியாக மாற்றீடு செய்யப்படுவதை நான் வலியுறுத்துவது அவசியமல்ல. ஆனால் இந்த நீண்ட, பயனுள்ள காலகட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட சித்தாந்தம் மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் ஆங்கில மொழி பேசப்படுகின்ற எல்லா நாடுகளிலும் தலைமையான சக்தியாக இன்னும் நீடிக்கிறது. சுதந்திரத்துக்கும் சமத்துவத்துக்கும் இடையில், அல்லது தனிமனித சுதந்திரத்துக்கும் சமூகநீதிக்கும் இடையில் எழுகின்ற பிரச்சினைகளைப் பற்றி நாம் குக்குமமான முறையில் பேசுகின்றபொழுது, குக்குமமான கருத்துக்களுக்கு, இடையில் சண்டைகள் நடப்பதில்லை என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். இவை தனிநபர்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையில் நடைபெறுகின்ற போராட்டங்கள் அல்ல, தனிநபர்களைக் கொண்ட குழுக்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் போராட்டங்கள் இவை. அதில் ஒவ்வொரு குழுவும் தனக்குச் சாதகமான சமூகக் கொள்கைகளை ஊக்குவிப்பதற்கும் தனக்கு விரோதமான சமூகக் கொள்கைகளைத் தடுப்பதற்கும் முயல்கின்றது. தனிமனிதவாதம் ஒரு மாபெரும் சமூக இயக்கம் என்ற அர்த்தத்தில் இல்லாமல், தனிநபருக்கும் சமூகத்துக்கும் போலியான எதிர்ப்பு என்ற அர்த்தத்தில் ஒரு அக்கறையுள்ள கோஷ்டியின் கோஷமாக இன்றைய தினம் மாறிவிட்டது. அதன் பிரச்சினைக்குரிய தன்மை காரணமாக உலகத்தில் நடைபெறுகின்ற சம்பவங்களை நாம் புரிந்து கொள்வதைத் தடை செய்கிறது. தனிமனிதனை சாதனமாகவும் சமூகத்தை அல்லது அரசை இறுதி நிலையாகவும் கருதுகின்ற நிலைக்கு எதிர்ப்பு என்ற முறையில் தனிமனித வழிபாட்டுக்கு எதிராக நான் எதுவும் சொல்ல விரும்ப வில்லை. ஆனால் சமூகத்துக்கு வெளியே உள்ள குக்குமமான தனிநபர் என்ற கருத்தைச் செயல்படுத்த நாம் விரும்பினால் கடந்த காலத்தையோ

அல்லது நிகழ்காலத்தையோ நம்மால் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

இவ்வளவு தூரம் சுற்றிவளைத்தபிறகு கடைசியில் நான் சொல்ல விரும்பிய விஷயங்களுக்கு வருகிறேன். வரலாறு என்பது தனி நபர்களைப் பற்றி தனிநபர்கள் எழுதுவது என்பது வரலாற்றைப் பற்றிய பொது அறிவுச் சிந்தனை. 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மிதவாத வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தக் கண்ணோட்டத்தை ஆதரித்து ஊக்குவித்தார்கள். இது சாராம்சத்தில் தவறான கருத்து அல்ல, ஆனால் இன்று இது மிகவும் எளிமைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் போதிய அளவுக்கு விளக்கம் இல்லாததாகவும் தோன்றுகிறது. ஆகவே நாம் இன்னும் ஆழமாக ஆராய்வது அவசியமாகிவிட்டது. ஒரு வரலாற்றாசிரியனுடைய அறிவு அவருக்கு மட்டுமே சொந்தமான உடைமை அல்ல. பல நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பல தலைமுறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த அறிவைத் திரட்டுவதில் பங்கெடுத்திருக்கிறார்கள். வரலாற்றாசிரியர் மனிதர்களுடைய நடவடிக்கைகளை ஆராய்ச்சி செய்கின்றார். அந்த மனிதர்கள் வெற்றிபெற்ற செயல்பாடுகின்ற உதிரியான மனிதர்கள் அல்ல. அவர்கள் கடந்தகால சமூகத்தின் சூழலில் அதனுடைய தூண்டுதலில் செயலாற்றினார்கள். வரலாறு என்பது ஓர் கூட்டுச்செயல். நிகழ்காலத்தைச் சேர்ந்த வரலாற்றாசிரியருக்கும், கடந்தகாலத்தின் மெய்ம்மைகளுக்கும் இடையில் ஒரு உரையாடல் என்று என்னுடைய முந்திய சொற்பொழிவில் நான் கூறினேன். இந்த சமன்பாட்டின் இருபக்கங்களிலும் உள்ள தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகக் கூறுகளின் சார்பு நிலையான சக்தியை இந்த சொற்பொழிவில் ஆராய்வதற்கு நான் விரும்புகிறேன். வரலாற்றாசிரியர்கள் எந்த அளவுக்கு அவர்களுடைய சமூகம் மற்றும் காலகட்டத்தின் தயாரிப்புகளாக இருக்கிறார்கள்? வரலாற்று ஆதாரங்கள் எந்த அளவுக்குத் தனி நபர்களைப் பற்றிய விவரங்களாக இருக்கின்றன? எந்த அளவுக்கு சமூக மெய்ம்மைகளாக இருக்கின்றன?

ஆக, வரலாற்றாசிரியர் என்பவர் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதராக இருக்கிறார். மற்ற தனிநபர்களைப் போல ஒரு சமூக நிகழ்வாகவும் இருக்கிறார். தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் தயாரிப்பாகவும் உணர்வு பூர்வமாக அல்லது சுய உணர்வில்லாமல் அதன் கருத்தை உரைப்பவராகவும் இருக்கிறார். இந்தத்தகுதியுடன்தான் அவர் கடந்தகாலத்தின்

ஈ. எச். கார் [1892-1982] வாழ்வும் காலமும்

1916 இல் பிரித்தானிய இராஜதந்திர சேவையில் இவர் சேர்ந்த பொழுது முதலாவது உலக மகாயுத்தம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. இராஜதந்திரி என்ற முறையில் கார் சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு நிகழ்வுகள் இக்காலப் பகுதியில் இடம்பெற்றன. 1917 ஆம் ஆண்டின் அக்டோபர் புரட்சி அவற்றுள் ஒன்று. 'லீக் ஒவ் நேஷன்ஸ்' எனப்படும் சர்வதேச ஒன்றியம் (ஐ.நா. வின் முன்னோடி அமைப்பு) ஸ்தாபிக்கப்பட்டமை இரண்டாவது நிகழ்வு. 1916 முதல் 1930 வரை பிரித்தானியாவின் வெளியுறவுத் துறையில் கொள்கை வகுப்பாளர் தர அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய கார் சர்வதேச உறவுகள் என்னும் விடயம் தொடர்பான சிறந்த கல்வியாளராகப் பரிணமித்தது இக்காலத்திலே ஆகும். 1930 இல் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகப் பதவியேற்ற ஈ.எச். கார் சர்வதேச உறவுகள் துறையில் பணியாற்றினார். இரண்டாவது உலக யுத்த காலத்தில் The Times பத்திரிகையில் அரசியல் விமர்சனங்களை எழுதும் முன்னனி எழுத்தாளராகவும் விளங்கினார். உலக யுத்தம் முடிந்ததும் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராகப் பதவியேற்றார். வரலாற்றுத்துறைக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னர் History of Soviet Russia (சோவியத் ரஷ்யாவின் வரலாறு) என்ற பெருநூலை எழுதுவதற்கு ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டார். 1917 ஆம் ஆண்டு புரட்சி முதல் 1930க்களில் திட்டமிட்ட பொருளாதார வளர்ச்சிக் கொள்கை வரையான சோவியத் யூனியனின் வரலாற்றை 14 தொகுதிகளாக எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல் ஈ.எச். காரை புகழின் உச்சத்திற்கு கொண்டு சென்றது. 'சிவப்புப் பேராசிரியர்' (Red Professor) என்ற பட்டம் இவருக்குச் சூட்டப்பட இந்நூல் காரணமாயிற்று. வலதுசாரி அறிஞர் குமாத்தின் எதிர்ப்பை கார் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. சோவியத் யூனியன் சார்பாக ஈ. எச். கார் எழுதியிருப்பது பலருக்கு ஆச்சரியத்தையும் அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. மனித குலத்தின் முன்னேற்றத்தின் (Human Progress) சாட்சியாகவே சோவியத் யூனியனை கார் கண்டார். வரலாறு முன்னோக்கிச் செல்கிறது; லெனினும் அவரது கூட்டாளிகளும் சோவியத் யூனியனை முன்னேற்றப் பாதைக்கு இட்டுச் சென்றனர் (1920- 1930) என்ற கருத்து இவரது நூற்தொகுதியில் இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம். 1961 ஆம் ஆண்டில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் 'வரலாறு என்றால் என்ன?' என்ற தலைப்பில் ஆறு தொடர் சொற்பொழிவுகளை கார் நிகழ்த்தினர். இச்சொற்பொழிவுகளே 1962 ஆம் ஆண்டில் இத்தலைப்பில் நூல் வடிவம் பெற்றன. கார் மறைந்த பின்னர் 1982 ஆம் ஆண்டில் இரண்டாம் பதிப்பு வெளியாயிற்று. ஆர். டபிள்யு. டேவிஸ் என்பவர் பதிப்பித்த இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் காரின் கோப்புக்களில் இருந்த குறிப்புக்கள் இந்நூலின் பின்னிணைப் பாகச் சேர்க்கப்பட்டது. இந்நூலிற்காக கார் எழுதிவைத்த முன்னுரையும் இரண்டாம் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டது.

வரலாற்று ஆதாரங்களை அணுகுகிறார். வரலாறு என்பது நகர்ந்து சென்றுகொண்டிருக்கும் ஊர்வலம் என்று நாம் சில சமயங்களில் கூறுகிறோம். இந்த உவமை பொருத்தமானதே. ஆனால் வரலாற்றா சிரியர் தன்னை எங்கோ ஒரு மலையின் கூர் முகட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பருந்து என்று நினைக்கக்கூடாது அல்லது அணிவகுத்துச் செல்கின்ற வீரர்களின் மரியாதையை மேடையில் நின்றபடியே ஏற்றுக்கொள்கின்ற பெருந் தலைவராகத் தன்னைக் கருதக்கூடாது. வரலாற்றாசிரியர் அந்த ஊர்வலத்தின் ஒரு பகுதியில் போய்க் கொண்டிருக்கின்ற மங்கலான உருவமே. ஊர்வலம் வளைந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சமயம் வலது பக்கத்திலும் மறு சமயத்தில் இடது பக்கத்திலும் திரும்புகிறது. சில சமயங்களில் திடீரென்று திசை திரும்பி வந்த பாதையில் செல்கிறது. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஊர்வலத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளின் நிலைகள் தொடர்ச்சியாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. எனவே ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய நம்முடைய கொள்ளுத் தாத்தாக்களைக் காட்டிலும் நாம் இன்று மத்திய காலத்துக்கு அருகில் இருக்கிறோம் அல்லது டான்டே காலத்தைக் காட்டிலும் சீசருடைய காலம் நமக்கு அருகில் இருக்கிறது என்று கூறினால் அது முற்றிலும் சரியானதாகவே இருக்கும். ஊர்வலமும் அதனுடன் சேர்ந்து வரலாற்றாசிரியரும் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது புதிய காட்சிகள், புதிய பார்வைக் கோணங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றுகின்றன. வரலாற்றாசிரியர் வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறார். ஊர்வலத்தில் அவர் நிற்கின்ற இடம் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய அவருடைய பார்வைக்கோணத்தை நிர்ணயிக்கிறது.

வரலாற்றாசிரியர் தன்னுடைய ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்கின்ற காலகட்டம் அவர்வாழ்கின்ற காலத்திலிருந்து நெடுங்காலத்துக்கு மிகவும் முந்தியதாக இருந்தாலும் இது உண்மையாகும். நான் பண்டைக்கால வரலாற்றை மாணவனாகப் படித்தபொழுது குரோட்டே எழுதிய கிரேக்க வரலாறு, மாம்ஸன் எழுதிய உரோமானிய வரலாறு ஆகியவை மிகச் சிறந்த பாடநூல்களாகக் கருதப்பட்டன. (இன்றும் கூட அதே நிலைதான் என்று நினைக்கிறேன்.) குரோட்டே தீவிரமான கருத்துக்களைக் கொண்ட வங்கியாளர். அவர் 1840க்களில் எழுதிய பொழுது அரசியல் ரீதியில் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டிருந்த

முற்போக்கான பிரிட்டிஷ் மத்திய வர்க்கத்தின் விருப்பார்வங்களை அத்தீனிய ஜனநாயகத்தைப் பற்றிய இலட்சிய பூர்வமான சித்திரமாகத் தீட்டினார். அதில் பெரிக்கிஸ் பெந்தாமைப் போன்ற சீர்திருத்தக்காரராக வர்ணிக்கப்பட்டார். ஏதென்ஸ் முன் திட்டமில்லாமல் திடீரென்று ஒரு பேரரசாக மாறியது. ஏதென்சில் நிலவிய அடிமை முறையைப் பற்றி குரோட்டே எழுதவில்லை. இங்கிலாந்தின் பாக்டரிகளில் புதிய தொழிலாளி வர்க்கம் உருவானதை ஒட்டிய பிரச்சினைகளை அவருடைய குழு புறக்கணித்ததன் பிரதிபலிப்பு அது என்று கூறினால் அது கற்பனையல்ல. மாம்ஸன் ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த மிதவாதி, 1848-1849ஆம் ஆண்டுகளில் ஜெர்மனியில் நடைபெற்ற புரட்சியின் குளறுபடிகள், அவமதிப்புகளைக் கண்டு அவர் நம்பிக்கை இழந்தார். 1850க்களில் அவர் எழுதிய பொழுது (அந்தப் பத்தாண்டுகளில்தான் Realpolitik என்ற பெயரும் கருத்தும் பிறந்தன.) ஜெர்மனியர்கள் தமது அரசியல் இலட்சியங்களில் தோல்வி அடைந்ததால் ஏற்பட்ட குளறுபடிகளை அகற்றுவதற்கு ஒரு வலிமையான தலைவன் வேண்டும் என்னும் கருத்தில் ஊறியிருந்தார். மாம்ஸன் சீசரை இலட்சிய வடிவில் சித்தரித்திருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. ஜெர்மனியை அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற ஒரு வலிமையான தலைவன் வேண்டும் என்ற ஏக்கம் அதற்குக் காரணம். வழக்குரைஞரும் அரசியல்வாதியுமான சிஸரோ வீணாகப் பேசிக்கொண்டு சந்தர்ப்பங்களை நழுவ விடுபவராக காட்டப்படுகிறார். 1848 இல் பிராங்க்பர்ட் சட்ட மன்றத்தில் நடைபெற்ற விவாதங்களிலிருந்து அவர் வரலாற்றுப் புத்தகத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டார். இவற்றை நாம் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் அவர் எழுதிய வரலாற்றின் உண்மையான மதிப்பைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களாக இருப்போம். குரோட்டே எழுதிய கிரேக்க வரலாறு கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் ஏதென்சின் ஜனநாயகத்தைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கின்ற அளவுக்கு 1840களில் இங்கிலாந்தின் தத்துவஞானத் தீவிரவாதிகளின் சிந்தனையை இன்று நமக்குத் தெரிவிக்கிறது என்று யாராவது கூறினால் அது நம்ப முடியாத புதிர் என்று நான் கருத மாட்டேன். ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த மிதவாதிகள் மாம்ஸன் எழுதிய உரோமானிய வரலாற்று நூலைத் தமது பாட புத்தகமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினால் அது தவறல்ல. அந்த மாபெரும் வரலாற்று நூல்களின் சிறப்பு எவ்விதத்திலும்

குறையாது. மாம்ஸனுடைய புகழ் உரோமானிய வரலாற்று நூலை சார்ந்திருக்கவில்லை. அவர் கண்டுபிடித்து வெளியிட்ட கல்வெட்டுத் தொகுதிகள் மற்றும் உரோமானிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி அவர் எழுதிய நூல் அவர் புகழுக்குக் காரணம் என்று திரு. பரி தன்னுடைய தொடக்கச் சொற்பொழிவில் கூறியிருப்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இது வரலாற்றை வெறும் தொகுப்பாக மாற்றுவதற்குச் சமம். கடந்தகாலத்தைப் பற்றி வரலாறு ஆசிரியருடைய பார்வையில் நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய நுண்ணறிவு ஒளிவீசுகின்ற பொழுதுதான், மாபெரும் வரலாற்று நூல்கள் எழுதப் படுகின்றன. குடியரசு வீழ்ச்சியடைந்தவுடன் மாம்ஸன் வரலாற்று நூலை முடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றி பலர் வியப்படைகிறார்கள். அவருக்கு நேரமில்லை, வாய்ப்பில்லை, ஞானமில்லை என்று எவரும் கூற முடியாது. ஆனால் மாம்ஸன் தன்னுடைய வரலாற்று நூலை எழுதிய பொழுது ஜெர்மனியில் வலிமையான தலைவன் இன்னும் தோன்றவில்லை. வலிமையான தலைவன் அதிகாரத்தை அடைந்த பிறகு என்ன நடக்கிறது என்ற பிரச்சினை மாம்ஸனுடைய காலத்தில் இன்னும் மெய்ப்படவில்லை. இந்தப் பிரச்சினையை ரோமானியக் களத்துக்கு முன்வைப்பதற்கு எதுவும் மாம்ஸனுக்கு உத்வேகம் தரவில்லை. பேரரசின் வரலாறு எழுதப்படாமல் போய்விட்டது.

நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியில் இந்த நிகழ்வுக்குப் பல உதாரணங்களை சுலபமாகக் கூறமுடியும். டாக்டர் டிரெவெல்யன் எழுதிய ஆன் அரசி காலத்திய இங்கிலாந்து என்னும் நூல் அவர் வளர்ந்த விக் மரபுக்கு ஒரு நினைவுச் சின்னம் என்று என்னுடைய முந்தைய சொற்பொழிவில் அவரைப் பாராட்டினேன். முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு தோன்றிய மாபெரும் பிரிட்டிஷ் வரலாற்று ஆசிரியர் என்று பெரும்பான்மையானவர்கள் கருதுகின்ற சர் லூயி நேமியருடைய கவர்ச்சிகரமான சாதனையை இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்வோம். நேமியர் உண்மையான பழமைவாதி, அவர் இங்கிலாந்தின் தனித் தன்மையுள்ள பழமைவாதி அல்ல. (அவர்கள் முதுகைச் சுரண்டினால் 75 சதவிகிதம் மிதவாதிகளாக இருப்பார்கள்.) அவர் நூற்றாண்டு களுக்கும் அதிகமான பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்களிடம் இதுவரை நாம் பார்த்திராத பழமைவாதி. 19ஆம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலிருந்து 1914ஆம் ஆண்டுக்கு இடையில் வரலாற்று மாற்றம் என்பது மேம்பட்ட

மாற்றம் என்பதைத் தவிர ஒரு வரலாற்றாசிரியரால் வேறுவிதமாக சிந்திக்க முடியாது. 1920களில் மாற்றம் என்பது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய அச்சத்துடன் சிந்திக்கப்படுகின்ற கட்டத்திற்குள் நாம் நுழைந்தோம். அது துன்பகரமான மாற்றமாகவும் இருக்கக்கூடும். பழமைவாதச் சிந்தனை மறுபிறவியெடுத்த காலகட்டம் இது. ஆக்டனூடைய மிதவாதத்தைப்போல நேமியருடைய பழமைவாதமும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தை பின்னணியாகக் கொண்டிருப்பதில் வலிமையும் ஆழமும் பெற்றன. நேமியர், பிஷர் அல்லது டாயின் பீயிலிருந்து வித்தியாசமானவர். 19ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மிதவாதத்தில் அவருக்கு வேர்கள் கிடையாது. அதை நினைத்து அவர் பழங்கால நாட்டத்துடன் ஏங்கவில்லை. முதலாவது உலகப் போரும் அதன் பிறகு ஏற்பட்ட உருப்படாத சமாதானமும் மிதவாதத்தின் ஓட்டைத் தன்மையை வெளிக்காட்டிய பிறகு அதற்கு எதிர்வினை சோஷலிசம் அல்லது பழமைவாதம் ஆகிய இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றாகவே இருக்க முடியும். நேமியர் பழமைவாத வரலாற்றாசிரியர் அவர் இரண்டு துறைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். அப்படித் தேர்வு செய்த இரண்டு துறைகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் அவர் கடைசிக் கட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டார். அதில் ஆட்சி செய்த வர்க்கம், பிரதானமாக தேக்கமடைந்த சமூகத்தில் அந்தஸ்தையும் அதிகாரத்தையும் தேடுகின்ற அறிவார்ந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தது. நேமியர் வரலாற்றிலிருந்து அறிவை அகற்றினார் என்று யாரோ அவரைக் குறை கூறினார்கள். அது பொருத்தமான சொற்றொடர் என்று சொல்லவருகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மூன்றாம் ஜியார்ஜ் அரசராக முடிசூட்டப்பட்டபொழுது அரசியல் களத்தில் தீவிரவாதக் கருத்துக்கள், முன்னேற்றத்தைப் பற்றி உணர்ச்சிகரமான நம்பிக்கை - அது பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குப் பிறகு உலகத்தில் வெடித்து மிதவாதம் வெற்றியடைந்த நூற்றாண்டின் வருகையை அறிவித்தது.) இன்னமும் ஏற்படவில்லை. கருத்துக்கள் இல்லை, புரட்சி இல்லை, மிதவாதம் இல்லை, இப்படிப்பட்ட எல்லா ஆபத்துக்களிலிருந்தும் இன்னும் பாதிக்கப்படாமலிருந்த - (அப்படி நெடுங்காலம் இருக்க முடியவில்லை.) ஒரு கால கட்டத்தைப் பற்றி நேமியர் மேதாவிலாசத்துடன் எழுதினார்.

அக்டோபர் புரட்சி

14 தொகுதிகள் கொண்ட சோவியத் வரலாற்று 'நூலின் முதல் மூன்று தொகுதிகள் 'போல் ஷெவிக் புரட்சி' என்ற தலைப்பில் வெளியாயின. அக்டோபர் புரட்சியை கார் எவ்விதம் நோக்கினார் என்பதைக் கொண்டு வரலாறு பற்றிய காரின் தத்துவ நோக்கைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ரிச்சார்ட் ஜே. இவன்ஸ் In Defence of History என்ற நூலில் அக்டோபர் புரட்சி பற்றிய காரின் நோக்குப் பற்றிப் பின்வருமாறு கருத்துரைக்கின்றார்:

'அவரது (காரின்) போல்ஷெவிக் புரட்சி பற்றிய மூன்று தொகுதிகளிலும் புரட்சி என்ற நாடகத்தின் முக்கிய காட்சிகளில் கார் கவனம் செலுத்தவில்லை. அவைபற்றி அவர் அக்கறைப்படவில்லை. லெனினும் அவரது போல்ஷெவிக் கூட்டாளிகளுக்கும் எதிராகக் கிளர்ந்த எதிரணி யினரின் தோல்வி, சிவிலியத்தத்தின் இராணுவ மோதல்கள், அடக்குமுறை, கொலைகள், சித்திரவதைகள், குலாக் தீவுக் கூட்டங்களில் சிறைவாசம், லெனினுடைய இரகசியப் பொலிஸ் ஆன 'செக்காவின் நடவடிக்கைகள்' என்பன காரின் கவனத்தில் படவில்லை; அவர் அக்கறைப்படவில்லை. போல்ஷெவிக் குகளின் எதிர்காலம் குறித்த தரிசனம்- தொலைநோக்கு அவருக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. இந்தத் தொலைநோக்குக்கு எதிரான மாற்று வழிகள் தோற்கடிக்கப்பட்ட மாற்று வழிகள் (Defeated Alternatives) என்றே அவர் கருதினார்' (இவன்ஸ் நூல், பக் 227).

கார் சோவியத் யூனியனின் வெற்றியின் சார்பாக நின்றார். எதிர்ப் பாளர்களைப் பொதுப் போக்கில் இருந்து விலகி நின்றவர்களாக, முக்கிய மற்றவர்களாகக் கருதினார். றொட்ஸ்கியை சோவியத் முறையின் உருவாக் கத்திற்கு முக்கிய பங்களிப்பு செய்த ஒரு தலைவராக அவர் கருதினார். ஸ்டாலினின் தனிநபர் வழிபாடு போக்கை விமர்சித்தார். கம்யூனிஸ்டுகள் இக்காரணத்தால் அவரை வேண்டத் தகாதவராக ஒதுக்கினர். வலதுசாரிகளும் அவர் மீது கடுமையான விமர்சனத்தை முன் வைத்தனர். 1990 இல் சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி காரின் நூலில் உள்ள குறைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின என்று பலர் கருதுகின்றனர். (கார் சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சிக்கு எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் காலமானார்.)

நேமியர் தன்னுடைய ஆய்வுக்குப் தேர்ந்தெடுத்த இரண்டாவது தலைப்புப் பொருள் அதேயளவுக்கு முக்கியமானது. நேமியர் நவீன காலத்தின் மாபெரும் புரட்சிகளான ஆங்கில, பிரெஞ்சு மற்றும் ருஷ்யப் புரட்சிகளை ஒதுக்கினார். அவற்றைப் பற்றி அவர் குறிப் பிடத்தக்க முறையில் எதுவும் எழுதவில்லை. 1848ஆம் ஆண்டின்

ஐரோப்பியப் புரட்சியை பற்றி நுண்ணோக்கு நிரம்பிய ஆராய்ச்சி நூலை எழுதினார். அது தோல்வியுற்ற புரட்சி, வளர்ந்து கொண்டிருந்த மிதவாத நம்பிக்கைகள். ஐரோப்பா முழுவதிலும் பின்வாங்கின. ஆயுத பலத்துக்கு முன்னால் கருத்துக்களின், போர் வீரர்களுக்கு முன்பாக ஜனநாயகவாதிகளின், வெறுமைக்கு விளக்கம், அரசியல் என்னும் தீவிரமான விவகாரத்திற்குள் கருத்துக்கள் நுழைவது பயன்றது, ஆபத்தானது. நேமியர் அந்த அவமானகரமான தோல்வியை அறிவு ஜீவிகளின் புரட்சி என்று வர்ணித்து அந்தத் தோல்வியின் படிப்பினையை நமது முகங்களில் அழுத்தித் தேய்த்தார். நமது முடிவு வெறும் அனுமானமல்ல, நேமியர் வரலாற்றின் தத்துவ ஞானத்தைப் பற்றி முறைப்படியாக ஒன்றுமே எழுதாவிட்டாலும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் எழுதிய கட்டுரையில் தனக்குரிய தெளிவுடனும் கூர்மையுடனும் சில கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அரசியல், கொள்கை, கோட்பாடுகளை மனிதன் தன்னுடைய அறிவில் புகுத்துவதைக் குறைத்துக் கொண்டால் அந்த அளவுக்கு அவனுடைய சிந்தனை மேன்மை அடையும். அவர் வரலாற்றிலிருந்து அறிவை அகற்றினார் என்ற குற்றச் சாட்டைக் குறிப்பிட்ட பிறகு (அவர் அதை நிராகரிக்கவில்லை.) பின்வருமாறு எழுதினார்.

‘சில அரசியல் தத்துவாசிரியர்கள். களைப்பான, இடைய மதியைப் பற்றியும் நம் நாட்டின் பொதுப்படையான அரசியலமைப்பைப் பற்றி தற்பொழுது விவாதங்கள் இல்லாததையும் பற்றி வருத்தப்படுகிறார்கள். ஸ்தூலமான பிரச்சினைகளுக்கு செய்முறையான தீர்வுகள் தேடப் படுகின்றன. இரண்டு கட்சியினரும் செயல் திட்டங்களையும் இலட்சியங்களையும் மறந்துவிட்டார்கள். ஆனால் இந்த அணுகுமுறையிலிருந்து தேசிய முதிர்ச்சி அதிகரித்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அரசியல் தத்துவங்களின் குறுக்கீடு இல்லாமல் இந்தப் போக்கு நெடுங்காலத்துக்குத் தொடர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.’

நான் இப்பொழுது இந்தக் கருத்தை விவாதிக்க விரும்பவில்லை. பிற்பாடு ஒரு சொற்பொழிவில் அந்தப் பணியை நிறைவேற்றுவேன். இரண்டு முக்கியமான உண்மைகளை மட்டும் இங்கே விளக்குவேன். முதலாவதாக வரலாற்றை எழுதத் தொடங்கிய பொழுது வரலாற்றாசிரியருடைய கருத்து நிலையை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் அந்த

வரலாற்று நூலை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. மதிப்பிட முடியாது. இரண்டாவதாக வரலாற்றாசிரியருடைய கருத்துநிலை சமூக மற்றும் வரலாற்றுப் பின்னணியில் வேருன்றியுள்ளது. கற்பிப்பவருக்குக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று காரல் மார்க்ஸ் ஒரு முறை கூறினார். இதை மறக்க வேண்டாம். நவீன மொழியில் சொல்வதென்றால் மூளைச் சலவை செய்பவருடைய மூளையே சலவை செய்யப்பட்டு விட்டது. வரலாற்றாசிரியர் வரலாற்றை எழுதுவதற்கு முன்பு வரலாற்றின் தயாரிப்பு ஆகிவிடுகிறார்.

குரோட்டே, மாம்ஸென், டிரெவெல்யன், நேமியர் ஆகிய வரலாற்றாசிரியர்களைப் பற்றி நான் சற்று முன்பு குறிப்பிட்டேன், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒற்றைச் சமூக, அரசியல் வார்ப்பில் உருவானார்கள் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அவர்களுடைய முந்திய புத்தகங்களுக்கும் பிந்திய புத்தகங்களுக்கும் இடையில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் கருத்து மாற்றம் ஏதுமில்லை. ஆனால் வேகமான சமூக மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற காலகட்டங்களைச் சேர்ந்த சில வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது புத்தகங்களில் ஒரு சமூகத்தை, ஒரு சமூக அமைப்பை மட்டுமின்றி தொடர்வரிசையான சமூக அமைப்புக்களைப் பிரதிபலித்தார்கள். ஜெர்மனியின் மாபெரும் வரலாற்றாசிரியரான மெய்னெக்கே இதற்கு சிறந்த உதாரணம். அவருடைய நீண்ட ஆராய்ச்சி வாழ்க்கையின்போது அவருடைய நாட்டில் தொடர்வரிசையான புரட்சி மற்றும் பேராபத்தான மாற்றங்கள் நடைபெற்றன. நாம் அவருடைய நூல்களில் மூன்று வித்தியாசமான மெய்னெக்கேக்களை சந்திக்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் ஒரு வித்தியாசமான வரலாற்று சகாப்தத்தின் பிரதிநிதியாக இருக்கிறார். அவர் மூன்று பெரிய புத்தகங்களை எழுதினார். ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் ஒவ்வொரு மெய்னெக்கேயை நாம் சந்திக்கிறோம். 1907 இல் வெளியிடப்பட்ட 'Weltburger Thum And Nationalstaat' என்ற புத்தகத்தின் ஆசிரியரான மெய்னெக்கே, மாஜினியில் தொடங்கி மற்ற 19ஆம் நூற்றாண்டுச் சிந்தனையாளர்களைப் போல பிஸ்மார்க்கின் ரீஷ்ஷில் ஜெர்மனியின் தேசிய இலட்சியங்களின் நிறைவேற்றத்தைக் காண்கிறார். அவர் தேசியத்தை உலக நெறியின் மிகவும் உயர்ந்த வடிவத்துடன் இனங்காணுகிறார். 1925 இல் பிரசுரிக்கப்பட்ட 'Die Idee der Staatsrason' என்ற நூலை எழுதிய மெய்னெக்கே வைமார்

குடியரசின் பிளவுபட்ட, குழப்பமான சிந்தனையில் பேசுகிறார். அரசியல் உலகம், அதிகாரத்துக்கும் அறிவியலுக்கும் இடையில் தீர்க்கப்படாத சண்டைக்களமாகிவிட்டது. அறநெறி அரசியலுக்கு அந்நியமானது என்றாலும் முடிவாகப் பார்க்கும் பொழுது அது அரசின் வாழ்க்கை மற்றும் பாதுகாப்புக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. 1936 இல் நாஜி வெள்ளத்தின் விளைவாக கல்வித்துறையில் எல்லாப் பதவிகளிலிருந்தும் விரட்டப்பட்ட மெய்னெக்கெ 'Die Entstehung des Historismus' என்ற நூலை எழுதிய பொழுது தன் அவலக் குரலை வெளியிடுகிறார். எது இருக்கிறதோ அதான் சரியானது என்று அங்கீகரிப்பதாகத் தோன்றுகின்ற வரலாற்று ஆராய்ச்சியை நிராகரிக்கிறார். வரலாற்று சார்பு நிலைக்கும் (Historical Relativism) அறிவுநிலை கடந்த தனி முதலுக்கும் (Super - Rational Absolute) இடையில் அமைதியில்லாமல் தவிக்கிறார். இறுதியில், மெய்னெக்கெ 1915 இல் தன்னுடைய நாட்டுக்கு மிகவும் பயங்கரமான இராணுவத் தோல்வி வந்ததை முதுமையில் பார்த்துவிட்டு 1946 இல் எழுதிய 'Die Deutsche Katastrophe' என்ற புத்தகத்தில் வரலாறு குருட்டுத் தனமானது, இரக்கமில்லாதது என்று எழுதினார்.

தனியாள் என்ற முறையில் மெய்னெக்கெயின் பரிணாமம் ஒரு உளவியல்வாதி அல்லது வாழ்க்கை வரலாற்றாசியருடைய அக்கறையைத் தூண்டலாம். ஆனால் அவர் அடுத்தடுத்து வருகின்ற மூன்று கூர்மையான வேறுபாடுகளைக் கொண்ட கட்டங்களின் கடந்தகால வரலாற்றை எழுதுகின்ற பொழுது எப்படி பிரதிபலிக்கிறார் என்பதே வரலாற்று ஆசிரியருக்கு முக்கியமாகும்.

நமக்குப் பக்கத்தில் உள்ள உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சிலைகள் உடைக்கப்பட்ட 1930க்களில், பிரிட்டிஷ் அரசியலில் வலிமையான சக்தி என்ற நிலையை லிபரல் கட்சி இழந்திருந்த பொழுது பேராசிரியர் பட்டர் ஃபீல்டு வரலாற்றைப்பற்றிய விக் விளக்கம் என்ற நூலை எழுதினார். எல்லோரும் அதைப் படித்துப் பாராட்டினார்கள். பல அம்சங்களில் அது குறிப்பிடத்தக்க நூல். 130க்கும் அதிகமான பக்கங்களில் அது விக் விளக்கத்தைக் கண்டனம் செய்தாலும், பாக்ஸைத் தவிர ஒரு விக் கட்சிக்காரரைக்கூட குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் பாக்ஸ் வரலாற்றாசிரியர் அல்ல. ஆக்டனைத் தவிர ஒரு வரலாற்றாசிரியரைக்கூட குறிப்பிடவில்லை. ஆக்டன் விக்

கட்சியைச் சேர்ந்தவர் அல்ல. அந்தப் புத்தகத்தில் விவரங்களும் துல்லியமும் இல்லாவிட்டாலும் சுவாரசியமான வசவு இருந்தது. விக் விளக்கம் மோசமானது என்று வாசகருக்கு அடிக்கடி பாடம் கற்பிக்கப்பட்டது. அந்தப் புத்தகம் நிகழ் காலத்தின் துணையுடன் கடந்த காலத்தை விளக்குகிறது என்பது அதைப்பற்றிய பல விமர்சனங்களில் ஒன்று. பேராசிரியர் பட்டர் ஃபீல்டு இந்த அம்சத்தைப் பற்றி திட்டவாட்டமாகவும் கடுமையாகவும் எழுதினார்.

நிகழ்காலத்தின் மீது ஒரு கண்ணை வைத்துக் கொண்டு கடந்த காலத்தை ஆராய்வதிலிருந்து வரலாற்றில் எல்லா பாவங்களும் குதர்க்கங்களும் பிறக்கின்றன. வரலாற்றுக்கு மாறானது என்று நாம் பயன்படுத்துகின்ற சொல்லின் சாராம்சம் அதுதான்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முடிந்தன. சிலைகளை உடைக்கின்ற ஆர்வம் மறைந்தது. பட்டர் ஃபீல்டின், சொந்த நாடு போரில் ஈடுபட்டிருந்தது. விக் சிந்தனையின் மரபுரிமை என்று சொல்லப் படுகின்ற அரசியலமைப்புச் சட்ட சுதந்திரங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவர்களுடைய நாடு அந்தப் போரில் ஈடுபட்டிருப்பதாக அடிக்கடி சொல்லப்பட்டது. போரை நடத்திய மாபெரும் தலைவர் 'நிகழ் காலத்தின் மீது ஒரு கண் வைத்துக்கொண்டு' கடந்த காலப் பெருமையை அடிக்கடி நினைவுபடுத்தினார். பட்டர் ஃபீல்டு 1944 இல் ஆங்கிலேயரும் அவர்களுடைய வரலாறும் என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறிய புத்தகத்தை வெளியிட்டார். வரலாற்றைப் பற்றி விக் கட்சியினருடைய விளக்கம் தான், ஆங்கிலேயர் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க விளக்கம் என்று எழுதியதுடன் வரலாற்றுடன் ஆங்கிலேயர்களுடைய கூட்டணியைப் பற்றியும் நிகழ்காலத்துக்கும் கடந்தகாலத்துக்கும் உள்ள திருமண உறவை பற்றியும் உற்சாகமாக எழுதினார். வரலாற்றாசிரியருடைய கண்ணோட்டம் இப்படி மாறுவதை உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருவது எதிரியின் விமர்சனம் அல்ல. பிற்கால பட்டர்ஃபீல்டை மேற்கோள்காட்டி முற்கால பட்டர்ஃபீல்டை மறுப்பது என்னுடைய நோக்கமல்ல, உலக யுத்தத்துக்கு முன்பும் யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுதும், யுத்தத்துக்குப் பிறகும் நான் எழுதிய கட்டுரைகளை யாராவது படித்தால் நான் மற்றவர்களிடம் கண்டுபிடிக்கின்ற, கண்களை உறுத்துகின்ற முரண்பாடுகளையும் பொருந்தாமைகளையும் என்னிடம் கண்டு

பிடிப்பது சிறிதும் கடினமாக இருக்காது. கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் உலகத்தைக் குலுக்கிய சம்பவங்கள் நடைபெற்றபொழுது வாழ்ந்த எந்த வரலாற்று ஆசிரியராவது தன்னுடைய அணுகுமுறையில் தீவிரமான மாற்றங்கள் தேவைப்படவில்லை என்று நேர்மையுடன் கூறினால் நான் அவரைப்பற்றி பொறாமைப்படுத்துவது உறுதி. வரலாற்றாசிரியருடைய புத்தகம் அவர் வாழ்ந்த சமூகத்தை எவ்வளவு தத்ரூபமாக பிரதிபலிக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது என்னுடைய நோக்கம். சம்பவங்கள் மட்டும் தொடர்ச்சியாக மாறிக்கொண்டிருக்க வில்லை. வரலாற்றாசிரியரும் தொடர்ச்சியாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார். ஒரு வரலாற்று நூலை நீங்கள் எடுத்தவுடன் அதன் ஆசிரியர் பெயரை மட்டும் படித்தால் போதாது. அந்த நூல் எப்பொழுது வெளியிடப்பட்டது அல்லது எழுதப்பட்டது என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் அது கூடுதலாகப் பல செய்திகளைத் தெரிவிக்கும். நாம் ஒரே ஆற்றத் தண்ணீரில் இரண்டுமுறை இறங்கமுடியாது என்று ஒரு தத்துவஞானி கூறியது சரியானது என்றால் ஒரு வரலாற்றாசிரியர் ஒரே மாதிரியான இரண்டு புத்தகங்களை எழுத முடியாது என்று கூறுவது அதே காரணத்தின்படி சரியானதே.

தனிப்பட்ட வரலாற்றாசிரியரை விட்டுவிட்டு வரலாறு எழுதுவதிலுள்ள பொதுப்படையான போக்குகளை எடுத்துக் கொண்டால் வரலாற்றாசிரியர் தன்னுடைய சமூகத்தின் தயாரிப்பாக எந்த அளவில் இருக்கிறார் என்பது இன்னும் வெளிப்படையாகத் தெரியவரும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றுப் போக்கு என்பது முன்னேற்றம் என்ற கோட்பாட்டின் விளக்கம் என்று பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்கள் (ஒரு விதிவிலக்குக் கூட இல்லாமல்) கருதினார்கள். குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூகத்தின் சித்தாந்தத்தை அவர்கள் வெளியிட்டார்கள். வரலாறு நாம் விரும்பிய பாதையில் சென்றுகொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியவரை அது அதிகமான அர்த்தத்தைக் கொண்டிருப்பதாக பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் வரலாறு தற்பொழுது தவறான பாதையில் திரும்பியிருப்பதால் வரலாற்றின் அர்த்தத்தில் நம்பிக்கை வைப்பது பாவச்செயலாகக் கருதப்படுகிறது. முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு, வரலாற்றைப் பற்றிய நேர் கோட்டுக் கண்ணோட்டத்துக்குப் பதிலாக சுழற்சிச் கண்ணோட்டத்தை (படிப்படியாகத் தேய்ந்து

கொண்டிருக்கும் சமூகத்தின் குறியடையாளமான சித்தாந்தம்) கொண்டு வருவதற்கு டாயின்பீதீவிரமாகப் பாடுபட்டார். டாயின்பீதோல்வியடைந்த பிறகு பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்கள் வரலாற்றில் பொதுவான மாதிரிச் சட்டம் கிடையாது என்று தம் கைகளை உதறிக்கொண்டு பேசுவது வழக்கமாகிவிட்டது. /பிஷர் பொது நிலையாக எழுதியது 19ஆம் நூற்றாண்டில் ராங்கேயின் மணி மொழியைப் போல் பரந்த அளவுக்கு ஆதரிக்கப்பட்டது. கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்கள் கடுமையாக உழைத்து தீவிரமாக சிந்தித்ததன் விளைவாக இந்த மாற்றத்தை அடைந்தார்கள் என்று யாராவது என்னிடம் கூறினால் நான் அதை மறுக்கப் போவதில்லை. ஆனால் இந்தக் கடும் உழைப்பும் தீவிரமான சிந்தனையும் ஒரு சமூக நிகழ்வு. 1914ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, நமது சமூகத்தின் இயல்பிலும் கண்ணோட்டத்திலும் ஏற்பட்ட அடிப்படையான மாற்றத்தின் விளைவாகவும் வெளியீடாகவும் இருக்கிறது என்று கருதுவேன், ஒரு சமூகத்தின் பண்பை அந்தச் சமூகத்தில்

காரின் அறிவுத்துறைப் பங்களிப்பு

காரின் அறிவுத்துறைப் பங்களிப்புக்களை மூன்றாக வகுத்துக் கூறுவர்.

1. 'சர்வதேச உறவுகள்' என்னும் துறை குறித்த இவரது நூல்கள் கட்டுரைகள் முதலாவது பங்களிப்பு. சர்வதேச உறவுகள் தொடர்பான நோக்கு முறைகளில் ரியலிசம் (Realism) என்னும் 'இயல்பு வாதம்' முக்கியமான ஒன்று. இந்நோக்கு முறையின் மூலவர்களில் கார் ஒருவர்.
2. சோவியத் ரஷ்யாவின் வரலாறு - 14 தொகுதிகள்: இது இவரது இரண்டாவது பெரிய பங்களிப்பு. இவ்விடயம் குறித்து மேலே குறிப்பிட்டோம்.
3. 'வரலாறு என்றால் என்ன?' மிகவும் சிறிய நூல். தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு நூல் 176 பக்கங்களை உடையது. இந்நூலின் முன்னுரை, பதிப்புரை ஆகியனவற்றைத் தவிர்த்து காரின் கட்டுரைகள் 158 பக்கங்களே எஞ்சும். இது சிறிய நூலாயினும் காரிற்கு அறிவுலகில் பெருமதிப்பை தேடித்தந்த நூலாக கொள்ளப்படுகிறது.

எழுதப்படுகின்ற வரலாறு அல்லது எழுதப்படாமல் விடப்பட்ட வரலாறு சுட்டிக்காட்டுகிறது. கெய்ல் என்ற டச்சு வரலாற்றாசிரியர் நெப்போலியன் ஆதரவும் எதிர்ப்பும் என்ற சுவாரசியமான நூலை எழுதினார். 19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிரேஞ்சு வரலாற்றாசிரியர்கள் நெப்போலியனைப் பற்றி எழுதிய தீர்ப்புகள் அந்த நூற்றாண்டில் பிரேஞ்சு அரசியல் வாழ்க்கை மற்றும் சிந்தனையின் முரண்பாடான, அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருந்த கருத்துக்களை பிரதிபலித்தன என்று அவர் எடுத்துக்காட்டினார். மற்ற மனிதர்களைப் போல எல்லா வரலாற்றாசிரியர்களுடைய சிந்தனையும் காலம், இடம் ஆகியவற்றின் சூழ்நிலையினால் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த உண்மையை முற்றிலும் அறிந்த ஆக்டன் இதில் இருந்து தப்புவதற்கு வரலாற்றில் வழியைத் தேடினார்.

மற்ற காலங்களின் கூடுதலான தாக்கத்திலிருந்தும் நம் காலத்தின் தகுதிக்கு மீறிய தாக்கத்திலிருந்தும் சுற்றுப்புறச் சூழலின் கொடுங்கோன் மையிலிருந்தும் நாம் சுவாசிக்கின்ற காற்றின் அழுத்தத்திலிருந்தும் வரலாறு நம்மைக் காத்தருள வேண்டும் என்று எழுதினார்.

மேற்கூறிய பகுதி வரலாற்றின் பாத்திரத்தை அதிகமான நம்பிக் கையுடன் மதிப்பிடுவதாகத் தோன்றலாம். நான் ஒரு தனி நபர், சமூக நிகழ்வு அல்ல என்று உரத்த குரலில் மறுப்புத் தெரிவிக்கின்ற வரலாற்றாசிரியரைக் காட்டிலும் தன்னுடைய நிலையை அதிகமாக உணர்ந்திருக்கின்ற வரலாற்றாசிரியரால் அந்த நிலையை ஊடுருவிப் பார்க்க முடியும். தன்னுடைய சமூகத்துக்கும் கண்ணோட்டத்துக்கும் மற்றும் இதர காலகட்டங்களுக்கும் இதர நாடுகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளின் தன்மையை மதிப்பிடுகின்ற தகுதியைக் கொண்டிருக்கிறார். தன்னுடைய சமூக மற்றும் வரலாற்று நிலமைக்கு மேலே உயர்ந்து நிற்பதற்கு மனிதனுடைய சக்தி, அதனுடன் தன்னுடைய இணைப்பின் அளவை அவன் எத்தகைய உணர்ச்சியுடன் அங்கீகரிக்கின்றான் என்பதைப் பொறுத்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது..

வரலாற்று நூலைப் படிப்பதற்கு முன்பு வரலாற்றாசிரியரைப் படியுங்கள் என்று என்னுடைய முதல் சொற்பொழிவில் நான் கூறினேன். வரலாற்றாசிரியரைப் படிப்பதற்கு முன்பு அவருடைய வரலாற்று, சமூகச் சூழலைப் படியுங்கள் என்று இப்பொழுது சேர்த்துச் சொல்கிறேன். தனிநபர் என்ற முறையில் வரலாற்றாசிரியர் வரலாறு

மற்றும் சமூகத்தினுடைய தயாரிப்பாக இருக்கிறார். இந்த இரட்டை ஒளியின் மூலம் வரலாற்று மாணவன் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்.

நாம் இப்பொழுது வரலாற்று ஆசிரியரை விலக்கிவிட்டு, அதே பிரச்சினையின் ஒளியில் வரலாற்று ஆதாரங்களைக் காண்போம். வரலாற்றாசிரியர் தனி நபர்களுடைய நடத்தையை ஆராய்கிறாரா அல்லது சமூக சக்திகளினுடைய செயல்பாட்டை ஆராய்கிறாரா? ஏற்கெனவே பலர் பன்முறை நடந்து சென்ற பாதைமீது நானும் இப்பொழுது நடக்கிறேன். சர் இசையா பெர்லின் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரலாற்றின் தவிர்க்கவியலாத தன்மை என்ற குதூகலமான, ஏராளமானவர்கள் விரும்பிப் படித்த கட்டுரையை எழுதினார். (அதன் பிரதான கருத்தைப் பற்றி இந்த சொற்பொழிவுகளின் இறுதியில் நான் கூறுவேன்.) டி.எஸ். எலியட்டின் கட்டுரைகளிலிருந்து எடுத்த பரந்த 'பொதுமுறையான சக்திகள்' என்ற சொற்றொடரைத் தலைப்பில் பிரசுரித்திருந்தார். வரலாற்றைத் தீர்மானிக்கின்ற காரணி தனி நபர்கள் அல்ல, பரந்த பொது முறையான சக்திகள் என்று நம்புவவர்களைத் தன் கட்டுரை நெடுகிலும் அவர் கிண்டல் செய்கிறார். வரலாற்றில் தனிநபர்களுடைய பண்பும் நடத்தையும் முக்கியமானது என்ற கருத்தை கெட்ட ஜான் அரசர் தத்துவம் (Bad king John Theory) என்று நான் கூறுவேன். இத் தத்துவத்துக்கு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. தனி நபருடைய ஆற்றலை வரலாற்றின் படைப்புச் சக்தியாகக் கருதுகின்ற ஆசை வரலாற்று உணர்வின் பூர்வீகமான சட்டங்களின் அடையாளம். பண்டைக்கால கிரேக்கர்கள் தம்முடைய சாதனைகளை தமது இனத்தின் முன்னோர்களான மாவீரர்களுடைய சாதனைகள் என்றார்கள். தமது காவியங்களை ஹோமர் என்ற கவிஞர் எழுதியதாகக் கூறினார்கள். தம்முடைய சட்டங்களும் நிறுவனங்களும் லிகர்கஸ் அல்லது ஸோலோன் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். இதே உணர்ச்சி மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் மறுபடியும் தோன்றுகின்றது. புளுடார்ச் என்பவர் வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் பதிவு செய்த அறநெறியாளர். செவ்வியல் மரபின் புத்தெழுச்சியில் அவருடைய பங்கு பண்டைக்கால வரலாற்றாசிரியர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகம் என்று கருதப்பட்டது. நம்நாட்டில் நாங்கள் இந்தத் தத்துவத்தை தாய்ப்பாலுடன் சேர்த்துக் குடித்தோம். இந்த நம்பிக்கை அசட்டுத்

தனமானது அல்லது குழந்தைத் தன்மை உள்ளது என்று நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டும். சமூகம் இப்பொழுதிருப்பதைக் காட்டிலும் எளிமையாக இருந்த காலத்தில், பொது விவகாரங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த சில நபர்களால் நடத்தப்படுவதாகத் தோன்றிய காலத்தில் இதற்கு அங்கீகாரம் இருந்தது. நம்காலத்தின் அதிக சிக்கலான சமூக அமைப்புக்கு இது பொருந்தாது. சமூகம் பல்தொகுதியாக மாறிய தால்தான் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சமூகவியல் என்ற அறிவியல் பிரிவு தோன்றியது. ஆனால் பழைய பழக்கங்கள் மறைவதில்லை. வரலாறு என்பது மாமனிதர்களுடைய வாழ்க்கை என்ற கருத்தை 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு அமெரிக்காவின் பிரபலமான வரலாற்றாசிரியர் தன்னுடைய சகாக்கள் மீது வேடிக்கையாகக் குற்றம் சாட்டினார். அவர்கள் வரலாற்றுத் தலைவர்களை சமூக மற்றும் பொருளாதார சக்திகளின் கைப்பாவைகளாகக் காட்டி அவர்களை மொத்தமாகப் படுகொலை செய்துவிட்டார்கள் என்று எழுதினார்.

இந்தக் கொள்கையில் ஊறிப்போனவர்கள் இப்பொழுது அதைப் பற்றி வெட்கப்படுகிறார்கள். எனினும் இந்தக் கருத்தை இக்காலத்தில் மிகவும் பாடுபட்டுக் கண்டுபிடித்தேன். செல்வி வெட்ஜ்வுட் தன்னுடைய புத்தகத்தின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்.

‘தனிநபர்கள் என்ற முறையில் மனிதர்களுடைய செயல்பாடு குழுக்கள் அல்லது வர்க்கங்கள் என்ற முறையில் அவர்களுடைய செயல்பாட்டைக் காட்டிலும் எனக்கு மிகவும் சுவாரசியமானதாக இருக்கிறது. இந்த சாய்வு அல்லது பிறிதொரு சாய்வுடன் வரலாற்றை எழுதமுடியும், அது கூடுதலான அல்லது குறைவான அளவில் தவறான படப்பிடிப்புதான். இந்த மனிதர்கள் என்ன சிந்தித்தார்கள், ஏன் அப்படி செயல்பட்டார்கள் என்பதை அவர்களுடைய மதிப்பீட்டிலிருந்து புரிந்த கொள்வதற்கு செய்யப்படுகின்ற முயற்சி இந்த நூல்’.

மேலே எழுதப்பட்டிருப்பது சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கிறது. செல்வி வெட்ஜ்வுட் எல்லோரும் விரும்பிப் படிக்கின்ற எழுத்தாளர். ஆகவே அம்மையாரைப் போல ஏராளமானவர்கள் சிந்திக்கக்கூடும். அரசி எலிசபெத் கால அரசியலமைப்பை முதலாம்

ஜேம்ஸ் அரசரால் புரிந்து கொள்ள முடியாததால் அது நொறுங்கியது என்று டாக்டர் ரௌஸெ எழுதுகிறார். முதல் இரண்டு ஸ்டுவர்ட் அரசர்களுடைய முட்டாள்தனத்தினால் 17ஆம் நூற்றாண்டின் ஆங்கிலப்பிரட்சி தற்செயலாக நடைபெற்றது என்றும் அவர் எழுதியுள்ளார். டாக்டர் ரௌஸெயைக் காட்டிலும் கண்டிப்பானவரான சர் ஜேம்ஸ் நீல், டியூடர் முடியாட்சியின் நோக்கங்களை விளக்குவதைக் காட்டிலும் எலிசபெத் அரசிக்குத் தன்னுடைய போற்றுதலைத் தெரிவிப்பதற்கு சில சமயங்களில் அதிகமான ஆர்வம் காட்டுகிறார். வரலாற்றாசிரியர்கள் ஜெங்கில் கானையும் ஹிட்லரையும் கெட்டவர்கள் என்று கண்டனம் செய்யத் தவறிவிடுவார்களோ என்று சர் இசையா பெர்லின் மிகவும் கவலைப்படுகிறார்.

ஜான் அரசர் கெட்டவர் எலிசபெத் அரசி நல்லவள் என்னும் கொள்கை நாம் சமீபகாலத்துக்கு வரும்பொழுது இன்னும் பரவலாக இருக்கிறது. கம்யூனிசம் என்பது காரல்மார்க்சினுடைய மூளையில் பிறந்தது என்று எழுதுவது அதனுடைய தோற்றத்தையும் இயல்பையும் பகுத்தாராய்வதைக் காட்டிலும் சுலபமாக இருக்கிறது. போல்ஷ்விக்குப் புரட்சியின் ஆழமான சமூகக் காரணங்களை ஆராய்வதைக் காட்டிலும் ருஷ்ய சக்கரவர்த்தி இரண்டாம் நிக்கோலஸின் முட்டாள் தனத்தால் அல்லது ஜெர்மானியத் தங்கத்தினால் புரட்சி ஏற்பட்டது என்று எழுதுவது சுலபம். 20ஆம் நூற்றாண்டில் இரண்டு உலகப்போர்கள் நடைபெற்றதற்கு சர்வதேச உறவுகளின் அமைப்பில் ஆழமான நெருக்கடி ஏற்பட்டது காரணம் என்று சொல்லாமல் இரண்டாம் வில்ஹெம் மற்றும் ஹிட்லருடைய தனிப்பட்ட கெட்ட குணங்களின் விளைவு என்று கூறுவது சுலபம்.

செல்வி வெட்ஜ்வுட்டின் கருத்துரையில் இரண்டு கருதுகோள்கள் இருக்கின்றன. மனிதர்கள் தனி நபர்கள் என்ற முறையில் ஒரு விதமாகவும் குழுக்கள் அல்லது வர்க்கங்களின் உறுப்பினர்கள் என்ற முறையில் வேறுவிதமாகவும் செயல்படுகிறார்கள். வரலாற்றாசிரியர் மேற்கூறிய இரண்டு செயல்பாடுகளில் ஏதாவதொன்றைத் தேர்வு செய்து ஆராய்வது முற்றிலும் சரியானதாகும். இரண்டாவதாக, தனி நபர்கள் என்ற முறையில் மனிதர்களுடைய செயல்பாட்டை ஆராய்கின்ற பொழுது, அவர்களுடைய செயல்களின் உணர்வு பூர்வமான நோக்கங்களை ஆராயவேண்டும்.

முதல் அம்சத்தைப் பற்றி நான் ஏற்கெனவே போதுமான அளவுக்குப் பேசிவிட்டேன். தனிநபர் என்ற முறையில் மனிதனைப் பற்றிய கருத்து, குழுவின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் மனிதனைப் பற்றிய கருத்திலிருந்து அநேகமாகத் தவறான வழிகாட்டுவதில்லை. இரண்டுக்கும் இடையில் வேறுபாடு காண முயல்வதுதான் தவறாகும். தனி நபர் சமூகத்தின் உறுப்பினர் அவர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சமூகப் பிரிவுகளின் (குழு, வர்க்கம், இனக்குழு, நாடு, இதரவை) உறுப்பினராக இருக்கிறார். ஆரம்பகால உயிரியலாளர்கள் பறவைகள், விலங்குகள், மீன்களைக் கூண்டுகள், கண்ணாடிப் பெட்டிகள் ஆகியவற்றில் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்வதில் திருப்தி அடைந்தார்கள். வாழ்கின்ற ஜீவனை அதன் சூழ்நிலையில் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்ய முடியவில்லை. சமூக அறிவியல் பிரிவுகள் இன்று அந்தப் பூர்வீக நிலையிலிருந்து இன்னும் வெளிவரவில்லை. உளவியல் என்பது சமூகத்தைப் பற்றிய விஞ்ஞானம் என்று சிலர் இரண்டு பிரிவுகளையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கிறார்கள். எல்லா சமூகப் பிரச்சினைகளையும் முடிவில் தனிப்பட்ட மனிதனுடைய செயல்பாட்டைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாகச் சுருக்க முடியும் என்ற கருத்து உளவியல்வாதம் (Psychologism) என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் தனி நபருடைய சமூகச் சூழலை ஆராய்ச்சி செய்யத் தவறுகின்ற உளவியல்வாதி எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

வாழ்க்கை வரலாறு மனிதனைத் தனிநபர் என்று கருதுகிறது. வரலாறு மனிதனை மொத்தத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதுகிறது. ஆகவே நல்ல வாழ்க்கை வரலாறு மோசமான வரலாறாக இருக்கும் என்று சுலபமாக முடிவு செய்துவிடக்கூடாது. வரலாற்றைப்பற்றி மனிதனுடைய கருத்தில் தனிப்பட்ட நபர்கள் மீதான அக்கறை அதிகமான தவறு மற்றும் நேர்மையின்மையை ஏற்படுத்துவதைப் போல வேறு எதுவும் ஏற்படுத்தவில்லை என்று அக்டன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எழுதினார். ஆனால் இந்த வேறுபாடுகூட உண்மையானதல்ல. விக்டோரியா அரசியின் காலத்தில் இங்கிலாந்து என்ற புத்தகத்தின் தலைப்புப் பக்கத்தில் அதன் ஆசிரியர் ஜி.எம்.யங் 'வேலைக்காரர்கள் நபர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள், கனவான்கள் விஷயங்களை விவாதிக்கிறார்கள்' என்னும் விக்டோரியா அரசியார் காலத்துப் பழமொழியை எழுதியுள்ளார். சில வாழ்க்கை வரலாற்று

நூல்கள் வரலாற்றுத் துறைக்குப் பங்களிப்பாக உள்ளன. ஸ்டாலினையும் டிராட்ஸ்கியையும் பற்றி ஐசக்டோய்ஷெர், எழுதிய வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் அதற்கு மிகவும் சிறந்த உதாரணங்களாகும். சில புத்தகங்கள் வரலாற்றுப் புதினங்கள் இலக்கியமாக கருதப்படுகின்றன. லிட்டன்ஸ்ட்ராச்சிக்கு வரலாற்றுப் பிரச்சினைகள், எப்பொழுதுமே நடத்தை மற்றும் தனிப்பட்ட குணக்கோட்டின் பிரச்சினைகளாகவே மட்டும் எப்பொழுதும் இருந்தன. வரலாற்றுப் பிரச்சினைகளை, அரசியல் மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அவர் ஒரு போதும் பதில் சொல்ல முடியவில்லை- கேள்வி கூடக் கேட்கவில்லை என்று பேராசிரியர் டிரெவோர் - ரோப்பர் எழுதினார். வரலாற்றுப் புத்தகத்தை எழுத வேண்டும் அல்லது படிக்க வேண்டும் என்று ஒருவரை வற்புறுத்த முடியாது. கடந்தகாலத்தைப் பற்றி வரலாறு அல்லாத மிகவும் சுவாரசியமான புத்தகங்களை எழுத முடியும், சமூகத்தில் மனிதனுடைய கடந்த காலத்தைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு வரலாறு என்ற பெயர் நெடுங்காலமாக இருக்கிறது. இந்த சொற்பொழிவுகளில் நான் அதைப் பின்பற்ற உத்தேசிக்கிறேன்.

இரண்டாவதாக தனி நபர்கள் குறிப்பிட்ட விதத்தில் செயல்பட்டது ஏன்? என்ற கேள்வி முதலில் மிகவும் விசித்திரமாகத் தோன்றுகிறது. செல்வி வெட்ஜ்வுட் மற்ற அறிவாளிகளைப்-போல, தான் மற்றவர்களுக்கு போதிப்பதைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அப்படி கடைப்பிடித்தால் அம்மையார் மிகவும் விசித்திரமான வரலாற்று நூல்களை எழுதியிருப்பார். மனிதர்கள் தங்களுடைய உள்நோக்கங்களை முழுமையாகப் புரிந்து அல்லது அவற்றை வெளிப்படையாகத் தெரிவிப்பதற்குத் தயாரான நிலையில் தான் எப்பொழுதும் செயல்பட்டார்கள் என்று கூற முடியாது என்றால் ஒரு கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்வதைப் போன்றதாகும். ஆனால் வரலாற்றாசிரியர்கள் அப்படித்தான் செய்யவேண்டும் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள்.

அரசர் ஜான் பேராசைக்காரர் அல்லது முட்டாள் அல்லது கொடுங்கோலன், ஆகவே அவர் கெட்ட அரசர் என்று கூறுவதுடன் நீங்கள் திருப்தி அடைந்தால் நீங்கள் தனிப்பட்ட குணங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். அது மழலைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கற்பிக்கப்

படுகின்ற வரலாறு மட்டத்தில் புரிந்துகொள்ளப்படக் கூடியதாகும். ஆனால் நிலப்பிரபுத்துவக் கோமான்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதை எதிர்த்த சக்திகளின் உணர்வில்லாத கருவியாக அரசர் ஜான் இருந்தார் என்று நீங்கள் பேச ஆரம்பித்தால், அரசர் ஜானுடைய தீமைப்பண்பு குறித்து மிகவும் சிக்கலான பார்வையை நுழைக்கிறீர்கள். அத்துடன் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் தனிநபர்களின் உணர்வுபூர்வமான செயல்களால் மட்டும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை, வெளியிலிருக்கின்ற வலிமையான சக்திகள் அவர்களுடைய உணர்வில்லாத சித்தத்தை வழி நடத்துகின்றன என்றும் கருதுவதாகத் தோன்றும். இது வெறும் பிதற்றல், கடவுள் உலக ஆன்மா, விதி, (பெரிய எழுத்தில்) வரலாறு அல்லது சில சமயங்களில் சம்பவங்களை வழி நடத்தியதாகக் கருதப்படுகின்ற சூக்குமக் கருத்துக்கள் ஆகிய எவற்றின் மீதும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மார்க்ஸ் எழுதிய பின்வரும் கருத்தை நான் நிபந்தனை இல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்வேன்.

வரலாறு ஒன்றும் செய்வதில்லை. அதனிடம் அதிகமான செல்வம் இல்லை. அது போர்களில் ஈடுபடுவதில்லை. மனிதன், மெய்யான, வாழ்கின்ற மனிதனே எல்லாவற்றையும் செய்கிறான், அவன் உடைமையைக் கொண்டிருக்கிறான், போராடுகிறான்.

இந்தப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக நான் இரண்டு கருத்தக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவை வரலாற்றைப் பற்றிய எத்தகைய சூக்குமக் கருத்துடனும் எவ்விதத்திலும் தொடர்புடையவை அல்ல. அவை முற்றிலும் அனுபவவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

முதலாவதாக வரலாறு என்பது கணிசமான அளவில் எண்ணிக்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. வரலாறு என்பது மாமனிதர்களுடைய வாழ்க்கை என்ற கருத்தை கார்லைல் கூறியது துரதிரஷ்டமாகும். ஆனால் அவர் தன்னுடைய மிகவும் பெரிய நூலில் உணர்ச்சி கரமாக எழுதியிருப்பதைப் படியுங்கள்:

பசியும், நிர்வாணமும், ஒடுக்குமுறையும் இரண்டரைக்கோடி மக்களுடைய இதயங்களை வாட்டின. பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முக்கியமான தூண்டுதலாக இருந்தது இவையே. தத்துவஞானிகள், பணக்காரக் கடைக்காரர்கள் நாட்டுப்புறச் சிமான்களின்

ஆணவ பங்கம் அல்லது மறுக்கப்பட்ட தத்துவம் அல்ல. எல்லாப் புரட்சிகளிலும் இதைப் பார்க்க முடியும்?

பெருந்திராளான மக்கள் - ஆயிரங்களில் அல்ல இலட்சங்களில் இருக்கின்ற இடங்களில் தீவிரமான அரசியல் ஆரம்பமாகிறது என்று லெனின் கூறினார். கார்லைல் மற்றும் லெனினுடைய இலட்சியங்கள் இலட்சக்கணக்கான மனிதர்கள். அவர்கள் பெயர் இல்லாதவர்களே தவிர அடையாளம் இல்லாதவர்கள் அல்ல. அவர்களுடைய பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவில்லை என்பதால் தனிநபர்கள் அல்லது மக்கள் என்ற நிலை மறைந்துவிடுவதில்லை. திரு. எலியட் பரந்த பொது நிலையான சக்திகள் என்று குறிப்பிட்ட தனி நபர்களை பெயரில்லாத அழுக்கான மனிதர்கள் என்று கிளாரென்டன் எழுதினார். அவர் துணிச்சலுள்ள எதையும் மறைக்காத பழமைவாதி, பெயர்கள் இல்லாத இலட்சக்கணக்கானவர்கள் அநேகமாக உணர்வில்லாமல் ஒற்றுமையுடன் செயல்பட்டு ஒரு சமூக சக்தியாக வளர்ந்தார்கள். வரலாற்றாசிரியர் சாதாரணமான சூழ்நிலையில் அதிருப்தியடைந்த ஒரு விவசாயியை அல்லது ஒரு கிராமத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளமாட்டார். ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களில் இலட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் அதிருப்தியடைந்தார்கள் என்றால் அந்தக் காரணியை எந்த வரலாற்று ஆசிரியரும் புறக்கணிக்க முடியாது. ஜோன்ஸ் என்ற தனிநபர் திருமணம் செய்யாதிருப்பதற்கான காரணங்களைப் பற்றி வரலாற்றாசிரியருக்கு அக்கறை இல்லை. ஆனால் ஜோன்ஸ் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் அதே காரணங்களுக்காக திருமணம் செய்யாமலிருந்து திருமண விகிதம் கணிசமாக குறையுமானால் அந்தக் காரணங்கள் வரலாற்று ரீதியில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகிவிடுகின்றன. இயக்கங்களை சிறுபான்மையினர் ஆரம்பிக்கிறார்கள் என்று கூறுவதைப் பற்றி நாம் கலங்க வேண்டியதில்லை. செல்வாக்குப் பெற்ற எல்லா இயக்கங்களுக்கும் சிலர் தான் தலைவர்கள்; ஆதரவாளர்கள் ஏராளம். அவை வெற்றி பெற எண்ணற்ற ஆதரவாளர்கள் தேவையில்லை என்பது இதன் அர்த்தம் அல்ல. வரலாற்றில் எண்ணிக்கைக்கு இடம் உண்டு.

என்னுடைய இரண்டாவது கருத்துக்கு இன்னும் சிறப்பான சாட்சியங்கள் உள்ளன. தனிநபர்களுடைய நடவடிக்கைகள் அவர்களோ

அல்லது மற்றவர்களோ எதிர்பார்க்காத அல்லது விரும்பாத விளைவுகளைப் பெரும்பாலும் கொண்டிருக்கின்றன என்று பல்வேறு மரபுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் சுயநல நோக்கங்களுக்கு உணர்வு பூர்வமாகப் பாடுபடுகின்ற தனிநபர் கடவுளின் சித்தத்தை நிறைவேற்றுகின்ற உணர்வில்லாத பிரதிநிதி என்று கிறிஸ்தவர் நம்புகிறார். மான்டெவில் 'தனிப்பட்ட தீமைகள் - பொது நன்மைகள்' என்று கூறியது மேற்கூறிய கண்டுபிடிப்பின் தொடக்ககால வெளியீடாகவும் வேண்டுமென்றே புதிராகச் சொல்லப்பட்ட கருத்தாகவும் இருந்தது. தனிநபர்கள் தமது சொந்த விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதாக நம்பினாலும் அவர்களைத் தனக்காக உழைக்குமாறு ஆட்டுவித்து தன்னுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்கின்ற சக்தியை ஆடம்ஸ்மித் மறைந்திருக்கின்ற கரம் என்றார். ஹெகல் பகுத்தறிவின் தந்திரம் என்றார். அந்த மேற்கோள்கள் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். உற்பத்திச் சாதனங்களை சமூக ரீதியில் உற்பத்தி செய்யும் பொழுது மனிதர்கள் திட்டவட்டமான மற்றும் அவசியமான உறவுகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். அந்த உறவுகள் அவர்களுடைய சித்தத்திலிருந்து சுதந்திரமானவை என்று காரல் மார்க்ஸ் அரசியல் பொருளாதாரத்துக்கு விமர்சனம் என்ற தன்னுடைய புத்தகத்தின் முன்னுரையில் எழுதினார். மனிதன் உணர்வு பூர்வமாகத் தனக்காகத்தான் வாழ்கின்றான் ஆனால் மனித குலத்தின் வரலாற்று ரீதியான, பிரபஞ்சம் தழுவிய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதில் உணர்வில்லாத கருவியாக இருக்கிறான் என்று டால்ஸ்டாய் எழுதினார். பேராசிரியர் பட்டர் பீல்டு எழுதியதை மேற்கோள் காட்டி இந்த நீண்ட பட்டியலை முடிக்கிறேன். எந்த மனிதனும் உத்தேசிக்காத திசையில் வரலாற்றின் போக்கைத் திருப்பிவிடுகின்ற வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் தன்மையில் ஏதோ ஒன்று இருக்கிறது. சிறிய அளவிலான, ஸ்தலப் போர்கள் நூறு ஆண்டுகள் நடைபெற்றன. 1914ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இரண்டு பெரிய உலகப் போர்களை நாம் கண்டோம். 19ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி முக்கால் பகுதியைக் காட்டிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் அதிகமான தனிநபர்கள் போரை விரும்பினார்கள். குறைந்த எண்ணிக்கையினரே சமாதானத்தை விரும்பினார்கள் என்று கூறினால் இந்த நிகழ்வுக்குப் பொருத்தமான விளக்கமாக இருக்காது.

1930ஆம் ஆண்டில் மாபெரும் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. யாராவது ஒரு நபர் அதை உத்தரவு போட்டார் அல்லது விரும்பினார் என்று நம்புவது கடினமே. ஆனால் அது தனி நபர்களுடைய நடவடிக்கைகளினால் ஏற்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் முற்றிலும் வேறு நோக்கத்துக்கு உணர்வுபூர்வமாகப் பாடுபட்டார்கள். தனி நபருடைய நோக்கங்களுக்கும் அவருடைய செயல்களின் விளைவுகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டை பிற்காலத்தில் வருகின்ற வரலாற்றாசிரியர்தான் கண்டுபிடித்துக் கூற வேண்டும் என்பதில்லை. அவர் போரில் பங்கெடுக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் சம்பவங்கள் அவரை போருக்கு இழுத்துக் கொண்டு போகும் என்று 1917 மார்ச் மாதத்தில் வுட்ரோ வில்சனைப் பற்றி லாட்ஜ் எழுதினார். மனிதர்களுடைய உத்தேசங்களின் அடிப்படையில் அல்லது சம்பவங்களில் பங்கெடுத்தவர்கள் தங்களுடைய செயல்களுக்குக் காரணங்களைத் தெரிவித்திருப்பதன் அடிப்படையில், வரலாற்றை எழுத முடியும் என்று கூறுவது நம்மிடமுள்ள எல்லா சாட்சியங்களுக்கும் எதிராகும். வரலாற்று விவரங்கள் தனி நபர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் என்பது உண்மையே. எனினும் அவை தனிநபர்கள் தனித்திருந்து நிறைவேற்றிய செயல்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அல்ல தனிநபர்கள் தம்மை இயக்கியதாகக் கருதுகின்ற உண்மையான அல்லது பொய்யான நோக்கங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அல்ல சமூகத்திலிருக்கும் தனிநபர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டுள்ள உறவுகளைப் பற்றிய விவரங்கள் அவை. தனிநபர்களுடைய நடவடிக்கைகளிலிருந்து அவர்கள் எதிர்பார்த்த விளைவுகளிலிருந்த பெரும் பாலும் வித்தியாசமான, சில சமயங்களில் எதிரான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்ற சமூக சக்திகளைப் பற்றிய விவரங்கள் அவை.

வரலாற்றைப் பற்றி காலிங்வுட்டின் கருத்தை முந்தைய சொற்பொழிவில் நான் குறிப்பிட்டேன். வரலாற்றாசிரியர் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற செயலுக்குப் பின்னாலுள்ள சிந்தனை அந்தத் தனி நபர் பாத்திரத்தின் சிந்தனை என்று அனுமானித்தது அவருடைய வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் மிகப் பெரிய தவறாகும். இது தவறான அனுமானம். செயலுக்குப் பின்னால் என்ன இருந்தது என்பதையே வரலாற்றாசிரியர் ஆராய்கிறார். தனிப்பட்ட பாத்திரத்தின் சிந்தனை அல்லது நோக்கம் முற்றிலும் சம்பந்தம் இல்லாததாகும்.

கலகக்காரர் அல்லது கருத்து பற்றி நான் இங்கு ஒரு சில கருத்துக் களைக் கூறவேண்டும். சமூகத்தை எதிர்த்துக் கலகம் செய்கின்ற தனி நபர்களைப் பற்றிய வெகுஜன சித்திரத்தை மறுபடியும் கொண்டு வருவது சமூகத்துக்கும் தனிநபருக்கும் இடையில் போலியான எதிர் நிலையை மீண்டும் அமைப்பதாகும். எந்தச் சமூகமும் முழுமையான அளவில் ஒரே தன்மையுடன் இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு சமூகமும் சமூக மோதல்களின் களமாக இருக்கிறது. நிலவுகின்ற அதிகாரத்தை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற தனிநபர்கள், அதை ஆதரிப்பவர்களைப் போலவே சமூகத்தின் உற்பத்தியே.

இரண்டாம் ரிச்சர்டும் பேரரசி காதரினும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் இங்கிலாந்து மற்றும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் ருஷ்யாவின் வலிமையான சமூக சக்திகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள். பண்ணையடிமைகளின் மாபெரும் கலகங்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய வாட் டைலர் மற்றும் புகச்சோவ் தங்களுடைய காலத்தின் மற்றும் நாட்டின் பிரத்தியேகமான நிலைமைகளின் படைப்புகள். வாட்டைலரும் புகச்சோவும் சமூகத்தை எதிர்த்த கலகக்காரர்களாக இருந்தால் வரலாற்றாசிரியர் அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டார். அவர்களை எண்ணற்றவர்கள் ஆதரித்ததால் அவர்கள் முக்கியமான சமூக நிகழ்வாக மாறினார்கள். இதைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மட்டத்தில் ஒரு கலகக்காரரை, தனிமனித வாதியை நாம் எடுத்துக் கொள்வோம். அவர் நீட்ஷே. தன் கால சமூகத்தை மிகவும் தீவிரமாக எதிர்த்தவர்கள் அவரைக் காட்டிலும் எவருமில்லை. ஆனால் நீட்ஷே ஐரோப்பிய சமூகத்தின், குறிப்பாகச் சொல்வதென்றால், ஜெர்மானிய சமூகத்தின் நேரடித் தயாரிப்பு அத்தகைய நிகழ்வு சீனாவில் அல்லது பெரு (Peru) நாட்டில் தோன்றியிருக்க முடியாது. நீட்ஷே மரணமடைந்து ஒரு தலைமுறைக் காலத்துக்குப் பிறகு பிரத்தியேகமான ஜெர்மானிய சமூகச் சக்திகள் அவரிடம் எவ்வளவு வன்மையாக வெளிப்பட்டன என்பது அவருடைய சம காலத்தவர்களுக்குத் தெரிந்ததைக் காட்டிலும் நமக்கு அதிகமாகத் தெரிந்தது. நீட்ஷே தன்னுடைய சொந்தத் தலைமுறையைக் காட்டிலும் பிற்காலத் தலைமுறையினருக்கு அதிக முக்கியமானவராக இருந்தார்.

வரலாற்றில் கலகக்காரர் மாமனிதருடன் சில ஒப்புமைகளைக் கொண்டிருக்கிறார். வரலாற்றில் மாமனிதர் பாத்திரத்தைப் பற்றி மரபு-(நல்ல அரசி எலிசபெத் அதற்கு சிறந்த உதாரணமாக இருக்கிறது.) சமீப காலத்தில் செல்வாக்கு இழந்துவிட்டது. ஆனால் அவ்வப்பொழுது தன்னுடைய அவலட்சணமான தலையை உயர்த்துகிறது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு சாதாரண வாசகர்களுக்காகத் தொடங்கப்பட்ட வரலாற்றுப் பாட புத்தகங்களின் பதிப்பாசிரியர் ஒரு மாமனிதருடைய வாழ்க்கையை எழுதுவதன் மூலம் குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்றுப் பார்வையை ஆரம்பித்து வைக்குமாறு தன்னுடைய ஆசிரியர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். நெப்போலியன், பிஸ்மார்க், லெனின் ஆகிய மூன்று மாமனிதர்களுடைய வாழ்க்கைகளை விவரிப்பதன் மூலம் நவீன ஐரோப்பாவின் வரலாற்றை எழுத முடியும் என்று ஏ.ஜே.பி டெய்லர் ஒரு கட்டுரையில் எழுதினார். ஆனால் அவர் தன்னுடைய ஆராய்ச்சி நூல்களில் மேற்கூறிய அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடிக்க வில்லை.

வரலாற்றில் மாமனிதருடைய பாத்திரம் என்ன? மாமனிதர் எனப்படுபவர் தலைசிறந்த மனிதர். ஆகவே அவர் தலையான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்ட சமூக நிகழ்வாகவும் இருக்கிறார். அசாதாரண மனிதர்கள் தமக்குரிய காலத்தில்தான் பிறக்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படையான உண்மை. ஒரு கிராம்வெல் அல்லது ரெட்ஸின் (Retz) மேதாவிலாசம் இக்காலத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டு மறைந்து விடும். மார்க்ஸ் இதற்கு எதிரான நிகழ்வை ஆராய்ச்சி செய்து பின்வருமாறு எழுதினார்:

ஒரு சாதாரண மனிதன் வீரனுடைய உடையை அணிந்து பகட்டாக நடக்க உதவுகின்ற சந்தர்ப்பங்களையும் உறவுகளையும் பிரான்சில் நடைபெற்ற வர்க்கப்போர் உருவாக்கியது என்று மார்க்ஸ் எழுதினார். பிஸ்மார்க் 18ஆம் நூற்றாண்டில் பிறந்திருந்தால் அவர் ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்தியிருக்கமாட்டார். மாமனிதர்கள் சம்பவங்களுக்குப் பெயர்களைத் தருவதைத் தவிர அதிகமாக வேறெதையும் சாதிக்கவில்லை என்று டால்ஸ்டாய் மாதிரி நாம் சிந்திக்கத் தேவையில்லை. சிலசமயங்களில் மாமனிதர் வழிபாடு ஆபத்தான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பது உண்மையே. நீட்ஷேயின் மாமனிதன் அருவருப்பான நபர். இங்கு ஹிட்லர் அல்லது சோவியத்

யூனியனில் தனி நபர் வழிபாடு ஏற்படுத்திய மோசமான விளைவுகளை நான் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதில்லை. மாமனிதர்களுடைய புகழைக் குறைப்பது என்னுடைய நோக்கமல்ல. மாமனிதர்கள் அநேகமாக எப்பொழுதுமே தீயவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தையும் நான் ஆதரிக்கவில்லை. மாமனிதர்களை வரலாற்றுக்கு வெளியில் வைத்து தம்முடைய மகத்தான தன்மையினால் அவர்கள் வரலாற்றின் மீது தம்மைப் பதித்து மெய்யான தொடர்ச்சியை முறிப்பவர்கள் என்ற கருத்தையும் நான் ஊக்குவிக்கமாட்டேன். இன்று கூட ஹெகலின் மூலச் சிறப்பான வரணனையை நாம் விஞ்ச முடியுமா என்பது எனக்கும் தெரியவில்லை.

ஒரு ஊழியின் சித்தத்தைத் தன்னுடைய சொற்களில் எடுத்துக் கூறக் கூடியவன், அதன் சித்தம் என்ன என்று ஊழிக்குத் தெரிவித்து அதை நிறைவேற்றக் கூடியவனே அந்த ஊழியின் மாமனிதன். அவன் செய்வதுதான் அந்த ஊழியன் இதயம் அதன் சாராம்சம். அவன் அந்த ஊழியை செயல்படுத்துகிறான். மாபெரும் எழுத்தாளர்கள் அவர்கள் ஊக்குவிக்கின்ற மனித உயர்வின் அடிப்படையில் முக்கியமானவர்கள் என்று டாக்டர் லீவிஸ் எழுதிய பொழுது இதைப்போன்ற ஒன்றைத் தான் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு மாமனிதர் சமூகத்தில் அன்று நிலவுகின்ற சக்திகளின் பிரதிநிதியாக எப்பொழுதும் இருக்கிறார் அல்லது நிலவுகின்ற அதிகாரத்துக்கு சவால் விடுவதற்கு அவரால் உருவாக்கப் பட்ட சக்திகளின் பிரதிநிதியாக இருக்கிறார். ஆனால், நெப்போலியன் அல்லது பிஸ்மார்க் ஏற்கெனவே நிலவிய சக்திகளின் பேரெழுச்சியினால் மாமனிதர்களாக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் கிராம்வெல் அல்லது லெனின் தங்களை மிகவும் பெரிய நிலைக்கு உயர்த்திய சக்திகளை உழைத்து உருவாக்கியவர்கள். ஆகவே நெப்போலியன் அல்லது பிஸ்மார்க்கைக் காட்டிலும் கிராம்வெல் அல்லது லெனின் மிகவும் அதிகமான அளவுக்குப் படைப்புத் திறமை கொண்டவர்கள் என்று கூறலாம். இன்னும் சில மாமனிதர்கள் தம்முடைய காலத்திலிருந்த அதிகமான அளவுக்கு முன்னேறியிருந்ததால் பிற்காலத்திய தலை முறையினரால் மட்டுமே அவர்களுடைய மகத்தான ஆளுமை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்டவர்களை நாம் மறக்க முடியாது. வரலாற்று நிகழ்வுப்போக்கின் தயாரிப்பாகவும் பிரதிநிதியாகவும், ஒரே சமயத்தில் இருக்கின்ற உலகத்தின் போக்கையும் மனிதர்களுடைய

சிந்தனையையும் மாற்றக்கூடிய சமூக சக்திகளின் பிரதிநிதியாகவும் படைப்பாளியாகவும் ஒரே சமயத்தில் இருக்கின்ற ஒருவரை மாமனிதர் என்று அங்கீகரிப்பது இன்றியமையாதது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

வரலாறு என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. வரலாற்று ஆசிரியர் நடத்துகின்ற ஆராய்ச்சி, அவர் ஆராய்கின்ற கடந்த கால விவரங்கள் ஆகியவை இரண்டு அர்த்தங்கள், மேற்கூறிய இரண்டு அர்த்தங்களிலும் வரலாறு ஒரு சமூக நிகழ்வாக இருக்கிறது. அதில் தனி நபர்கள், சமூக மனிதர்கள் என்ற முறையில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

சமூகமும் தனிநபரும் எதிர்நிலையில் உள்ளவர்கள் என்னும் கற்பனை நமது சிந்தனையைக் குழப்புவதற்கு செய்யப்படுகின்ற தந்திரமான முயற்சியாகும். வரலாற்று ஆசிரியருக்கும் அவருடைய ஆதாரங்களுக்கும் இடைச் செயல் என்ற பரஸ்பர நிகழ்வு (அதை நிகழ்காலத்துக்கும் கடந்த காலத்துக்கும் இடையிலான உரையாடல் என்று நான் கூறுவேன்.) சூக்குமமான உதிரியான தனி நபர்களுக்கு இடையிலான உரையாடல் அல்ல, அது இன்றைய சமூகத்துக்கும் நேற்றைய சமூகத்துக்கும் இடையிலான உரையாடல். ஒரு ஊழியில் முக்கியமானவை என்று மற்றொரு ஊழி செய்கின்ற பதிவு வரலாறு எனப்படுகிறது என்று புர்க்ஹார்ட் கூறினார். நிகழ்காலத்தின் ஒளியில் மட்டுமே கடந்த காலத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். கடந்த காலத்தின் ஒளியில்தான் நாம் நிகழ்காலத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். கடந்தகால சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் நிகழ்கால சமூகத்தின் மீது தன்னுடைய தலைமையை அதிகரிப்பதற்கும் மனிதனுக்கு உதவி செய்வதும் வரலாற்றின் இரட்டைப் பணியாகும்.

வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும்

ஈ. எச். கார் நோக்கில் அனுபவவாதமும், அகவாதமும்

க. சண்முகலிங்கம்

வரலாறு என்றால் என்ன? நூலின் முதலாவது கட்டுரை 'வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும்' என்ற தலைப்பில் உள்ளது. இக்கட்டுரையில் வரலாறு எழுதுவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள இரு நோக்குமுறைகளை கார் விரிவாகப் பரிசீலனை செய்கிறார். இந்நோக்கு முறைகளாவன:

1. அனுபவவாதம் (Empiricism): வரலாறு என்பது புற நிலையான ஆதாரங்களைத் தொகுத்துத் தருவது என்ற கருத்தை உடையோர் அனுபவவாதிகளாவர். இவர்கள் புறநிலைத்தன்மை (Objectivity) என்பதற்கு முதன்மை அளிப்பர். புறநிலையான ஆதாரங்கள் வெளியே இருக்கின்றன. அவற்றைத் தேடித்திரட்டி விட்டால் முழுநிறைவான வரலாற்றை எழுதிவிடலாம் என்பது இவர்கள் கருத்தாகும்.
2. அகவாதம் (Subjectivism): அனுபவவாதத்தை நிராகரிப்போர் வரலாற்றாசிரியனின் அக நிலைப்பட்ட கருத்துத்தான் முதன்மையானது என்பர். நிகழ்வுகள் பற்றிய வரலாற்றாசிரியனின் விளக்கம், முடிவு என்பன தான் வரலாறாகும். வரலாற்றின் உட்பொருள் பற்றிக் காலத்திற்கு காலம் வரலாற்றாசிரியர்கள் வேறுபட்ட விளக்கங்களை தந்துகொண்டே இருப்பார்கள். வரலாற்று முடிவுகள் அனைத்தும் மனிதர்களையும் அவர்களது கருத்து நிலைகளையும் சார்ந்திருப்பதால்

புறநிலையான வரலாற்று உண்மை என்பது இல்லை என்று கூறுவர். இதனை அக நோக்கு (Subjectivism) என்று கூறலாம்.

இவ்விரு எதிர் எதிர்நிலைகள் பற்றி விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் கார் இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டதான ஒரு நோக்கு முறையை முன் வைக்கிறார். வரலாறு என்றால் என்ன என்பது குறித்த காரின் விளக்கம் மேற்குறித்த இருநோக்குமுறைகளின் தீவிர நிலைப்பாடுகளை விமர்சிப்பதன் மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

அனுபவவாதம் பிரித்தானியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த கருத்தாகும். லொக் முதல் பெர்ட்டண்ட் ரஸ்ஸல் வரையான தத்துவஞானிகள் அனுபவவாதத்தைச் சார்ந்தவர்களாய் இருந்தனர். பிரித்தானிய வரலாற்றாசிரியர்களும் அனுபவ வாதிகளாக இருந்தனர். 'எனக்கு ஆதாரங்கள் வேண்டும் வாழ்க்கையில் ஆதாரங்கள் தான் முக்கியம்' என்பது டிக்கன்ஸ் எழுதிய நாவல் ஒன்றில் வரும் பாத்திரம் ஒன்றின் கூற்று (மொ. பெ. நூல் பக் 25). பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர்கள் யாவருமே வரலாற்றை அறநெறி உபந்நியாசங்களாக எழுதுவதை விடுத்து 'உள்ளதை உள்ளபடி எழுது' என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றினர். ஒக்ஸ்போர்ட் ஆங்கில அகராதி (சிறிய பதிப்பு) ஆதாரம் (Fact) என்பதை 'முடிவுகளிலிருந்து வேறுபட்ட அனுபவ விபரங்களின் தொகுப்பு' என்று கூறுகிறது. ஆதாரங்கள், முடிவுகள் என்ற தெளிவான பிரிவினையை இவ்வரைவிலக்கணம் கூறுகிறது. பிரித்தானிய அனுபவவாதச் சிந்தனையைப் பரப்புகின்ற புத்தகம் இது என்றால் தவறில்லை. ஆதாரங்களை முதன்மைப் படுத்தும் இத்தத்துவத்தின் பின்னணியை காரின் வார்த்தைகளில் காண்போம்.

அறிவைப் பற்றிய அனுபவவாத தத்துவம் அகப்பொருளுக்கும் புறப்பொருளுக்கும் இடையிலான முழுமையான பிரிவினையை முன்னுக்கியது. ஆதார விவரங்கள் புலனுணர்ச்சிப் பதிவுகளைப் போல் ஒருவர் மீது வெளியில் இருந்து தாக்கம் செலுத்துகின்றன. அவருடைய உணர்வுக்கு வெளியில் அவை இருக்கின்றன (பக். 25).

இக்கூற்றில் அவை - அதாவது ஆதாரங்கள் (Facts) 'அவருடைய உணர்வுக்கு வெளியில் இருக்கின்றன' என்ற கருத்து அனுபவ வாதத்தின் அடிப்படைகளைச் சூட்டுவதாக உள்ளது. இவ்வாறு ஆதாரங்களை வரலாற்று ஆசிரியரின் அபிப்பிராயம் என்பதில் இருந்து வேறுபடுத்தி இரண்டையும் தனித்தனி விடயங்களாக அனுபவ வாதம் நோக்கியது. வரலாற்று ஆதாரங்களின் புற நிலைத்தன்மையை அனுபவவாதம் அழுத்திக் கூறியது. 'விபரங்கள் புனிதமானவை, கருத்து சுதந்திரமானது' என்று லிபரல் பத்திரிகையாளர் சி. பி. ஸ்காட் கூறினார். 'வரலாற்றில் ஆதாரங்கள் என்ற கடினமான கொட்டையை' விவாதத்திற்குரிய சதைப்பகுதியில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதில் அனுபவ வாதிகள் முனைப்புடன் செயற்பட்டனர்.

'பழத்தின் கொட்டையை விடச் சதைப்பகுதிதான் ருசியானது என்பதை அவர் (ஜியார்ஜ் கிளார்க்) மறந்துவிட்டார் போலும்' (பக். 26) என்றும் 'முதலில் ஆதாரங்களைச் சேகரித்துக் கொள்ளுங்கள் பிறகு விளக்கங்கள் என்ற புதை மணலுக்குள் குதியுங்கள். பிழைப்பதும் மடிவதும் உங்கள் திறமையைப் பொறுத்தது. வரலாற்றின் அனுபவவாத பொது அறிவு மரபின் மேலான அறிவு இப்படி விளக்கியது' (பக். 26)

என்றும் கார் கூறுகின்றார்.

அடுத்து அனுபவ வாதத்தின் நோக்கு முறையின் சில பிரச்சினைகளை கார் சுவாரசியமான உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குகிறார். இவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

i. துல்லியம் என்பது கடமை

வரலாற்றில் சில அடிப்படையான மெய்விபரங்கள் உள்ளன, எல்லா வரலாற்றாசிரியர்களையும் பொறுத்தவரை அவை ஒரே தன்மையுடையவை. உதாரணமாக ஹேஸ்டிங்ஸ் சண்டை 1066 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அந்த மாபெரும் சண்டை 1066 இல் நடைபெற்றதே தவிர 1065 இல் அல்லது 1067 இல் நடைபெறவில்லை. அது ஹேஸ்டிங்ஸில் நடந்தது; ஈஸ்ட் பூர்னிலோ அல்லது பிரைட்டனிலோ நடைபெறவில்லை. இவை போன்ற தகவல்கள் முக்கியமானவை. அவற்றைச் சரியாக சொல்ல வேண்டும் என்பதில் கருத்து பேதத்திற்கு

இடம் இல்லை. ஆதாரங்கள் வரலாற்றின் முதுகெலும்பு போன்றவை என்று கூறத்தக்கவை. இவ்வாறு கூறும் கார் 'துல்லியம் என்பது ஒரு கடமை, அது மாபெரும் சிறப்பு அல்ல' என்ற ஹுஸ்மான் கூற்றை மேற்கோள் காட்டுகிறார். ஆதாரங்களைத் துல்லியமாக தருவது வரலாற்றாசிரியனின் கடமை. அது அடிப்படையான விடயம். அதற்காக அவருக்கு பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்க வேண்டியதில்லை. துல்லியம் மாபெரும் சிறப்பு அல்ல என்கிறார்.

துல்லியமாக எழுதியிருப்பதற்காக ஒரு வரலாற்றாசிரியரைப் பாராட்டுவது என்றால் அது நல்ல மரத்தைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் அல்லது சிமெண்டையும் மணலையும் நன்றாகக் கலந்து கட்டி யிருக்கிறார் என்று ஒரு கட்டிடக் கலைஞரைப் பாராட்டுவதைப் போன்றதே. அது அவருடைய வேலையின் அவசியமான நிபந்தனை. அத்தியாவசியமான பணி (பக்.27)

என்று கூறுகிறார். வரலாற்றாசிரியர் தொல்லியல், கல்வெட்டுக்கள், நாணயவியல், காலவரிசை ஆகிய துணை விஞ்ஞானங்களின் உதவியுடன் வரலாற்றை எழுதுகிறார். இவற்றில் கைதேர்ந்த நிபுணன் ஆக வரலாற்றாசிரியர் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவை வரலாற்றில் சேர்ந்தவை அல்ல. விபரங்களைக் கொண்டு வரலாற்றாசிரியர் தரும் விளக்கம் அல்லது முடிவுகள் தாம் முக்கியமானவை.

ii. ஆதாரங்கள் வரலாற்று ஆசிரியனால் பொறுக்கி எடுக்கப்படுவன

ஆதாரங்களை வரலாற்று ஆசிரியன் தேர்ந்து எடுத்துக்கொள்கிறான். உண்மையில் பொறுக்கி எடுக்கிறான் என்றே கூறவேண்டும். 1066ஆம் ஆண்டு ஹேஸ்டிங்ஸ் சண்டை நடைபெற்றதை நாம் முக்கியம் என்று கருதுகிறோம். வரலாற்றாசிரியர்கள் அந்தச் சம்பவத்தையும் அந்த ஆண்டையும் முக்கியமான ஆண்டு என்று முடிவு செய்தது ஒன்றே இதற்கான காரணம். ரூபிக்கன் என்ற அற்பமான ஆற்றை சீசர் கடந்து சென்றது வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையது என்று வரலாற்றாசிரியர் முடிவு செய்கிறார். சீசருக்கு முன்பும் சீசருக்குப் பிறகும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் அந்த ஆற்றைக் கடந்திருப்பதைப்பற்றி எந்த நபருக்குமே அக்கறை இல்லை (பக். 26). வரலாற்றில் நிகழ்ந்த

சம்பவங்களில் சிலவற்றை வரலாற்றாசிரியர் தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்கிறார்; பலவற்றை ஒதுக்குகிறார். அவை பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. ஏன்? விஞ்ஞானம் என்பது 'எதார்த்தத்தை அறிவதைப் பற்றிய பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட அமைப்பு' என்று டல்கோட் பார்சன்ஸ் கூறினார். வரலாறும் அப்படிப்பட்ட ஒரு விஞ்ஞானமே. வரலாற்று விவரங்கள் என்ற உட்கரு புறநிலையானது; வரலாற்றாசிரியனுடைய விளக்கத்திலிருந்து சுதந்திரமானது என்ற நம்பிக்கை முற்றிலும் தவறானது என்கிறார் கார்.

iii. ஆதாரங்கள் - சமுத்திரத்தின் மீன்கள் போன்றவை

விபரங்கள் மீன்வியாபாரிக்கு முன்னால் உள்ள கல்லின் மீது வைக்கப் பட்டிருக்கும் மீனைப்போன்றவை அல்ல. எவரும் நெருங்கமுடியாத மாக்கடலில் நீந்திக் கொண்டிருக்கும் மீன்களைப் போன்றவை. விவரங்கள் வரலாற்றாசிரியர் எந்த மீனைப் பிடிக்கிறார், எப்படிப்பட்ட தூண்டிலை அவர் பயன்படுத்துகிறார் என்பவற்றைப் பிரதானமாகப் பொறுத்திருக்கின்றன. அவர் எப்படிப்பட்ட மீனைப் பிடிக்க விரும்புகிறார் என்பதைப் பொறுத்து மேற்கூறிய இரண்டு காரணிகளும் அமையும். வரலாற்றாசிரியர் விரும்புகின்ற விவரங்களை அநேகமாகப் பெறுகிறார் (பக்.42).

காரின் மேற்குறித்த கூற்று வரலாற்றாசிரியர்கள் காலத்திற்கு காலம் தங்கள் விரும்பத்திற்கு ஏற்றப்படி ஆதாரங்களை தேடினார்கள் என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆதாரங்களிற்கு ஒரு புறநிலைத்தன்மை உண்டு (மீன்கள் சமுத்திரத்தில் நீங்குகின்றன). வரலாற்றாசிரியன் தான் தெரிவு செய்த மீனையே பிடிக்கிறான். அத்தோடு சமுத்திரத்தின் எந்தப்பகுதியில் மீன்பிடிக்க வேண்டும் என்பதையும் அவன் தெரிவு செய்கிறான். எவ்வாறாயினும் மீன் அங்கே இருக்கிறது; பிடித்தது மீன்தான் வேறு ஒன்று அல்ல. இந்த ஆதாரங்கள் வரலாற்றாசிரியனுக்கு மூலப்பொருள் போன்றவை. கட்டிடம் ஒன்றை அமைப்பதற்கான செங்கற்கள் போன்றவை ஆதாரங்கள். கட்டிடம் என்ற முழுமை (Totality) அவனால் படைத்தனிக்கப்படுகிறது.

அனுபவவாதத்தின் குறைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றாசிரியர்கள் மெய்விபரங்களை வழிபாடு செய்தார்கள். பிறகு ஆவணங்களின் வழிபாட்டில் அது முழுமையாக்கப்பட்டது. மெய் விபரங்கள் என்ற கோயிலில் வரலாற்றாசிரியர் குனிந்த தலையுடன் அணுகினார்; மிகவும் தணிந்த குரலில் பேசினார் என்று வரலாற்று ஆதாரங்களின் வழிபாட்டினை பற்றி குறிப்பிடும் கார் அனுபவவாதம் வரலாற்று ஆய்வை தவறான பாதையில் எடுத்துச் சென்றதையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

வெறும் தகவல்களைக் கொண்ட உண்மையான வரலாறுகள், மிகவும் அற்பமான விஷயங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள், மேன்மேலும் அதிகமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. சிறிய, இன்னும் சிறிய விஷயங்களைப் பற்றி விரிவாக, மேலும் விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதுகின்ற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்கள் விபரங்கள் என்ற கடலில் மூழ்கிப்போனார்கள் (பக்.32).

இவ்வாறு அனுபவ வாதத்தின் குறைகளை கார் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

வரலாற்றாசிரியனும் நிகழ்காலமும்

அடுத்ததாக நிகழ்காலம், நிகழ்காலத்திற்கும் கடந்த காலத்திற்கும் உள்ள உறவு என்பன பற்றிக் கார் கூறியிருப்பவற்றை நோக்குவோம்.

.....நாம் கடந்த காலத்தை ஊடுருவிப் பார்ப்பதும் புரிந்து கொள்வதும் நிகழ்காலத்தின் மூலமாக மட்டுமே சாத்தியம். வரலாற்றாசிரியர் தான்வாழ்கின்ற காலத்திற்குச் சொந்தமானவர். மனித வாழ்க்கை நிலைமைகளில் அவர் தன்னுடைய காலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர் பயன்படுத்துகின்ற சொற்கள் (உதாரணமாக ஜனநாயகம், போர், பேரரசு, புரட்சி ஆகியவை) நமது காலத்தின் பண்புக்கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவரையும் மேற்கூறிய சொற்களையும் பிரிக்க முடியாது (பக். 44).

‘வரலாற்றாசிரியனுடைய வேலை கடந்த காலத்தை நேசிப்பதல்ல. கடந்த காலத்தில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வதும் அல்ல.

ஆனால் நிகழ்காலத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் திறவுகோலாகக் கருதி கடந்த காலத்தைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.' (பக். 45).

வரலாறு என்றால் என்ன? என்ற கேள்விக்கு முக்கியமானதாக ஒரு விடயத்தை மேலே தரப்பட்ட மேற்கோள்கள் விளக்கி நிற்கின்றன. நல்ல மரத்தை உபயோகித்தார், சிமெண்டையும் மணலையும் நன்றாகக் கலந்திருக்கிறார் என்று ஒரு கட்டடக் கலைஞனுக்குப் பாராட்டு பத்திரம் வழங்குவதில்லை. அதே போன்று சரியான ஆதாரங்களை பயன்படுத்தினான் என்பதனால் வரலாற்றாசிரியருக்கு சிறப்பு இல்லை. வரலாறு என்பது வரலாற்றாசிரியன் கொடுக்கும் விளக்கம் (Interpretation) முடிவு என்பவற்றால் சிறப்பு எய்துகின்றது என்று கூறிய கார், வரலாற்றாசிரியன் நிகழ்காலத்தின் ஊடாக கடந்த காலத்தை ஊடுருவிப்பார்க்கிறான். வரலாறு நிகழ்காலத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான திறவுகோல் என்று கூறுகிறார். கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்தின் ஒளியில் பார்த்தல் என்னும் கருத்தை இத்தாலியரான பெனடெட்டோ குரோஸே என்ற தத்துவஞானி கூறியிருப்பதையும் கார் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

‘எல்லா வரலாறும் சமகால வரலாறு என்று குரோஸே அறிவித்தார். நிகழ்காலத்தின் கண்களினால், நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளின் ஒளியில் கடந்த காலத்தைப் பார்ப்பதே வரலாறு என்று அவர் கூறினார். வரலாற்றாசிரியனுடைய முக்கியமான வேலை பதிவு செய்வது அல்ல; மதிப்பீடு செய்வது. அவர் மதிப்பீடு செய்யாவிட்டால் ஒரு ஆவணம் பதிவு செய்வதற்குத் தகுதியானது என்பதை அவர் எப்படிக்கண்டு பிடிப்பார்?’ (பக். 39) என்றும் குரோஸேயை மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார்.

குரோஸேயின் பின்வரும் கூற்றையும் அவர் மேற்கோள் காட்டுகிறார்;

‘ஒவ்வொரு வரலாற்று தீர்ப்புக்கும் உள்ளுறையாக உள்ள செய்முறைத் தேவைகள் எல்லா வரலாற்றிற்கும் சமகால வரலாற்றின் தன்மையை அளிக்கின்றன. ஏனென்றால் வர்ணிக்கப்படுகிற சம்பவங்கள் காலத்தால் எவ்வளவு முந்தியதாக இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் வரலாறு உண்மையில் நிகழ்காலத் தேவைகளை, அந்தச் சம்பவங்கள் பங்கெடுக்கிற நிகழ்கால நிலைமைகளைக் குறிக்கின்றன.’ (பக் 39)

அகவாதம்

ஆதாரங்களின் புறநிலைத்தன்மையை அழுத்திக்கூறும் அனுபவவாதத்திற்கு எதிரான அகவாதம் புறநிலையை முற்றாக மறுப்பதில் முடியலாம். 1910 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த தத்துவ ஞானி கார்ல் பெக்கர் வரலாற்று ஆசிரியர் 'வரலாற்று ஆதாரங்களைப் படைத்துக் கொள்வதற்கு முன்பு அவை தோன்றவில்லை' என்று வேண்டுமென்றே எரிச்சலூட்டுகின்ற மொழியில் கூறினார். கார்ல் பெக்கரின் கூற்று அகவாதத்தின் தீவிரப் பிரிவினர் புறநிலையை முற்றாக நிராகரிப்பதைக் காட்டும். அகவாத நோக்கு முறையை விளக்கும் மேற்கோள்கள் பல நூலின் பல இடங்களில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் சில வருமாறு.

'வரலாறு என்பது 'எழுத்துக்களை கொண்ட பெட்டியைப் போன்றது'. குழந்தை ஒன்று அப்பெட்டியில் இருந்து எழுத்துக்களை எடுத்து விரும்புகின்ற எந்தச் சொல்லையும் அமைக்கலாம். அது போன்றே வரலாற்றாசிரியன் வரலாற்றை எழுதுகிறான் என்ற கருத்துப் பட ரூடே கூறினார் (பக்.46). வரலாறு என்பதை வெறும் விபரங்களின் தொகுப்பாக கருதிய வரலாற்று நோக்கை எதிர்க்கபோய் காலிங்லூட் என்ற பேராசிரியர் 'வரலாறு என்பது மனிதனுடைய மூளையில் இருந்து தயாரிக்கப்படுவது என்ற கருத்துக்கு மிகவும் அருகில் இருக்கிறார்' (பக். 46) என்று கார் அகநிலை வாதத்தின் எதிர்நிலை பற்றி மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார்.

வரலாற்றுக்கு அர்த்தம் கிடையாது என்னும் தத்துவத்திற்கு பதிலாக அதற்கு ஏராளமான அர்த்தங்கள் உண்டு; ஆனால் எதுவும் சரியானதல்ல என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஒரு மலையை வெவ்வேறு கோணங்களில் பார்க்கும் போது வெவ்வேறு வடிவங்கள் தோன்றுகின்றன. ஆகவே புறநிலையில் அதற்கு வடிவம் ஒன்று இல்லை. அல்லது முடிவிலாத வடிவங்கள் இருக்கின்றன என்று வாதிட முடியாது என்று கூறும் கார் மலை என்று ஒன்று இருக்கிறது என்று கூறுவதன் மூலம் ஆதாரங்களின் புறநிலை தன்மையை ஏற்கிறார்; அகவாத நோக்கின் எதிர்நிலைகளை நிராகரிக்கிறார்.

அகவாதத்தின் ஆபத்தான வெளிப்பாடுகள் இரண்டையும் கார்தனது நூலில் எடுத்துக் கூறுகிறார். ஒன்று ஐயுறுவாதம். காலிங்லூட்டின் நூலொன்றில் வரும் கூற்று இவ்வாறு உள்ளது:

‘புனித அகஸ்டைன் வரலாற்றை தொடக்க காலத்து கிறிஸ்து வனுடைய நிலையிலிருந்து பார்த்தார். டில்லாமென்ட் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிரஞ்சுக்காரருடைய நிலையிலிருந்து பார்த்தார். மாம்ஸென் 19ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜெர்மானியருடைய நிலையிலிருந்து பார்த்தார். இவற்றில் எந்தக் கருத்து சரியானது என்று விவாதிப்பதில் அர்த்தமில்லை. மேற்கூறிய நபர்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் அவரவர் மேற்கொண்ட கருத்துக்கள் சாத்தியமான ஒரே கருத்தாகும்’ (பக். 45 - 46).

மேற்குறித்த மேற்கோள் முழுமையான ஐயுறவு வாதத்தைப் பிரதி பலிப்பது. அடுத்ததாக அகவாதத்தின் ஆபத்தான போக்கின் இன்னொன்றான பிரத்யட்ச நோக்கினைக் குறிப்பிடுகிறார். பிரத்யட்ச நோக்கு கடந்த காலத்தை நிகழ்கால நோக்கத்திற்கு ஒத்துவரவேண்டும் என்ற முறையில் பார்க்கிறது. இதன் தர்க்க ரீதியான முடிவு எப்படி இருக்கும்?

‘ஒரு கருத்து போலியாக இருப்பதற்காக நாம் அதை ஆட்சேபிக்க போவதில்லை. அந்தக் கருத்து எந்த அளவுக்கு வாழ்க்கையை ஊக்குவிப்பதற்கு வாழ்க்கையைப் பாதுகாப்பதற்கு உதவுகிறது என்பது தான் பிரச்சினை’ என்கிறார் கார். மேலும் அமெரிக்காவின் பிரதிபட்ச வாதிகள் இந்தப் பாதையில் மனப்பூர்வமாக முன்னே நடந்தார்கள் என்றும் கூறுகிறார். ‘சோவியத் ரஷ்யாவின் வரலாறு’ நூலினை எழுதிய கார் தனது சிறப்புத் துறையான சோவியத் வரலாறு பற்றிய அனுபவ உண்மைகளை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

‘என்னுடைய ஆராய்ச்சித்துறையில் ஆதாரங்களை அலட்சியம் செய்து ஆர்ப்பாட்டமான முடிவுகள் செய்யப்படுகின்ற பல உதாரணங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எனவே இது எவ்வளவு உண்மையான அபாயம் என்பதை நான் அறிவேன். சோவியத் ஆதரவு மற்றும் சோவியத் எதிர்ப்பு மரபுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் எழுதிய தீவிரமான நூல்களைப் படித்த பிறகு முற்றிலும் கலப்பற்ற ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட 19ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்று நூல்களைப் பற்றி எனக்கு ஏக்கம் ஏற்படுவது வியப்பைத் தரமுடியாது’ என்று கூறுகிறார்.

வரலாறு பற்றிய காரின் தத்துவம்

‘வரலாறு என்றால் என்ன?’ நூலின் முதலாவது அத்தியாயத்தில் ‘வரலாற்று ஆசிரியரும் வரலாற்று ஆதாரங்களும்’ என்ற விடயம் பற்றி ஆராயும் கார் அனுபவவாதம், அகவாதம் என்ற இரண்டு வெவ்வேறு முறைகளின் குறைபாடுகளை விளக்குகின்றார். இவ்வாறு விளக்கிய பின்னர் அக்கட்டுரையின் முடிவில் வரலாறு பற்றிய தமது நோக்கு நிலையை பின்வருமாறு எடுத்துக்கூறுகிறார்:

‘வரலாற்று ஆசிரியர் ஆதாரங்களுக்கு அடிமை அல்ல; எசமானரும் அல்ல. அது சமத்துவமான உறவு; கொடுத்தல் வாங்குதல் தன்மையுள்ள உறவு. அவர் ஆதாரங்களைத் தன்னுடைய உட்பொருளுக்குத் தக்க முறையில் பயன்படுத்துகிறார்; உட்பொருளை ஆதாரங்களுடன் பொருந்துமாறு அமைக்கிறார். ஆதாரங்கள் இல்லாத வரலாற்றாசிரியர் அத்திவாரம் இல்லாதவர். வரலாற்றாசிரியர் இல்லாத ஆதாரங்கள் உயிர் இல்லாதவை; அர்த்தம் இல்லாதவை.

ஆகவே வரலாறு என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு அது வரலாற்றாசிரியனுக்கும் அவனுடைய ஆதாரங்களுக்கும் இடையில் தொடர்ச்சியான இடைச்செயல்; நிகழ்காலத்திற்கும் கடந்த காலத்திற்கும் இடையில் முடிவில்லாத உரையாடல் என்று பதிலளிப்பேன் (பக். 49).

உசாத்துணை

1. கார் ஈ.எச்., ‘வரலாறு என்றால் என்ன’?, அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, 2006.
2. Cox, Michael, E. H., Carr : A Critical Appraisal, Palgrave, Macmillan, 2000.
3. Evans, Richard J., Indifference of History, Granta Books, London, 1997.

சமூக வரலாறும் வரலாற்றில் தனிநபர் வகிபாகமும்*

றிச்சார்ட் ஜே. இவன்ஸ்

சமூக வரலாறு

‘கடந்த காலத்தின் அரசியலைப் பற்றியது தான் வரலாறு; அவ்வாறே நிகழ்கால அரசியல் இன்றைய வரலாறு ஆகும்’ என்று 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக இருந்த சேர் யோன் சிலே என்பவர் குறிப்பிட்டார். அக்காலத்தில் வரலாற்று ஆசிரியர்களிடம் மேலோங்கியிருந்த சிந்தனையை இக்கூற்று பிரதிபலித்தது. வரலாறு என்றால் அரசியல் வரலாற்றையும், வம்ச பரம்பரைகளின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் விபரிப்பது தான் என்று ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்டது. வரலாறு ஒரு கல்வித்துறையாக வளர்ச்சி பெற்ற 19ஆம் நூற்றாண்டில் தேசிய அரசுகளின் அரசியல் வரலாறு எழுதப்பட்டது. சர்வதேச அரசியல் வரலாறு, தேசிய அரசுகளிற்கிடையிலான வெளி உறவுகளின் வரலாறாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது. வரலாற்றை உருவாக்குபவர்கள், அதன் தீர்மான சக்தியாக இருந்தோர் பெருமனிதர்களான தனிநபர்கள் என்றே கருதப்பட்டது. அவர்கள் சுய சித்தத்தோடு செயற்படும் தனிநபர்களாகக் கருதப்பட்டமையினால், இத்தனிநபர்களது

* றிச்சார்ட் ஜே. இவன்ஸ் எழுதிய ‘In Defence of History’ (London: Grantabooks, 1997) என்ற நூலின் ஆறாம் அத்தியாயமாக உள்ள கட்டுரை ‘Society and the Individual’ என்ற தலைப்பில் அமைவது. இக்கட்டுரையில் சமூக வரலாறு வளர்ச்சியற்ற முறையை ஆசிரியர் விபரித்துள்ளார் (பக் 161 - 165). இதனைச் சுருக்கமாக இங்கே தந்துள்ளோம். கட்டுரையின் தமிழாக்கம் ‘சன்’.

ஆளுமைகளின் தனித் தன்மைகளே அவர்கள் செய்த முக்கியமான முடிவுகளைத் தீர்மானித்தன என்றும், கருதப்பட்டது.

‘மன்னர்களும் அவர்கள் சந்தித்த போர்க்களங்களும்’ என்ற வகையில் வரலாற்றை நோக்கும் இந்த அணுகுமுறைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் போக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்தது. இரு உலகயுத்தங்கள் தனிநபர்களான பெருமனிதர்களின் முடிவுகள், அவர்கள் எதிர்கொண்ட போர்கள் என்ற முறையிலான அணுகுமுறைக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுப்பதற்கே காரணமாயின.

மக்கள் திரளின் அல்லது சனங்களின் வரலாறு என்பது அர்த்தம் அற்றது; அவ்வாறான வரலாறு ஒன்றை எழுதுதல் சாத்தியமற்றது என்றே வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதி வந்தனர். பிரஞ்சுப் புரட்சியில் (1789 - 94 காலத்தில்) வெகுஜனங்களின் கிளர்ச்சி இயக்கம் பற்றி ஒரு மாணவர் டாக்டர் பட்டத்திற்கான ஆய்வேட்டை லண்டன் பல் கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பித்தார். பேராசிரியர்கள் குழுவின் முன்னால் மாணவர் நேர்முகப் பரீட்சையின் போது தம் ஆய்வை நியாயப்படுத்த வேண்டும். சேர் லூயிஸ் நேமியர் (Sir Lewis Namier) என்ற பேராசிரியர் ஆராய்ச்சி மாணவரைப் பார்த்துக் கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டார்.

“இந்த கொள்ளைக் கும்பல்கள் பற்றி நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்?” என்பதே நேமியர் தொடுத்த வினா.

ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வரலாறு ஒரு சில தனிநபர்களின் சுய சித்தத்தாலும் (Free Will) அவர்களின் செயல்களாலும் உருவாக்கம் பெற்றன. ஆகவே அவர்களைச் செயற்பட வைத்த உந்தல்கள் எவை எனக் கண்டறிவதே வரலாறு என்று நேமியர் கருதினார். வெகுஜனங்கள் அல்லது மக்கள் திரளின் நடவடிக்கையின் பின்னால் சுயசித்தம் ஒன்று செயற்பட்டது என்று கூறுவது சுத்த அபத்தம். கவனத்தில் கொள்ளப் படவேண்டிய தனிநபர்கள் எவரோ அவர்களின் செயல்களை ஆராய வேண்டும். அதுவே வரலாறு ஆதலால் தொழிலாளர்கள் விவசாயிகள் என்ற மக்கள் திரளின் செயல்கள் பற்றி வரலாற்றாய்வாளன் தன் மண்டையைக் குழப்பிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்றே அரசியல் வரலாற்றுக்கு முதன்மையளித்த வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதினர்.

தனிநபர்களுக்கு மாறாக நவீன உலகில் சனங்களும் வரலாற்றில் முக்கியம் பெறத் தொடங்கினார்கள். பெரும்பான்மை மக்கள் வர

லாற்றில் முக்கியம் பெறத் தொடங்கியது இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு உட்பட்ட காலத்தில்தான். மக்களின் அரசியல், சமூக, வரலாற்று உணர்வு இக்காலத்தில் விருத்தி பெற்றது. இதன் விளைவாக வரலாற்று அரங்கினுள் வெகுஜனங்கள் புகுந்தனர். சாதாரண மக்கள் வரலாற்றை உருவாக்கும் விடயம் நவீன வரலாற்றில் தான் சாத்தியமாயிற்று என்றொரு கருத்து உள்ளது. ஈ.எச். கார் இத்தகைய கருத்தை உடையவர். ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் இயக்கங்களின் எழுச்சி நவீன உலகத்தை உருவாக்கியது என்று இவர் கருதினார். இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாயின் நவீனயுகத்திற்கு முந்திய வரலாற்றில் சனங்களுக்கு முக்கியமான பாத்திரம் கிடையாது என்றே முடிவு செய்ய வேண்டும்.

வரலாற்றை எழுதுவதற்கு ஆதாரமாக இருப்பவை எழுத்து வடிவில் உள்ள நூல்களும் ஆவணங்களுமே. கல்வி விருத்தியடையாத கால கட்டத்தின் வரலாறு இந்த நூல்களிலும் ஆவணங்களிலும் சம்பந்தப்பட்ட சிறு குழுவின் பற்றியதாகவே இருக்க முடியும். இந்த சிறு குழுவின்ரோடுதான் நேரடியாகப் பேச முடியும். எழுதவோ படிக்கவோ தெரியாதவர்கள் ஆன பெரும்பான்மை மக்கள் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. எழுத்தறிவு அற்ற சமூகத்தின் வரலாற்றை எழுதும் போது எழுத்தறிவுள்ளவர்களான தனிநபர்கள் சிலர் தான் முன்னணிக்கு வருகின்றனர். சனங்கள் பின்னணியில் மறைந்து போகின்றனர் என்ற பிரச்சினை எழுகின்றது. சமூக வரலாற்றில் அக்கறை கொண்ட நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் இக்கருத்தை ஏற்பதில்லை. அவர்கள் எழுதப்படாத வாய் மொழி மரபுகளைக் கொண்டு வரலாற்றைக் கட்டமைக்கின்றனர். எழுத்தறிவற்ற இந்த மக்கள் திரள் பற்றி இவர்களின் மீது அதிகாரம் செலுத்திய மேலோர்கள் எழுதியுள்ளனர். பல விடயங்கள் பற்றி அறிக்கைகளையும் ஆவணங்களையும் உருவாக்கி அவற்றை விட்டுச் சென்றுள்ளனர். எழுதப்படாத வாய்மொழித் தகவல்களை எழுதப்பட்ட ஆவணங்களோடு இணைத்து வாசிக்கும் போது சனங்களின் வரலாற்றைக் கட்டமைக்க முடியும் என்று சமூக வரலாற்றாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். நவீன காலத்திற்கு முற்பட்ட எழுத்தறிவு அற்ற மக்களின் வரலாறு, அவர்களின் பெருந்தொகையினர் பட்டினியாலும்

நோயாலும் மடிந்தமை, அவர்களின் நம்பிக்கைகள், உணர்வுகள், ஆகியன அம்மக்கள் திரளின் வாழ்நிலை பற்றிய பல செய்திகளைத் தரவல்லன. இவற்றை ஆராய்வது மிகுந்த பயனுடையது என்றே சமூக வரலாற்றாய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள்.

வரலாற்றாசிரியர்கள் வரலாற்று எழுதியல் முறைமையிலும் பல புதிய விடயங்களைப் புகுத்தியுள்ளனர். சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் மனித நடவடிக்கையின் அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்குவதாக வரலாற்றை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர். நவீனத்திற்கு முற்பட்ட காலத்து இயற்கை சூழல், பறவைகள், தாவரங்கள் என்பனவும், மனிதர் உருவாக்கிய இயந்திரங்கள், குடியிருப்புக்கள் என்பனவும் வரலாற்று ஆய்வுக்குரிய விடயங்கள் ஆயின. பிரான்ஸ் நாட்டின் 'அனாலஸ்' சிந்தனைக் கூடத்தை (Anneals School) சேர்ந்தோர் பயம், பித்துநிலை போன்ற உதிரியான விடயங்கள் பலவற்றைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். பிரித்தானியாவைச் சேர்ந்த நவ மார்க்சிஸ்டுகள் சமூக அடித்தட்டினரான சாதாரண மக்களின் நோக்கில் கடந்த காலத்தை பார்க்கும் வரலாற்று ஆய்வு முறையை அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இதனை கீழிருந்து வரலாறு (History from Below) என்பர். அரசு, அரசியல், சமூகம் என்பன கடந்த காலத்தில் எப்படி இருந்தன என்பதை சாதாரண மக்களின் கண்கள் ஊடாகப் பார்க்கும் வரலாற்று ஆய்வு முறை என இதனைக் கூறலாம். மருத்துவமும் விஞ்ஞானமும், சுகாதாரமும் உயிர்கொல்லும் நோய்களும், வெகுஜனப் பண்பாடு, கடந்த காலத்தின் நாட்டார் பண்பாட்டின் மூடநம்பிக்கைகள், குற்றச் செயல்கள், கிராம, நகர குடியிருப்புக்களின் வரலாறு, சமய வழிபாட்டு முறைகள் என மனித நடவடிக்கையின் சகல அம்சங்களும் ஆராயப் படுகின்றன.

வரலாற்றில் தனிநபரின் வகிபாகம்

அரசியல் வரலாற்றை எழுதியோரும் அயலுறவுகளும் இராஜதந்திரமும் பற்றி எழுதியோரும் தனிநபர்களின் வரலாற்று வகிபாகத்தை மிகை படுத்தியே எழுதினர். இதற்கு மாறாக சமூக வரலாறு (Social History) குறித்து அக்கறை செலுத்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது எழுத்துக்களில் தனிநபர் பங்கைக் குறைத்தும் சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுக்

காரணிகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தும் எழுதினர். பின்நவீனத்துவ வாதிடிகள் சமூக வரலாற்றாசிரியர்களுடன் அடிப்படை முரண்பாடுகளைக் கொண்டவர்களாயினும் இரு சாராருக்குமிடையில் வரலாற்றில் தனிநபர் வகிபாகம் பற்றி கருத்து ஒற்றுமையிருந்தது. பின் நவீனத்துவ வாதிடிகளும் சமூக வரலாற்றாசிரியர்கள் போன்றே தனிநபர் முக்கியத்தை ஏற்கவில்லை.

வரலாற்றினைச் சமூக நோக்கில் விளக்கிய ஈ. எச். கார் தனிநபர்கள் - புறத்தே இயங்கும் சமூக சக்திகள் என்ற எதிர் எதிரான பிரிவினையை நிராகரித்தார். தனிநபர்கள் சமூக சக்திகளின் உருவாக்கம் என்றும் அச்சக்திகளின் விளைபொருள் என்றும் கருதிய ஈ. எச். கார் 'சோவியத் ரஷ்யாவின் வரலாறு' என்னும் வரலாற்று நூலில் தம் கருத்தை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். 1920க்களில் சோவியத் யூனியனில் அலுவலர் ஆட்சி முறை பலம் பெற்றது. ஸ்டாலின் பலம் வாய்ந்த சர்வாதிகாரியாக இக்காலத்தில் உருவாகினார். ஸ்டாலின் என்ற தோற்றப்பாடு சோவியத் ஆட்சி முறையின் விளைவு. அத்தோற்றப் பாட்டை ஸ்டாலின் என்ற தனிநபரின் குண இயல்புகளைக் கொண்டு விளக்க முடியாது. அக்கால சோவியத் சமூகத்தின் ஆட்சியமைப்பின் பின்னணியைக் கொண்டே விளக்க வேண்டும் என்று கார் கூறுகிறார். லட்சக்கணக்கான சோவியத் மக்களை அற்பகாரணங்களைக் காட்டியும், காரணமே காட்டாமலும் ஸ்டாலின் கொலை செய்தார். இரக்கமற்ற சர்வாதிகாரியான ஸ்டாலினின் கொலைவெறிப் பித்தலாட்டத்தை (1930களின் ஸ்டாலினை) அவரது தனித்த குண இயல்புகளைக் கொண்டு விளக்கலாமா? ஈ. எச். கார் 1930க்களின் ஸ்டாலின் பற்றி என்ன கூறியிருப்பார்? (அவரது 'சோவியத் ரஷ்யாவின் வரலாறு' 1920 - 1930 காலம் பற்றியது. 1930 க்கள் பற்றி அவர் அந்நூலில் விவாதிக்கவில்லை.) இரக்கமற்ற கொலை வெறி கொண்ட ஸ்டாலினை சோவியத் ஆட்சிமுறை என்னும் அமைப்பு (Structure of Soviet Rule) உருவாக்கியதென்றே அவர் விளக்கம் இருந்திருக்கும். 1980களில் அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலரும் ஸ்டாலின் காலத்தின் அடக்குமுறையையும் சர்வாதிகாரத்தையும் 'கீழிருந்து கிளம்பிய சமூகச்சக்திகள்' என்ற வகையில் விளக்க முனைந்தனர். இது ஈ. ஏச்.கார் முன்வைத்த வாதத்தை ஒத்ததாகும்.

ஈ. ஏச். கார் எழுதிய 'History of Soviet Russia' நூலின் ஐந்தாம் தொகுதியில் Personalities (ஆளுமைகள்) என்ற தலைப்பில் ஓர் அத்தியாயம் உள்ளது. இந்த அத்தியாயத்தில் 1920களின் முக்கிய ஆளுமைகளான ரொட்ஸ்கி, சினோவிய், காமனெவ், புக்காரின், ஸ்டாலின் ஆகியோருக்கிடையிலான அதிகாரப் போராட்டம் பற்றி கார் விபரிக்கிறார். இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் வரலாற்றில் தனிநபர் வகிபாகம் பற்றிய பொதுத் தத்துவம் ஒன்றைக் கார் எடுத்துக் கூறுகிறார். அவர் கூற்று வருமாறு:

‘வரலாற்றின் நிகழ்வுகள் தனிநபர்களின் சித்தத்தில் இருந்து வரும் முடிவுகளால் தொடக்கப்படுகின்றன. இருந்தாலும் தனிநபர் சித்தம் என்பது அத்தனிநபர்கள் செயற்படும் வரலாற்று நிலைமைகளால் உருவாக்கப்படுவதுதான். அவர்கள் எதை முடிவு செய்கிறார்கள் என்பதை இந்த வரலாற்று நிலைமைகள் தீர்மானித்துவிடுகின்றன. தனிநபர்களின் சித்தம் செயற்படும் எல்லைகள் மிகவும் குறுக்கப்பட்டு விடுகின்றன. ஆகவே வரலாற்றாசிரியர்கள் தனிநபர் ஆளுமைகள் பற்றிய விளக்கத்தோடு தம் வேலை முடிந்து விட்டதாகக் கருத முடியாது. இதனால்தான் அவர்கள் அகச்சார்பற்ற வரலாற்று சக்திகள் (Impersonal Historical Forces) என்ற பொய்த் தோற்றத்தை உருவாக்குகிறார்கள். இருந்தாலும் இந்த அகச் சார்பற்ற வரலாற்றுச் சக்திகள் தனிநபர்களின் சித்தத்தின் ஊடாக வெளிப்படுகின்றன என்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் நன்கு அறிவார்கள் (இவன்ஸ் நூல் பக் 187 -188 ல் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.)

வரலாற்றின் பெருமனிதன் (Great Man) அல்லது மாமனிதன் பற்றிய கருத்தையும் ஈ. ஏச். கார் மேற்குறித்த வகையிலேயே விளக்குகின்றார். மாமனிதன் ஒருவன் தன்காலத்தின் பிற மனிதர்களையும், தலைவர்களையும்விடத் தூரநோக்கு உள்ளவனாக இருக்கிறான். தன் சமகாலத்து மக்களின் எண்ணங்களையும் அபிலாஷைகளையும் பிறரைவிட மிகத்தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறான். இதனால் தான் அவன் பெருமனிதன், நாயகனாக ஆயினான். போல்ஷெவிக்குகளின் ஒரு பிரிவினர் மேற்கத்தைய போக்கினை வெளிப்படுத்தினர். ரொட்ஸ்கி இந்த மேற்கத்தைய போக்கின் பிரதிநிதி. மேற்குலகு பற்றி மக்களிடம் இருந்த பயத்தையும், பீதியையும் ஸ்டாலின் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். அவர் முரண்பட்ட சிக்கலான ஆளுமையைக்

கொண்ட ஒரு தலைவராக இருந்தார். விடுதலை வீரன்; ஆனால் ஒரு சர்வாதிகாரி. இலட்சியம் ஒன்றிற்காகப் போராடும் தலைவன் ஆனால் தன்னை முதன்மைப்படுத்தும் எதேச்சதிகாரி என்றவாறாக அவரின் முரண்பட்ட இயல்புகள் அமைந்தன. ஸ்டாலினின் இந்த முரண்பாடுடைய இயல்புகளை அவருடைய தனிநபர் ஆளுமையின் இயல்புகளைக் கொண்டு விளக்க முடியாது. இந்த இயல்புகள் சோவியத் வரலாற்று நிலைமைகளின் வெளிப்பாடு. வரலாற்றின் புறநிலைமைகள் மிகவும் அச்சொட்டாக ஸ்டாலினில் வெளிப்பட்டன. வரலாற்றின் புறநிலைமைகள் இவ்வாறு தலைவர்களின் ஆளுமைகளில் மிகக் கறாராக வெளிப்பட்டதற்கு உலக வரலாற்றில் ஸ்டாலினிற்கு ஒப்பான உதாரணங்கள் மிகச் சிலவே.

பின் நவீனத்துவம் படைப்பாளியை இறந்து விட்டான் என்று கூறி தனிநபர்களை விலக்கிய சொல்லாடல்களுக்கு முதன்மையளித்தது. இதனால் தனிநபருக்கு பின் நவீனத்துவச் சொல்லாடலில் இடமில்லாமல் போய் விட்டது. இருந்தாலும் இன்னொரு வழியில் தனிநபர்கள் பின் நவீனத்துவ வரலாற்று விளக்கங்களில் புகுந்துள்ளனர். இது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று? பின் நவீனத்துவம் மைய நீரோட்டத்தைப் புறக்கணித்து விளிம்பு நிலைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது. விளிம்பு நிலையைத் தேடிச் செல்லும் பின்நவீனத்துவ வாதிகள் இதுவரை அறியப்படாத தலைவர்களையும் மறைக்கப்பட்ட தனிநபர்களையும் முன்னிலைப்படுத்துகின்றனர்.

தனி நபர்களின் சேர்க்கையான குழுக்களினதும் இயக்கங்களினதும் பாத்திரத்தை முதன்மைப்படுத்தும் வரலாற்று எழுத்துக்களின் பொதுமைப்படுத்தலில் தனிமனிதன் முற்றாக மறைந்து விடுகிறான். புள்ளி விபரங்களும், சராசரிகளும் தனிநபர்களை மறைத்து விடுகின்றன. சனத்திரளின் குரலாக தனிநபர்கள் குறுக்கப்படுகின்றனர். இது மானிட இயல்புகளின் சிக்கலான தன்மையைப் புரிந்து கொள்ள உதவுவதில்லை. தனிநபர்களின் குண இயல்புகளை முதன்மைப்படுத்தும் வரலாறு இதற்கு எதிர்த்துருவத்தில் செல்கிறது.

ஸ்டாலின் போன்ற ஒரு தனிநபரை வெறுக்கத்தக்க அரக்கன் என்றும் சபலசித்தம் உடைய பித்தன் என்றும் கூறுவதால், அத்தனிநபர் செய்த செயல்களுக்கான காரிய காரண விளக்கத்தை அறியத் தவறி விடுகிறோம். அத்தோடு அத்தனிநபரின் ஆற்றல்களை அளவுக்கு

அதிகமாக மிகைப்படுத்தி விடுகிறோம். மக்கள் திரளை ஆட்டு மந்தைகளாக ஆக்கி தம் விருப்புக்களை அவர்கள் மீது திணிக்கும் பேராற்றல் உடைய தனிநபர்களாக அவர்களைப் பார்க்கிறோம். இதுவும் தவறானதே.

மக்களே வரலாற்றைப் படைக்கிறார்கள். இருந்தபோதும் அவர்கள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையின் பின்னணியிலேயே செயற்படுகிறார்கள். இந்த சூழ்நிலைகள் அவர்களின் சித்தப்படியான தேர்வாக இருப்பதில்லை என்று கார்ல்மாக்ஸ் கூறினார். தனிநபருக்கும் வரலாற்றுச் சூழ்நிலைக்கும் இடையிலான இந்தத் தொடர்பை இதனைவிடச் சிறப்பாக கூறும் விளக்கங்கள் மிக அரிதாகவே உள்ளன.

வரலாறு என்றால் என்ன?*

ஆ. இரா. வேங்கடாசபதி

வரலாறு என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி இன்னமும் தெளிவின்மை நிலவுகின்றது. வரலாறு என்றால் என்ன என்ற கேள்வியிலிருந்து தொடங்குவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறோம். வரலாறு என்றால் என்ன என்பதை விட, வரலாறு என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் 'வரலாறு' என்பது பற்றிப் பல தவறான கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

வரலாறு என்பது வெறும் மன்னர்கள் - அவர்களுடைய கேளிக் கைகள், போர்கள், அந்தப்புரச் சூழ்ச்சிகள் அல்ல. மேலும் கடந்த காலத்தைப் பற்றியது மட்டுமல்ல. அசோகர் மரம் நட்டார், கரிகாலன் குளம் வெட்டினார் என்ற போக்கில் எழுதப்படுவது வரலாறாக முடியாது. இது போன்ற தவறான கருத்துகளால்தான் வரலாறு என்றாலே மாணவர்கள் கொட்டாவி விடுகிறார்கள். மேலும் தேதிகளை உருப்போட வேண்டும் என்றும் பலர் தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெறும் பெயர்கள் மற்றும் எண்களின் பட்டியலாக 'டெலிபோன் டைரக்டரி' போல் இருக்கும் பாட நூல்களும் இத்தகைய கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றன. உண்மையில், வரலாறு என்பது சுவையானது, ஆவலைத் தூண்டக்கூடியது.

* ஆ. இரா. வேங்கடாசபதியின் 'அந்தக் காலத்தில் காப்பி இல்லை' (காலச்சுவடு பதிப்பகம் - 2000) என்னும் நூலில் அவரது நேர்காணல் கட்டுரையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நேர்காணலின் முதலாவது இரண்டாவது வினாக்களுக்கு (பக். 220 - 224) ஆ. இரா. வேங்கடாசபதி அளித்த பதில் இங்கே தரப்படுகிறது. நன்றி: காலச்சுவடு பதிப்பகம்).

வரலாறு என்ற துறைசார்ந்த ஒழுங்கு, சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளாகத்தான் வழங்கி வருகின்றது. பிரெஞ்சு அறிவொளி இயக்கத்திற்குப் பிறகே நவீன வரலாற்றியல் தொடங்குகின்றது. தேசியத்தின் எழுச்சி, ஜனநாயகக் கருத்துகளின் பரவல் என்பவற்றோடு வரலாற்றுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளது.

இடதுசாரி மற்றும் மார்க்சிய சிந்தனைகள் வரலாற்றியலுக்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. ஒருவகையில், எது வரலாறு இல்லை என்பது இடதுசாரி இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பாலாடம். பிரெக்டினுடைய, கல்வி அறிவு பெற்ற பாட்டாளி கேட்கிற முதல் கேள்வி, 'அலெக்சாண்டர் இந்தியாவை வென்றாரே, அப்போது ஒரு சமையல்காரன் கூடவா அவனோடு இல்லை?' என்பது தானே.

எது வரலாறு என்று வரையறுக்கும்போதுதான் பிரச்சனை வருகின்றது. வேறு எந்த வரையறையையும் போலவே இதிலும் கருத்தியல் பிரச்சனை எழுகின்றது. மார்க் பிளாக் என்ற பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியர் (இவர் இரண்டாம் உலகப் போரில் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடியபோது நாஜிக்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவர். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், வரலாற்றாசிரியன் தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து விலகி நின்று, ஒரு மூலையில் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. இடைக்கால ஐரோப்பிய நிலவுடைமைச் சமூகம் பற்றிய இவர் ஆய்வுகள் மிக முக்கியமானவை. தம் நண்பர் லூசியன் ஃபெப்வரோடு இணைந்து இவர் தொடங்கி நடத்திய 'அனாலஸ்' என்ற ஆராய்ச்சி இதழ் வரலாற்றியலின் போக்கையே மாற்றிவிட்டது.) சொல்வார்: 'வரலாற்றாசிரியன் என்பவன் தேவதைக் கதைகளில் வரும் பூதத்தைப் போன்றவன் - எங்கிருந்து மனித வாடை வருகின்றதோ அங்கே தான் அவனுக்கு இரை அல்லது வேட்டை'. இந்த வகையில் மனித வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய விஷயங்கள் எல்லாமே வரலாற்றுக்குக் கருப்பொருள்.

பிளாக்கைப் பின்பற்றிய பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியர்கள் வானிலையின் ஆயிரமாண்டுக்கால வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார்கள். உடை, உணவு, பாவனைகள் என்று பலவற்றின் வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார்கள். தொழில்நுட்பம், அறிவியல் ஆகியவற்றின் வரலாறுகள் தனித்துறைகளாகவே வளர்ந்துள்ளன. நீர்விசை ஆலை (தானியங்கள் மாவாக்குவதற்குப் பயன்படும் இயந்திரம்) என்ற

தொழில் நுட்பக் கண்டுபிடிப்பு ஐரோப்பிய சமூகத்தில் தோன்றி நிலை பெற்றதைப் பற்றிய பிளாக்கின் கட்டுரை ஒரு காவியம். (நானும் கூடத் தமிழ்நாட்டுக்குப் புகையிலை வந்த கதையை எழுதியிருக்கிறேன்.)

இது ஒரு புறம் இருக்க, வரலாறு என்பது கடந்த காலத்துக்கும் நிகழ்காலத்துக்குமான ஒரு உரையாடல் என்பது முக்கியமான கருத்து. கடந்த காலத்தில் நடந்த எண்ணற்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் எழுதினால் பைத்தியம்தான் பிடிக்கும். எனவே நிகழ்காலத்திற்கு அக்கறையுடைய பழங்காலம் மட்டுமே வரலாற்றின் களம்.

எனினும், வரலாற்றியலில் மிக முக்கியமான போக்கு 'சமூக வரலாறு' எனப்படுவது. இதில் இங்கிலாந்து மார்க்சியர்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது. இந்தப்போக்கு வரலாற்றில் மக்களின் பங்கை, பாட்டாளிகள், உழைப்பாளிகளின் பங்கை வற்புறுத்துகின்றது. மாரிஸ்டாப், கிறிஸ்தபர் ஹில், அண்மையில் மறைந்த இ. பி.தாம்சன், எரிக் ஹாப்ஸ்பாம், ராட்னி ஹில்ட்டன் போன்ற மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இதனைத் தனித்துறையாகவே வளர்த்து, வரலாற்றியலுக்குப் புது இரத்தத்தைப் பாய்ச்சி இருக்கிறார்கள். தொழில் புரட்சி மற்றும் முதலாளியத்தின் வளர்ச்சியின்போது சாதாரண மக்களும், தொழிலாளரும் பெற்ற அனுபவங்களை ஆராய்ந்தார்கள். பெரும்பாலும் இவர்கள் செய்த ஆராய்ச்சிகள், வரலாற்றுத் தேவதையின் தேர் ஈவு இரக்கமற்று முன்னேறியபோது தோல்வியுற்றவர்களின் வீறுமிக்க போராட்டத்தைப் பேசின. தற்காலத் தொழிலாளர் இயக்கத்துக்கும், சமகாலச் சமூக மாற்றத்துக்கும் இந்த வரலாறுகள் உரம் சேர்க்கும், என்ற நம்பிக்கை நிலவியது. ருஷ்யப் புரட்சியும், சோவியத் யூனியனின் வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியும் இந்த நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாக இருந்தன. மொத்தத்தில் வரலாற்றில் பரந்துபட்ட மக்களின் பங்கைப் புரிந்து கொள்ள விரும்புவோருக்குச் சமூகவரலாறு இன்றியமையாதது. தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றுக்கு சமூக வரலாறு இன்றியமையாதது. தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றுக்கு வி. வி. கிரி எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் ஆஷர் மில் பழனிச்சாமியின் பங்கும்.

இந்தப் பின்னணியில் இந்திய வரலாற்றியலைப் பார்ப்போமானால், இது பற்றி மூன்று பார்வைகள் உள்ளதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

முதல் வகை கிரானாலஜி - அதாவது கால முறைப்படி நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்துக் கூறும் போக்கு. இரண்டாவதாக, 11ஆம் நூற்றாண்டுவரை இந்தியா பொற்காலத்தில் இருந்தது; இஸ்லாமியரின் வருகையோடு இந்தியச் சமூகத்தில் தேக்கம் ஏற்பட்டது; ஆங்கிலேயர் வருகையோடு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது என்கிறார்கள். இந்தப் போக்கை இந்துத்துவ சக்திகள் வெளிப்படையாகவே முன்னெடுக்கிறார்கள். மூன்றாவதாக, மார்க்சியச் சார்புடைய வரலாற்றாசிரியர்களின் படைப்புகள். இது இன்னும் குழந்தைப் பருவத்திலேதான் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த மூன்று போக்குகள் பற்றி,

‘கிரானாலஜி’ என்ற காலவரிசை முறை, வெறும் கருவி மட்டும் தான். இதையும் முறையியலையும் குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. இனி, இந்துத்துவ வரலாறு பற்றி இந்திய வரலாற்றை இந்து - முஸ்லீம்-கிறிஸ்தவக் (ஆங்கிலேயர்) காலப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கும் கருத் தாக்கம் போன நூற்றாண்டின் கடைசியிலேதான் ஏற்பட்டது. இதன் பின்னணியில் ஜேம்ஸ் மில், மெக்காலே போன்ற ஆங்கிலேய வரலாற்றாசிரியர்கள் இருந்தார்கள். இன்று இந்துத்துவக்காரர்கள் அயல்நாட்டு பாதிப்புக்களையும், ஆங்கிலேயரையும் கண்டிக்கிறார்கள். ஆனால், இந்து முஸ்லீம் என்ற ‘முரண்பாடே’ ஒரு வகையில் வெள்ளையாரின் கண்டுபிடிப்புதான். இந்த ‘அயல் நாட்டுச் சரக்கை’ வைத்துத்தான் ‘சுதேசி’ களாகத் தம்மைப் பறைசாற்றிக் கொள்பவர்கள் அரசியல் நடத்துகிறார்கள். (பண்டைய இந்தியாவின் பெருமையை கே. தரம்பால் பாடுவது ஆங்கிலேயர்களின் ஆவணங்களை வைத்துத் தான்.)

இந்து - முஸ்லீம் - ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலங்கள் என்ற கருத் தாக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தேசியம் ஒரு பெரிய காரணம். 19ஆம் நூற் றாண்டின் பிற்பாதியில், காலனியாதிக்கத்தை எதிர்ப்பதற்கு நடுத்தர வர்க்க அறிவாளிகள் (இவர்கள் எல்லோரும் இந்துக்கள்) தம் படைப் புகளுக்கு இடைக்காலத்தில் நிகழ்ந்த போராட்டங்களைக் களமாகக் கொண்டார்கள். முகாலய மன்னர்களுக்கு எதிராகப் போராடிய (இந்து) குறுநில மன்னர்களின் கிளர்ச்சிகளுக்குத் தேசிய சாயத்தைப் பூசி னார்கள். முகலாயர்களை அன்னியராக, ஆக்கிரமிப்பாளர்களாகக் காட்டினார்கள். இத்தகைய சித்தரிப்பைச் செய்யாத தேசியவாதிகளே

இல்லையென்று சொல்லலாம். சிறந்த தேசிய நாவலாகக் கருதப்படும் பங்கிம் சந்திரரின் 'ஆனந்த மடம்' இப்படிப் பட்டதுதான். நம் பாரதி எழுதிய 'சிவாஜி தன் சைநியத்தாருக்குக் கூறியது' பாடலில் கூட இந்த மனப்போக்கைக் காணலாம். தேசியவாதிகள் கையாண்ட மொழி இந்து சமய வழிப்பட்டதாக இருந்தது. ஆஷ் துரையைச் சுட்டுக் கொன்ற வாஞ்சிநாதன், கேவலம் மாட்டிறைச்சி உண்ணும் ஆங்கிலேய மன்னரின் பிரதிநிதியைப் புண்ணிய பாரத பூமியிலிருந்து ஒழிப்பதற்காகவே அவ்வாறு செய்ததாக எழுதியுள்ளார். இந்திய தேசியத்தின் இந்து சமய உள்ளடக்கம் தொடக்கத்திலிருந்தே முஸ்லீம்களை அன்னியப்படுத்தி வந்துள்ளது.

இதனால்தான், அண்மைக்கால ஆய்வுகள் தேசியத்தையும், வகுப்புவாதத்தையும் ஒரே போக்கின் இரு பக்கங்களாகக் காண்கின்றன. ஸபால்டர்ன் ஆய்வுக் குழுவைச் சேர்ந்த ஞானேந்திர பாண்டேயின் நூல் இதில் மிக முக்கியமானது.

மார்க்சியத் தாக்கம் பெற்ற கோசாம்பி, ரொமிலா தாப்பர், இர்பான் ஹபீப், பிபன் சந்திரா, சுமித் சர்க்கார், கே. என். பணிக்கர் போன்றோரால் முன்னெடுக்கப்படும் ஆராய்ச்சிப் போக்கு இன்னும் குழந்தைப் பருவத்தில்தான் உள்ளது என்று சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். ஏனென்றால் இன்று மதிக்கப்படும், பயன்படும் ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் இவர்களால் செய்யப்பட்டவை தாம். உலக அரங்கிலும் இவர்களுக்குத்தான் மதிப்பு. விசுவ இந்து பரிஷத்தின் வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதும் ஆய்வுக்கட்டுரை ஒன்றைக் கூட அனைத்துலக ஆய்விதழ் எதிலும் வெளியிட முடியாது.

ஆனால் மிகப் பெரிய சிக்கல் என்னவென்றால் நம் வரலாற்றாசிரியர் பலரும் ஆங்கிலத்திலேயே எழுதுகிறார்கள். தம் தாய்மொழிகளில் எழுதுவதில்லை. இதனால் நகரம் சார்ந்த படித்த வர்க்கத்தினரை மட்டுமே இவர்களின் கருத்துகள் சென்றடைகின்றன. ஆனால் இந்துத்துவ வரலாற்றாசிரியர்கள் தாய்மொழியில் எழுதுகின்றனர். அவை ஏராளமாக அச்சடிக்கப்பட்டுப் பரப்பப்படுகின்றன. வகுப்புவாத நஞ்சு வரலாறு மூலமாக ஊட்டப்படுகின்றது.

உண்மையில் இன்று வகுப்புவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டம் என்பது வரலாறு என்ற களத்தில்தான் முக்கியமாக நடைபெறுகிறது.

இதில் கிடைக்கும் வெற்றி தோல்வி அரசியலையும் பொது வாழ்க்கை யினையும் விட பெரிய அளவில் பாதிக்கப் போகிறது. இந்தப் போராட் டத்தில் மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக சக்திகள் போதுமான மும்முரம் காட்டவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

நாட்டார் வழக்காறுகள்

ஏ. கே. ராமானுஜன்

நான் வேதங்களை என்றும் மொழிபெயர்த்ததில்லை. என்னைக் கவர்ந்தவை தாய் மொழிகளே, வடமொழியன்று; ஏனெனில் தாய் மொழிகளே குடியாட்சித் தன்மையையும் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு எதிரானதும் இந்தியாவின் அடித்தளத்திலிருந்து தோற்றம் பெற்றதுமான ஒரு வாழ்க்கை நோக்கையும் பிரதிபலிப்பவை. நாட்டார் வழக்கில் நான் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டிற்கும் இதுவே காரணம். நாட்டார் வழக்காறுகளில் ஆதிக்க நிறுவனங்கள், திட்டங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்க்கும் ஓர் ஆற்றலை நான் காண்கிறேன். நாட்டார் வழக்காற்றியலில் நான் செய்யும் பணி பெண்கள் குழந்தைகள் ஆகியோருடைய உலகம் பற்றியதே. வடமொழி நூல்களின் மூலம் இந்தியாவைப் பற்றிப் பேசக் கூடாதென்று முடிவு செய்திருக்கிறேன். வரைமொழியிலும் வாய்மொழியிலும் உள்ள தாய் மொழி நூல்களைக் கொண்டே இதனைச் செய்வேன். இராமாயணம் போன்ற காப்பியம் ஆணுக்கு அதிக உரிமை அளிப்பதாலும் பெண்களாலும் கல்வியறிவற்றவர்களாலும் சொல்லப்படும் நாட்டார் பாடல்களும் கதைகளும் அதற்கு எதிரானவையாதலாலும் பின்னவை மூலமாகவே இந்தியாவைக் காண வேண்டும்..... எனக்கு அழகியல், கடந்தகாலம், உலகநோக்கு (aesthetics, the past and the world view) ஆகிய மூன்றில் எப்பொழுதும் ஆர்வம் உண்டு. நாட்டார் கதைகளில் இதிகாசங்களைக் காட்டிலும் இந்த மூன்றிற்கும் முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. இதிகாசங்களில் ஒருவர் கேட்பது ஆதிக்கக் குரலே.

நன்றி

'சனங்களும் வரலாறும்' நூலின் அணிந்துரையில்
பேரா. ப. மருதநாயகம் அவர்கள்.

வரலாறுகளும் அடையாளங்களும்*

ரொமினா தாப்பர்

இந்த சொற்பொழிவை நிகழ்த்துவதற்கு என்னை இங்கு வரவழைத்த நீலன் திருச்செல்வம் நம்பிக்கை நிதியத்துக்கும் இன ஆய்வுக்கான சர்வதேச மையத்துக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இங்கு எனக்கு விசேட கௌரவம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதாக உணர்கிறேன். ஒரு தார்மீக சமுதாயத்தை உருவாக்க விடாப்பிடியாக முயன்ற நீலனுக்கு எனது பாராட்டுக்களை தெரிவிக்கிறேன். இதற்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டியமைக்கு நன்றியுடையவளாக இருக்கிறேன். அவருடைய இலட்சியங்களுக்கு உறுதுணை புரியும் வரலாற்று விளக்கத்தை இந்த விரிவுரையில் தர முயற்சிக்கிறேன். இந்திய வரலாற்றாசிரியரான நான் இந்திய சான்றாதாரங்களை வைத்தே எழுதுகிறேன்; பேசுகிறேன். ஆயினும் நான் சொல்வது சில மாற்றங்களுடன் இலங்கையுட்பட தென்னாசிய சமூகங்களுக்கும் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

தென்னாசிய நாடுகளின் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனையாகும். இக்காலத்தில் இந்நாடுகள் காலனியத்திலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டிருந்தன. கடந்த காலம் ஏற்படுத்திய சிக்கலிலிருந்து மீள முயன்று கொண்டிருந்தன. எதிர்காலத்தை கலக்கத்துடன் நோக்கின. அந்நாடுகளிடையே காலனித்துவ அடிமைத்தனங்களில் இருந்து மீள்கிறோம்

* 11வது நீலன் திருச்செல்வம் நினைவுச் சொற்பொழிவு, 2010ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 01, இலங்கை மன்றக் கல்லூரி, கொழும்பு. மொழிபெயர்ப்பு: திருவேணிச்சங்கமம்.

என்ற மகிழ்ச்சியும் காணப்பட்டது. அத்தோடு அவைகளிடையே தேசிய அரசை புரிந்து கொள்வதில் ஐயமும் காணப்பட்டது.

நான் பாடசாலையின் இறுதி வருடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது 1947 ஆகஸ்ட் 15 ல் சுதந்திர இந்தியாவின் கொடியை ஏற்றுமாறு கேட்கப்பட்டதை நினைவு கூருகிறேன். அப்போது நான் ஆற்றிய சொற்பொழிவு, நாடு எதிர்பார்த்த கற்பனை உலகத்தைப் பற்றியதாக இருந்தது.

படிப்படியாக யதார்த்தம் வெளிப்படத்தொடங்கியது. ஒரு புதிய தேசத்தின் குடிமக்களாகிய எங்களை எவ்வாறு அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது? தென்னாசியாவில் வாழ்கிற நாங்கள் எல்லாரும், ஒரே மாதிரியான கேள்விகளையே எதிர்கொண்டோம். அடையாளம் அல்லது அடையாளங்கள் தொடர்பான கேள்வி அவற்றில் ஒன்றாகும். இந்தியாவிலுள்ள எங்களுக்கு பதில் இலகுவானதென தோன்றியது. அதாவது இந்தியனாக இருப்பதே எமது அடையாளம் என்று கூறினோம். ஆனால் நடைமுறை அதை பதில் காணமுடியாத, சிக்கலான கேள்வியாக மாற்றியது. ஏனென்றால் நாங்கள் பேரின மென்ற அடையாளத்துள் பல சிற்றினங்களின் அடையாளங்களையும் சேர்த்திருந்தோம். இந்த அடையாளங்களின் முரண்பாடு காரணமாக நாங்கள் எதிர்பார்த்த கற்பனை உலகு பின்வாங்கியது.

தனிநபர் தொடர்பாக நான் அடையாளம் என்ற சொல்லை உபயோகிக்கவில்லை. நான் அதை ஒரு கூட்ட மக்களுக்கு அல்லது ஒரு சமூகத்துக்கு உபயோகிக்கிறேன். மேலும் இந்த அடையாளங்கள் அல்லது முத்திரைகளின் உறுதியான வரலாற்று, பண்பாட்டு மூலங்களை தேடுவதையும் கவனத்தில் கொள்கிறேன். அவைகளின் வரலாற்று கோரிக்கைகளை மீளாய்ந்து அவைகளின் உண்மைத் தன்மையை மதிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு அடையாளம் என்பது ஒரு பரம்பரைத் தொடர்ச்சியாகும். ஏன் இந்த அடையாளம் நிலைத்து என்பதை விளக்க அது உதவுகிறது.

பாடசாலையில் எங்களுக்கு படிப்பித்த படியும் பின்னர் காலனித்துவ கட்டத்து வரலாற்றாசிரியர்கள் திரட்டிய தகவல்களின் படியும் வரலாற்றை நாம் புரிந்து கொண்டிருந்தோம். தற்கால தேவை களுக்கு பொருத்தமான அடையாளங்கள் கடந்த காலத்தைப் பாத்தியதை

கொண்டாடும் போது வரலாற்றாசிரியர்களான எங்களது பணி கடந்த காலத்தை அவிழ்த்துக் காட்டுவதாகும். இந்த அவிழ்த்துக் காட்டும் செயலில் கடந்த காலம் மாற்றங்களை பதித்துள்ளது என்பதையும் அது மாறாமல் இருக்கவில்லை என்பதையும் உணர்த்தல் வேண்டும்.

கடந்த காலத்தை கட்டமைத்தல் என்ற காலனிய மரபை பரிசீலித் தால் அது தனக்குள் தேசியவாதத்தின் பிரதிபலிப்புக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகும். தேசியவாதம் வரலாற்று குழ்நிலைகளின் விளைவாகத் தோன்றியது. மொத்த சமூகத்தையும் உள்ளடக்கி ஒரு தனி அடையாளத்தை அது கட்டமைத்தது. சில வேளைகளில் அது மேலோங்கி குழுக்களின் அல்லது ஆதிக்கத்தை நாடும் பெரும்பான்மை குழுக்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதி பலித்தது. ஒவ்வொரு சமூகமும் ஆரம்பத்திலிருந்து சமத்துவத்தின் அவசியத்தை கண்டும் காணாமல் இருந்து வந்துள்ளது. மேலும் சமூகங்கள் சில குழுக்களின் மேலாதிக்கத்தை அழுத்தியும் மற்ற வர்களை கீழ்ப்படுத்தியும் வந்துள்ளன. இதனால் மற்றக் குழுக்களை கவனியாமல் அவர்கள் எல்லாரையும் ஒரு தனி அடையாளத்துள் கொண்டு வருவது பிரச்சினைகளை தோற்றுவித்தது. இதனால் சமத்துவமின்மையும் பல்வேறு அடையாளங்களின் பிறப்பும் எதிர் பார்க்கத்தக்கன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் இவை கள் எல்லாம் விரிவான பேசு பொருள்களாக இருந்துள்ளன. தென்னாசியாவை அதன் பழைமை என்ற கண்ணாடிப் பட்டையூடாக பார்த்து ஐரோப்பா அதன் பண்பாட்டை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது? எவ்வாறு அம் மக்களை ஆட்சி செய்வது? எவ்வாறு அவர்களைச் சுரண்டுவது? என்பதையெல்லாம் கற்றுக் கொண்டது என்ற தகவல் சுவாரஸ்யமானது. இந்த அக்கறையின் வெளிப்பாடாக பண்டைய சுவடிகளை விளங்கிக் கொள்ள முயன்றனர். புதைந்துபோன பொருட்களை தோண்டி எடுத்து வெளித் தெரியும் வரலாற்றை கட்ட மைத்தனர். மொழியின் கூறுகளை கொண்டு ஆராயும் மொழியியல் ஆய்வை தொடக்கினர்.

இதே நேரத்தில் தென்னாசிய சமூகங்களில் வரலாற்று எழுத் துக்கள் இல்லை என்றும் வாதிடப்பட்டது. இதனால் காலனித்துவ புலமையாளர்களால் வரலாறு கட்டமைக்கப்பட்டது. பின்னர் வந்த தேசியவாத வரலாற்றாசிரியர்கள் முன்னவர்களின் வரலாறுகளில்

சாதகமானவற்றை ஏற்றுக் கொண்டனர்; பாதகமானவைகளை மறுதலித்தனர்; உடன் பாடாதவைகளுக்கு மறுவிளக்கம் அளித்தனர்.

இவ்வகை வரலாற்று ஆய்வுகளிலிருந்து சில அடையாளங்கள் மேலெழுந்தன. அவைகள் தற்போதைய ஆய்வுகளால் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனக்கு நன்கு தெரிந்த பண்டைய இந்திய வரலாற்றில் உள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசத்தொடங்குகிறேன். இதைப் போன்ற பிரச்சினைகள் மற்ற தென்னாசிய பகுதிகளிலும் இருக்கலாம். அதனை நீங்கள் பரிசீலிக்கலாம். ஆயினும் ஒப்பிட்டு வரலாற்றாசிரியர்கள் இவைகளின் தாற்பரியத்தை ஆழமாக அறிவார்கள்.

நடைமுறையில் உள்ள எல்லா அடையாளத்துள்ளும் மிகச் சாதாரணமாக காணப்படும் அடையாளம் ஆரியன் என்பதாகும். ஆரிய இனம் என்ற கருத்து கிட்டத்தட்ட இருநூறு ஆண்டுகள் அரங்கில் இருந்து வருகிறது. சமஸ்கிருதத்துக்கும் பழைய ஈரானிய மொழிக்கும் ஐரோப்பிய மொழிகளுக்குமிடையே உள்ள நெருக்கம் பற்றிய கண்டுபிடிப்பால் இந்த கருத்து வேர் கொண்டது. இதன் விளைவாக 'இந்தோ - ஈரானியன்' என்ற மூதாதை மொழி கட்டமைக்கப்பட்டது. இதன் தென் ஆசிய வடிவம் 'இந்தோ-ஆரியன்' என்பதாகும்.

இந்த ஆராய்ச்சி மொழிகளுக்கிடையில் உள்ள உறவாக இருக்கும் மட்டும் பயனுள்ள முயற்சியாக இருந்தது. ஆனால் அது மொழியியலில் மாத்திரம் அடங்கி இருக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் ஒரு மொழியை பேசுபவரெல்லாம் ஒரு இனத்தினர் என்று விவாதிக்கப்பட்டது. இனத்திற்கும் மொழிக்குமிடையிலான தொடர்புகளுக்கு எவ்வித சான்றுகளும் இல்லை என்பது இப்போது எங்களுக்கு தெளிவாகியுள்ளது. இனம் என்பது ஒரு உயிரியல் இருப்பாகும். மொழி என்பது பண்பாட்டு இருப்பாகும். மொழியை எந்தக்குழுவை சேர்ந்த எவரும் உபயோகிக்கலாம். 'இன விஞ்ஞானம்' என அழைக்கப்பட்ட விடயம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் உச்சத்தில் இருந்தது. இதனுடைய முடிவுகள் எவ்வித விமர்சனமுமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

இனங்களிடையே உயர்வு, தாழ்வு கற்பிக்கப்பட்டபோது இந்தோ ஐரோப்பியர்களை படிநிலையின் உச்சத்தில் வைத்தனர். இது எதிர்பார்க்கப்பட்டதே. வேதத்தில் ஆரியர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள் மொழியை ஆரியன் அல்லது இந்தோ - ஆரியன் என்று பெயரிட்டனர். வேதப்பிரதிகளில் இனத்தைப் பற்றிய குறிப்பேதும் இல்லையாயினும் சமஸ்கிருதம் பேசியவர்கள் ஆரிய இனத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்று விபரிக்கப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் இப்பிரிவுகளை இன அடையாளங்களாகக் கருதவில்லை. வெவ்வேறு மொழிகள் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும் குழப்பங்கள் தொடர்ந்தன. இனத்தோடு மொழியை இணைப்பதில் உள்ள ஆபத்தை எடுத்து சொல்லிய மாக்ஸ் முல்லர் அக்குழப்பங்கள் தொடரவும் பங்களித்தார். உதாரணமாக அவர் முக்கிய வங்காளி ஆய்வறிவாளர் ஒருவரை வங்காள இனத்தில் சேர்த்தார். துணைக் கண்டத்தில் உள்ள மொழிகள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் உரிமையாக்கினர். அந்த வகையில் திராவிடர், ஒஸ்ரோ, ஆசியாடிக், தீபேத் - பர்மிய என மொழிக் குடும்பங்கள் வெளிப்பட்டன. இந்த தொடரில் திராவிட மொழி பேசும் குழுக்களுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டது.

ஆரியர், திராவிடர் என்னும் இன அடையாளங்களுக்கு வரலாற்றில் எந்த ஆதாரமும் இல்லை ஆயினும் உள்ளூர் மக்கள் தாங்கள் இரண்டில் ஒரு இனத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று நம்பினர். அப்போது ஒரு கதை அடிப்பட்டது; இப்போதும் அக்கதையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் உள்ளது. அது தூய ஆரியரின் தாயகம் வட மேற்கு இந்தியா என்பதாகும். இந்த கருத்துக்கு ஆரிய சமாஜம் போன்ற இயக்கங்கள் அனுசரணையாக இருந்தன. அவ்வியக்கத்தின் இறையியலாளர்கள் வேதக்கலாசாரத்தை விதந்து அதற்கு திரும்ப வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். வேதங்களின் தாயகம் இப்போது வட பாக்கிஸ்தானில் உள்ளது.

லெழுரியா என்னும் புராணிக கண்டத்தில் திராவிட இனம் தோற்றம் பெற்றதாக கற்பனை பண்ணப்பட்டது. தமிழ் பண்பாடு அங்கே வேர் கொண்டது என்று சொல்லப்பட்டது. இலங்கையர்களையும், இந்தியர்களையும் மிகவும் கவர்ந்தவராகிய பிளவஸ்கி அம்மையாரின் கருத்துக்களே இவைகளுக்கு மூலாதாரமாகும். இவ்விரு இனத்தவர்களும் தாங்கள் தான் உலக நாகரிகத்தின் மூல கர்த்

தாக்கள் என்று மிகையாக கோரிக்கை விட்டனர். துரதிஷ்டவசமாக இவர்களிடையே கடுமையான போட்டி உருவாகியது, பெருமளவு அரசியல்வாதிகள் இதனை எரியும் பிரச்சினையாக்கி விட்டனர்.

இன அடையாளத்தின் கீழ் மற்ற அடையாளங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டன. இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள் என்று அடையாளங்கள் உருவாகின. பஞ்சாபியர், மராட்டியர், வங்காளிகள் என்று பல இனங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டன. இனம் என்ற வார்த்தை இப்போது துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது. அதன் கோட்பாடு கேள்விக்குள்ளாகிறது.

‘ஆர்ய’ என்ற சொல் பற்றி நூல்கள் என்ன சொல்கின்றன என்று பார்ப்போம். இந்திய துணைக் கண்டத்தின் வட மேற்கு பகுதியில் கி.மு. 1400இல் ரிக் வேதத்தில் இந்தோ - ஆரியமொழி பதிவாகியுள்ளது. சில நூற்றாண்டு கழிய இந்த மொழியின் முக்கிய பகுதி மேற்கு கங்கை சமவெளிப் பிரதேசத்துக்கு மாறிவிடுகிறது. கிறிஸ்து சகாப்தத்தில் இம்மொழி வட இந்தியாவுக்கு பரிட்சயமானதாக இருந்தது. அது மேலும் தெற்கு நோக்கி பரந்தது. இந்த மொழி புதிய பிரதேசங்களுக்கு பரவும் பொழுதும் புதிய மக்களால் உபயோகிக்கப்படும் பொழுதும் மாற்றமடைந்தது. மொழி பல தலைமுறைகளை கடக்கும் போது இயல்பாக நிகழும் மாற்றங்களை பற்றி இங்கு குறிப்பிடத் தேவையில்லை.

இரண்டு குறிப்புகளை இங்கே கூறுவது பொருத்தமானது. வட இந்தியாவில் உள்ள சனங்கள் பல மொழிகளை உபயோகப்படுத்தி வந்த பொழுது இந்தோ - ஆரியர்கள் குடியேறினர். கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சதபத பிராமணம் சமஸ்கிருதத்தை சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாமல் ‘R’ ஒலியை ‘L’ ஒலியாக உச்சரிப்பவர்களை கேலி செய்கின்றது. ‘அரி’ என்பதை அவர்கள் ‘அலி’ என்கின்றனர். தங்கள் மொழியை சரியாக உச்சரிக்கத் தெரியாத மக்களை அது மீலேச்சர்கள் அல்லது காட்டுமிராண்டிகள் என்கிறது. ‘நாம்’, ‘அவர்கள்’ என்ற வேறுபாட்டை மொழி கொண்டு வந்தது. மக்களை மொழி வேறுபடுத்துகிறது. இரண்டாவதாக சமஸ்கிருதம் வேதச் சடங்குகளின் மொழியாகவும் பிராமணர்களால் பேசப்படுவதாகவும் சிலரால் மாத்திரம் கற்கப்பட்டதாகவும் இருந்தது. பெரும்பான்மையினர் பிராக்கிருதத்தின் பல்வேறு வடிவங்களை பேசினர். அவை மிகவும்

எளிமையானவை. ஆயினும் சமஸ்கிருதத்திற்கு மிகவும் நெருக்க முடையதாக இருந்தன. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மௌரிய சக்கரவர்த்தி அசோகனின் கல்வெட்டுக்கள் பிராக்கிருதத்தின் பல்வேறு வடிவங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவை இந்தியத் துணைக் கண்டம் எங்கும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. அவை சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்படவில்லை; பிராக்கிருதத்திலேயே எழுதப்பட்டன.

மௌரிய பேரரசின் இதயப்பகுதியான கங்கை சம வெளியில் அசோகனின் கல்வெட்டுக்கள் 'R' ஒலியை 'L' ஒலியாக கொண்டிருப்பது சுவாரஸ்யமானது. ராஜா (Raja) என்ற சொல் லாஜா (Laja) என்று பொறிக்கப்பட்டது. இவ்வகை மாற்றங்கள் மொழிகளின் தோற்றத்திற்கு காரணமாகின்றன. முதன்மை குழுவின் மொழி மற்ற மக்களின் மொழிக் கூறுகளையும் உட்கொள்கிறது. இறுக்கமான பிராமணிய நோக்கில் இவர்கள் எல்லாம் மிலேச்சர்கள் அதாவது தூய்மையற்ற காட்டுமிராண்டிகள். அப்படி என்றால் ஆரியர்கள் என்பவர்கள் யார்?

'ஆர்ய' என்ற சொல்லின் கருத்து குழப்பமானது. ஏனென்றால் இதன் கருத்து காலம் தோறும் மாறி வந்துள்ளது. ரிக் வேதப் பாடல்களை தொகுத்தவர்கள் கௌரவமானவர்கள் என்ற கருத்தில் 'ஆர்ய' என்று தங்களை அழைத்துக் கொண்டனர். ஆரியரல்லாதவர்களைக் குறிக்க 'தாச' என்னும் சொல் பயன்பட்டது. ஆரியரல்லாதவர்கள்; சமஸ்கிருதத்தை சரியாக பேசத் தெரியாதவர்கள்; அந்நிய தெய்வங்களை வணங்குபவர்கள்; தீச்செயல்களிலும், மடமையிலும் ஆழ்ந்திருப்பவர்கள்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக செல்வத்தின் மேல் பேராசை கொண்டவர்கள். தாஸர்கள் எனப்பட்டனர். ஆகவே அவர்கள் மீது தாக்குதல் மேற்கொள்வது நியாயமானது.

ஆனால் சில நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் இந்த வரையறையில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இக்காலத்தில் இனம் மொழி என்பவற்றை கருத்தில் கொள்ளாமல் 'ஆர்ய' என்ற சொல் சமூகத்தில் கௌரவமானவர்களை குறித்தது. பௌத்த சமண முனிவர்கள் பிராமணர்களை விட குறைந்த சாதியில் இருந்தாலும் அவர்களை பின்பற்றுபவர்களால் 'ஆர்ய லெய்யா' (Arya Layya) என்று அழைக்கப்பட்டனர். இந்த சொல் இப்போது இனம் என்ற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட

வில்லை. மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டிய பெற்றோர்கள், பாட்டன் பாட்டிமார்கள் ஆகியோரை விழிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அரச குமாரர்களும் மற்றும் செல்வந்த குடும்பத்தின் குமாரர்களும் ஆர்ப்புத்ர அதாவது உயர்ந்தோரின் குமாரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். எல்லாச் சாதியினர்களுக்குள்ளும் உயர்ந்தோரை ஆர்ய என்று அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இராட்சதனான இராவணனை அவனது மனைவி ஆர்ய என்று அழைக்கின்றாள்.

இந்த சொல்லின் அர்த்தம் மற்றொரு விடயத்தையும் குறிப்பிடுகிறது. பிரபலமான தர்ம சாத்திரங்கள் சமூகத்தை நான்கு வர்ணங்களாக பிரிக்கின்றன. கி.பி. ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் ஆர்ய என்ற சொல் மூன்று உயர்ந்த சாதிகளான பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர் ஆகியோருக்கு மாத்திரம் உபயோகிக்கப்பட்டது. நாலாவது சாதியான சூத்திரர் எந்த மொழியை பேசினாலும் ஆரியரல்லாதவர்கள் என்று கருதப்பட்டனர். இப்போது மொழி ஆர்ய என்பதைக் குறிக்க வில்லை. ஆரியர் மற்றும் ஆரியர் அல்லாத கலப்பு பெற்றோருக்கு பிறந்த சிறுவர்களின் சமூக அந்தஸ்தை தீர்மானிப்பது பற்றிய குறிப்பு சுவாரச்யமானது. இவ்விடயத்தில் பல்வேறு வகையான மாற்றியமைத்தலும் இணைத்தலும் காணப்படுகின்றன. ஆர்ய தகப்பனிற்கும் ஆரிய அல்லாத தாய்க்கும் பிறந்த சிறுவர்கள் தந்தையின் வழியில் ஆர்யராக்கப்பட்டனர். ஒழுக்கக் கோவைகளை எழுதிய ஆசிரியர்களின் கவனத்தை கவர்கின்ற வகையில் கலப்பு மணங்கள் அதிகமாக நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். புதிய குழுக்கள் சமூகத்துக்குள் புகும்போது சாதிவிதிகள் மீண்டும் மீண்டும் தகவமைக்கப்பட்டன. இதனால் ஆர்ய என்ற சொல்லுக்கு புதிய வரைவிலக்கணம் தேவைப்பட்டது.

ஆர்ய என்ற சொல்லின் அர்த்தம் முதலில் இனத்தை குறித்தது. பின்னர் மொழி, சாதி, சமூக அந்தஸ்து என்று அர்த்தம் மாறி வந்தது என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அறிவார்கள். இது ஒன்றும் ஆச் சரியமானதல்ல. வரலாறு மாறுகின்ற பொழுது அடையாளமும் மாற்றமடைகிறது. ஆனால் கலானிய புலமை மாறாமல் அப்படியே இருக்கின்றது என்கிறது. ஒவ்வொரு சாதியும் ஒரு தனி இனமென்று வாதிக்கப்பட்டது. இதனால் ஒவ்வொரு இனத்தையும் தனியாக விலக்கிவைக்கமுடிந்தது.

நால் வருணங்களினதும் ஒழுக்க நடைமுறைகளை எடுத்துக் கூறும் விதிமுறைகளை இறுக்கமாக கடைப்பிடித்தால் சமூகம் சரியாக தொழில்படும் எனப்பட்டது. ஆயினும் வரலாற்று பதிவுகள் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன என்பதை தெளிவாக காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு சாதியும் தனக்குரிய படிநிலையை கொண்டிருந்தது. கீழ் நிலையில் பிறந்தவர்கள் சாதியின் மேல் நிலையை அடைவதற்கான பொறிமுறையும் நெகிழ்ச்சியும் இருந்தன. குறித்த சில சடங்குகளில் பங்கு கொள்வதிலிருந்து சில பிராமணர்கள் ஏன் விலக்கி வைக்கப்பட்டனர் என்பதற்குரிய காரணம் அவர்கள் கீழ்நிலையில் இருந்து உயர்வடைந்ததாக இருக்கலாம். ஆயினும் இது தெளிவானதாக இல்லை. கௌசித்தகி பிராமணத்தில் ஆர்வமூட்டும் குறிப்பொன்று வருகிறது. அடிமையின் (தாசி) புத்திரனான பிராமணன் என்று இக்குறிப்புக் கூறுகிறது. அவ்வாறானவர்கள் தாழ்வாக கருதப்பட்டாலும் தமது இயற்கை அதீத சக்தியால் அவர்கள் பிராமண அந்தஸ்தை பெறலாம்.

இரண்டாவது சாதியான சாத்திரியர்கள் அரச வம்சத்தை சேர்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்பட்டனர். இருந்த போதிலும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் ஆளுகையையும் மற்ற சாதியினர் கைபற்றிய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. மௌரியர்கள் சூத்திரர்களிடமிருந்து வந்தவர்கள் என்று பிராமண இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. அவர்கள் பௌத்தர்கள் சமணர்கள் போன்ற பல்வேறு சமயப் பிரிவினர்களுக்கும் ஆதரவு கொடுத்ததால் அவை அவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கலாம். தங்களது மூதாதையினரை தெரியாத சிலவம்சங்கள் தமது தோற்றத்தை பழைய காவிய நாயகர்களோடு இணைத்துக் கொண்டன. அவ்வாறான வம்சங்கள் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இயல்பாக காணப்படுகின்றன.

துணைக் கண்டத்தில் நாலுசாதிகளின் இருப்பு மாற்றமில்லாதது, எவ்விடத்தும் ஒரே மாதிரியானதென கருதப்பட்டது. உண்மையில் இது பிராந்தியத்துக்கு பிராந்தியம் மாறுபட்டது. இந்த வகையில் பஞ்சாப்பில் பிராமணர்கள் முக்கியம் பெற்ற சாதியாக இல்லை. சைத்திரியர்களாக அல்லது வணிகர்களாக இருந்தோர் அங்கு முக்கியம் பெற்றனர். மத்திய காலத்தில் உழவர்கள் உயர் அந்தஸ்தை பெற முயன்றதால் பிராமணர்கள் நெருக்கடியை எதிர்நோக்கினர்.

நிலத்தையும் செல்வத்தையும் கொண்டிருந்த முதன்மை சாதிகள் உயர்ந்த அந்தஸ்தை கோரினர். தென் இந்திய வரலாற்றாசிரியர் களிடையே பல்வேறு காலப் பகுதிகளில் வெள்ளாளர்களின் முதன்மை பற்றிய விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இது இலங்கை வரலாற்றுக்கும் பொருந்தும்.

காலனிய புலமை சாதிக்கும் சமயத்திற்கு இடையேயுள்ள தொடர்பை அடையாளம் கண்டது, ஆயினும் தென் இந்திய சமயங்கள் யூத - கிறிஸ்தவ சமய மாதிரியைப் போல வெகுசனமட்டத்தில் கோட்பாட்டை தழுவிக்கொள்ளவில்லை. ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் அவற்றிடையே காணப்பட்டன. இவை அச்சமயப் பிரதிகளில் முக்கிய அம்சங்களாகும். இந்து, பௌத்தம், இஸ்லாம் சமயங்களை விடவும் தமது சமயப் பிரிவுகளையும் சமூகத்தையும் பற்றியே சமயநூல்கள் பேசுகின்றன. முரண்பாடுகள் உள்ளூர் மயப் படுத்தப்பட்டு இலகுவாக தீர்க்கப்பட்டன.

எல்லா சமயங்களிலும் ஓர் ஒத்த பண்பு காணப்பட்டது. சுதேசிய சமயமாக இருந்தால் என்ன வெளி நாட்டிலிருந்து வந்த சமயமாக இருந்தால் என்ன அவை எல்லாம் சாதியை உட்செரித்துக் கொண்டிருந்தன. புதிய சமயங்களுக்கு மாறியோருக்கு சாதி பேதம் இல்லாது சமத்துவம் கிட்டும் என்று வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டது. இருந்த போதிலும் சாதிப்படி நிலைகள் தொடர்ந்தன. உதாரணமாக அம்பேத் காரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட புதிய பௌத்தத்துக்கு தலித் கிராமங்கள் மாறின. ஆயினும் சாதிப்படி நிலைகள் தொடர்வது அவதானிக் கப்பட்டுள்ளது. சாதியை உறுதிப்படுத்திக்கொள்வது கலியாண உறவுகளுக்கு முக்கியமானதாக உள்ளது. எந்த குழுவினரோடு கலியாண உறவு வைத்துக் கொள்வது என்பது மிக முக்கியமான தொன்று. இது பெண்ணை கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமானது. செய்திப்பத்திரிகைகளில் வரும் திருமணப்பத்திகளில் பிராமண கிறிஸ்தவ மணப்பெண் தேவை என்று விளம்பரம் செய்யப் படுவது புதிரானது. அதே போல் முஸ்லீம்களும் இந்த வகையில் பிளவு பட்டுள்ளனர். இஸ்லாத்துக்கு மாறியவர்களை பார்க்கிலும் மேற்கு ஆசியாவை வம்ச தாயகமாக கொண்ட முஸ்லீம்கள் உயர்ந்த வர்களாக கருதப்பட்டனர். இவ்விரு முஸ்லீம்களிடையிலும் சாதி வேறுபாடு காணப்படுகிறது. எங்கிருந்தோ வந்து தென் ஆசியாவில்

குடியேறி அங்குள்ள சமூகத்தில் திருமணம் செய்து உள்ளூர் நம்பிக்கைகளை இஸ்லாமுக்குள் ஏற்றுள்ள முஸ்லீம்களும் உள்ளனர். இஸ்லாமிய ஷரியாவை விட உள்ளூர் நடைமுறைகளும் வழமைகளும் அவர்களிடம் முதன்மை பெற்றுள்ளன. அப்படியான சமூகங்கள் ஒரு இறைவணக்கத்தை கொண்ட இஸ்லாமோடு முரண்படுகின்றன. தலித் முஸ்லீம்கள் சமூகத்தின் கீழ்படியில் உள்ளனர். அவர்கள் மிகப் புனிதமான பள்ளிவாசல்களுக்குள்ளும் அடக்கத் தலங்களுக்குள்ளும் நுழைய அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இதே போல் சீக்கியர்களால் கட்டப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படும் வணக்கத்தலங்களுக்குள் நுழைய தீண்டத்தகாதவர்களை உயர்சாதி சீக்கியர்கள் அனுமதிப்பதில்லை.

மதம் மாறிய தலித்துக்கள் பிறப்பால் தலித்துக்களாதலால் அவர்கள் அவ்வாறே இருக்க வேண்டும், இதற்காக அவர்கள் தங்களுக்குள் திருமண உறவை வைத்துக்கொள்ள வேண்டி உள்ளது. வாழ்நாள் பூராவும் அவர்கள் அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும். குறைந்த வருமானம் தரும் தொழில்களில் அவர்களை ஈடுபடுத்துவதால் தொடர்ந்தும் அவர்களின் உழைப்பு சுரண்டப்படுகிறது. ஏன் குறிப்பிட்ட குழுவினர் இவ்வாறு தரம் குறைந்தவர்களாக உள்ளனர்? அல்லது விலக்கப்பட்ட யாரும் இல்லை எல்லோரும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளனர் என்று கூறும் சமயங்கள் ஏன் சில குழுவினரை தீண்டத் தகாதவர்களென கருதுகிறது.

மகாபாரதத்தில் ஆச்சரியப்படத்தக்க மாற்று பண்பு கொண்ட பாத்திரங்கள் உள்ளன. அதில் ஒரு கதை சொல்லப்படுகிறது. பன்னிரண்டு வருடங்கள் பஞ்சம் ஏற்படுகிறது. சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. பசிக் கொடுமையால் வருந்திய விஸ்வாமித்திர மகரிஷி ஊர் ஊராக உணவு தேடி அலைந்து கடைசியில் தீண்டத் தகாதவனான ஒரு சண்டாளனின் குடிசைக்கு வருகிறார். அங்கே அவர் அறுத்த நாயின் பின் கால்களை கண்டு அவற்றை உண்ண விருப்பம் கொள்கிறார். நாய் இறைச்சி கூடாத உணவு என்றும் அது தீண்டத் தகாதவர்களுக்குத்தான் ஏற்றது என்றும் கருதப்பட்டது. அச்சண்டாளன், பிராமண உணவு விதிகளை எடுத்துக்கூறி அவரை அவ்வாறு செய்யாமலிருக்க முயல்கிறான். ஆயினும் முடியவில்லை. இதில் உள்ள முரண்நகை தெளிவானது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிராமண ஒழுங்குகளோ சாதிக் கட்டுப்பாடுகளோ நடைமுறையில் சாதிகளின் செயல்பாட்டை வழி நடத்தவில்லை. சமய அடையாளம் இவ்வகையிலே செயற் பட்டது.

கீழைத்தேய புலமையாளர் பிரதிகளை பக்கச்சார்பாக விளக்கி யதிலிருந்தே சமய அடையாளங்கள் வெளிப்பட்டன. சமஸ்கிருதத்தில் இருந்த பிரதிகளை பிராமணர்களும், அரபியில் இருந்த பிரதிகளை உலமாக்களும் வியாக்கியானம் செய்தனர். பிராமணர் வேதத்துக்கு முதன்மை கொடுத்தனர். அதேவேளை உலமாக்கள் குரானுக்கும் ஷரியாவுக்கும் முதன்மை கொடுத்தனர். மற்றப் பிரதிகளோ, சமயக் குழுக்களோ கருத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. பௌத்தமும் சமணமும் இந்து சமயத்தின் உட்பிரிவுகளாக கருதப்பட்டன. நாட்டுப்புறச் சமயங்கள் பெருமளவு வாய்மொழி மரபில் நிலை கொண்டிருந்தன. அவைகளின் பதிவுகள் சமஸ்கிருதம் தமிழ் அல்லாத முதன்மையற்ற மொழிகளில் - மேற்கொள்ளப்பட்டது. அச்சமயங்கள் பிரதிகளின் வழி நடைமுறைப் படுத்தப்படுவதில்லை. இவ்வாறாக சமூகங்களின் பல்லின குரல்களை அடையாளம் காணுவதும் அவற்றின் எதிரொலியும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.

காலனிய நோக்கின்படி இந்து சமயமும் இஸ்லாமும் ஒருமைத் தன்மை கொண்ட தனிச் சமயங்களாகும். அவை வழமையான ஒழுங்குகளை கடைப்பிடித்தன. அச்சமயங்களின் மன்றங்கள், நிறுவனங்களில் உள்ள உயர் குழுக்களிடையே மாத்திரம் அவை பின்பற்ற தக்கவையாக இருந்தன. பெரும்பான்மை மக்களின் சமயங்கள் அவைகளின் அடையாளங்களுக்கப்பால் திறந்து - கலந்தும் இணைந்தும், ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்தும் கருத்துக்களையும் வடிவங்களையும் ஏற்றும் நிராகரித்தும் - இருந்தன. அவர்களின் சமயங்கள் தனிப்பட்ட பக்தியில் நிலைகொண்டிருந்தது. இச்சமயங்கள் சிறு தெய்வ வழிபாட்டைக் கொண்டவை. இத்தெய்வங்கள் மரங்களிலும் மலைகளிலும் உறைந்தன. நகரங்களிலும், கிராமப்புறங்களிலும் மக்கள் சிறுவழிபாட்டிடங்களை அமைத்து இத்தெய்வங்களை வழிபட்டனர். அது பிக்குகளின், நாயன்மார்களின், ஆழ்வார்களின், சூபி ஞானிகளின் சொற்களின் வழி நடப்பதைக் கைக்கொண்டவை. அவை அதிகாரங்களின் புராணங்களின் கதா பிரசங்கங்களின் மற்றும்

குரு, பக்கீர், பீர் ஆகிய புனிதர்களின் உரையாடல்களில் சார்ந்திருந்தன; வாழ்வின் அல்லது இறப்பின் நோக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்வதிலும் மறுதலிப்பதிலும் அடங்கி இருந்தன. பெரும் கோயில்களையும் தாது கோபுரங்களையும் சென்று தரிசிப்பது அவைகளுக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும் கலப்பு சமூகத்துக்குரியனவாக இருந்தன. சமயங்களின் வரலாற்றை தேடுவதற்கு இவையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு ஆராய வேண்டும்.

பிறசமயத்தவர்களின் புனித இடங்களுக்கு சென்று வழிபடத் தக்கவாறு தென்னாசிய சமயங்கள் நெகிழ்ச்சியுடையனவாக இருந்தன. நான்கு வயதில் நான் எனது பாட்டியுடன் சென்று வழிபட்டேன். இதுவே எனது முதல் சமய அனுபவமாகும். அவள் கிருஷ்ணன் மீது மிகுந்த பக்தியுடையவள். ஆயினும் ஒருநாள் காலை ஒரு முஸ்லிம் பக்கீரின் சமாதிக்கு என்னை பாட்டி அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு நான் மலர்களைத் தூவி ஆசிர்வாதம் வேண்டி வழிபட்டேன். பாட்டி இதனை எனக்குச் சொல்லித் தந்தாள். அந்த நினைவு இன்றும் பசு மரத்தாணிபோல் என் நினைவில் உள்ளது. சமயம் அவளது தனிப்பட்ட நடைமுறை. அவளை சுற்றியுள்ள உலகத்தோடும் இயற்கை தந்த சக்தியோடும் அவளது உறவு இருந்தது. இன்று நாங்கள் உட்புக முடியாத எல்லைகளை வகுத்துள்ளோம். இந்த உண்மை இலங்கை உட்பட தென்னாசியாவுக்கு பொருந்தக்கூடியது.

இந்து சமயம் என்ற ஒரு குடைக்குள் பிற்காலத்தில் வந்திருக்கும் சமயப்பிரிவுகளுக்கெல்லாம் பொதுவான பெயர் ஒன்று ஆரம்பத்தில் இருக்கவில்லை. ஒரு சீரான வரலாற்றுடைய ஒற்றை அமைப்பு என்று அதைச் சொல்வதைவிட பல்வேறு பிரிவுகளும் நம்பிக்கைகளும் கொண்டது என்பது பொருத்தமானது.

மக்கள் தங்களை சமயப் பிரிவுகளால் அடையாளம் கண்டனர். பதினொராம் நூற்றாண்டில் இந்து என்னும் சொல் முதன் முதல் இந்து நதிக்கு அப்பால் வாழும் மக்களைக் குறிக்க அரபியில் பயன்படுத்தப்பட்டது. பதினாலாம் நூற்றாண்டில் அது முஸ்லீம் அல்லாதவர்களை குறித்தது. ஒரு கூரையின் கீழ் வாழும் பல்வேறு பிரிவினரையும் அச்சொல் உள்வாங்கியது. உள்ளூர் பண்பாட்டு தாக்கத்தால் பல சமூகங்களாகப் பிரிந்துள்ள முஸ்லீம்களுக்கும் ஒரு பண்பாடு சாத்தியமில்லை. காலவோட்டத்தில் பௌத்தமும் தேர

வாதத்திலிருந்து சிக்கலான ஜி-லக்ஸ் - பா (Ge - lugs - pa) வரை பல கூறுகளாகிவிட்டது. யூத - கிறிஸ்தவ மரபுப்படி இஸ்லாமல் சமயத்தின் சர்வ தேசியமாதல் தன்மை தென்னாசியாவில் வேறு பட்டதாக இருந்தது.

தென்னாசியாவில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சமயங்கள் அவற்றின் அடிநிலை சனங்களில் மட்டத்தில் இருந்த நெகிழ்ச்சி தன்மைகளிலிருந்து மாறி மிகவும் இறுக்கமான எல்லைகளை அமைத்துக் கொண்டன. இது அவை இன்றும் விரிந்ததளத்தில் இயங்க வழிகோலின. இந்த பண்பு அண்மைக்காலத்திலும் தொடர் வதாக தோன்றுகிறது. ஒருமித்த தன்மையுடைய இரு வேறு இந்திய சமயங்களை உருவாக்கி அவைகளைப் பின்பற்றுவோரின் எண்ணிக் கையும் கணக்கிடப்பட்டது. இதனால் இந்து சமயம் பெரும்பான்மை யினரின் சமயம் என வரையறுத்து அடையாளம் இடப்பட்டது. இந்த சமயங்களின் வேறுபாடுகள் வரலாற்றில் வேர் கொண்டவை என பிழையாக வாதிக்கப்பட்டது. இது மக்களின் ஒன்றிணைதலைக் குறைத்து சமயங்களிடையே திட்டவட்டமான எல்லையை நிர்ண யித்தது.

வரலாற்றை விளக்குவதற்கு சமயம் ஒரு அடிப்படையாக மாறியது. காலனிய எழுத்துக்களில் இந்திய வரலாறு மூன்று பகுதியாக பிரிக்கப் பட்டது. இந்துக்களின் காலம், முஸ்லீம்களின் காலம், ஆங்கிலேயர் களின் காலம் என்பனவே. கி.மு. 1400 இல் வேதத்துடன் ஆரம்பமாகும் இந்துக்களின் வரலாறு மாற்றமடையாமல் இருபத்தைந்து நூற்றாண்டு களாக தொடர்ந்து கி. பி. 1000இல் முஸ்லீம் வருகையுடன் முற்றுப் பெறுகிறது. முஸ்லீம்களின் காலம் ஆங்கிலேயர் வருகையுடன் முடிவடைந்தது. இவைதன்னிச்சையான பகுப்புகள். காலவோட்டத்தில் ஒரு சமயத்துக்குள்ளேயே சமயப்பிரிவுகள் உருவாகி வந்துள்ளன. ஒரு சமயத்தை தனி அடையாளமாக கருதி காலப் பகுப்பு செய்வது வரலாற்றை மறுப்பதாகும். இந்த காலப்பகுப்பை தற்போதைய வரலாற்றாசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இருந்த போதிலும் இந்து இஸ்லாமிய தேசியவாதிகளின் வாதத்துக்கு இது அடிப்படையாக உள்ளது. தேசியவாதிகள் தமக்கு வேண்டிய சான்றுகளை காலனிய கோட்பாடுகளில் இருந்து பெறுகின்றனர்.

இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் முற்றிலும் வேறான கலாசாரங்களை சேர்ந்தவர்கள் என்றும் அவர்களிடையே சிறிதளவேனும் பொது அம்சங்கள் இல்லை என்றும் காலனிய வரலாற்றாசிரியர்கள் விவாதித்தனர். முஸ்லிம்கள் கொடுங்கோன்மையுடன் இந்துக்களை ஆண்டார்கள். இவ்வாட்சி பிரிட்டிஷார் வரும் வரை தொடர்ந்தது; இது தீவிர வெறுப்பை தோற்றுவித்தது; இந்துக்கள் இதற்காக பிரிட்டிஷாருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்று கூறினர். அவர்களின் வரலாறு பற்றிய வியாக்கியானங்கள் படி இந்து, முஸ்லீம் அடையாளங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவை அரசியல் அணிதிரட்டலுக்கு துணைபோய் பிரிவினையில் முடிந்தது. காலனிய வாதிகள் பிற எல்லா இடங்களிலும் இதே போன்ற பிரிவினைவாதக் கொள்கையைக் கடைபிடித்திருக்கிறார்கள்.

தென் ஆசியாவில் வறுமை எங்கணும் பரந்துள்ளது என்று கூறப்பட்டது. இது நவீன காலத்துக்கு முந்திய தென்னாசிய சர்வதிகார ஆட்சியின் இயல்பு என்று காட்டப்பட்டது. அண்மைக் காலத்தில், செல்வங்கள் பிரிட்டிஷ் தொழிற்சாலைகளுக்கு திருப்பி விடப்படுவதால் வறுமை விளைந்தது என்று இந்திய அபிப்பிராயம் கூறியது. நாங்கள் இப்போது ஒரு பெரும் சுற்று சுற்றி வந்துள்ளோம் என்று நினைக்கிறேன். கோளமயமான சந்தைப் பொருளாதாரம் ஒரு புதிய காலனியமாக விபரிக்கப்படுகிறது. அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் உருவாக்கப்படும் செல்வம் தேசிய பஸ்தேசிய கம்பனிகளை வளப்படுத்த போகிறது. அது அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் வறுமை நிவாரணத்துக்கு பயன்படுவதில்லை.

காலனிய எழுத்துக்களில் குறிப்பிடப்படாத வறுமை தொடர்பான இரு அடையாளங்களை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவ்வடையாளங்கள் தலித்துக்களும் வனவாசி இனக் குழுக்களுமாவர். அவர்கள் இரண்டாயிரமாண்டுகளாக இங்கே இருப்பவர்கள். காலனிய புலமை தலித்துக்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் வனவாசிகளை நாகரிகமுள்ளவர்கள், அற்றவர்கள் என இரு கூறாக்கியது.

பிரிட்டிஷார் நடத்திய சனத்தொகை கணக்கெடுப்பில் இனக் குழுவுக்கும் சாதிக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. ஆனால் இந்திய இன வியலாளர்கள் சில இனக்குழுக்கள் சாதிகளாக மாறுகின்றபடியால் அவற்றிடையே தொடர்ச்சியை பேணினர். அப்படி என்றால் காட்டில்

வசிக்கும் இனக்குழுக்களின் அடையாளம் என்ன? சில வரலாற்று பதிவுகள் அவர்களை மிலேச்சர்கள், நாகரிகமானவர்களுக்கு மாறானவர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றன. உற்பத்தி பற்றிய பிராமணிய புராணக் கதை ஒன்று இதை தெளிவுபடுத்துகிறது. வேனா என்ற அரசன் பிராமணிய சடங்குகளை நிறுத்தியதால் கோபம் கொண்ட பிராமணன் ஒருவன் அவனைக் கொன்றான். ஆனால் அந்த அரசன் அவசியமானவன். அவர்கள் அவன் இடது தொடையை சீவி எடுத்து அதிலிருந்து இரத்தம் ஒழுகும் ஒரு மனிதனை பிறப்பித்து அவனை நிஷாட் என்று அழைத்தனர். அவனை நாடு கடத்தினர். அவன் காட்டுவாசி ஆனான். அவன் தான் புலிண்டா, சபாரா, பில் போன்ற காட்டுவாசிகளின் மூதாதை. இராக்கதர் என்னும் துட்ட தேவதைகளின் மூதாதையும் அவன் தான். பின்னர் அவர்கள் அவனின் வலது புயத்தை சீவி எடுத்து அதிலிருந்து ஒரு அழகான மனிதனை ஆக்குகின்றனர். பிரிது என்று அவனை அழைத்தனர். அவன் நிலையான விவசாயத்தை அறிமுகம் செய்து மந்தை வளர்ப்பையும் ஊக்கப்படுத்தினான். சகல சடங்குகளையும் நடத்தினான். பூமிதேவி இவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாக 'பிரிதிவி' என்று தனக்குப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டாள். இலங்கையின் வேடர்களும் நிலைத்த விவசாயம் தோன்றியபோது அம்முறைக்கு மாறாது வேட்டை தொழிலைத் தொடர்ந்தவர்களேயாவர்.

புராணக்கதைகள் பிரதிகளை திரிக்கின்றன. காட்டுவாசிகள் விரோத உணர்வுள்ளவர்கள்; அவர்கள் காட்டின் ஊடாக செல்லும் படையினரை தாக்குகின்றனர் என்ற பிரச்சினையை எடுத்துப் பார்ப்போம். விடயம் என்னவென்றால் குடியேற்றங்களுக்காக காட்டு நிலங்கள் அழிக்கப்படும்போது காட்டுவாசிகள் அதனை எதிர்ப்ப தற்காக தாக்குகின்றனர். இது ஒரு தொன்மையான பிரச்சினை. பெருமளவு காட்டு நிலம் ஒரு மனிதனுக்கு கொடுக்கப்படும்போது அங்கே தன்னை நிலையூன்றிக் கொள்வதற்காக காட்டுத் தலைவனின் மகளை மணக்கலாம். இவ்வாறு மாற்று அடையாளங்கள் உருவாவதும் உண்டு. அப்படியானவர்கள் தங்கள் பரம்பரை அரச தொடர்புள்ளது என்று வலிந்து காட்ட முற்படுகின்றனர். மத்திய இந்தியாவில் உள்ள ராஜ் கொண்டாக்களும், நாகபானிஸ்களும் இதற்கு உதாரணங்களாவர்.

கி.பி. 1000 ஆண்டளவில் அரசர்களின் நிலம் வழங்கல் அதிகரித் தமையால் நில அபகரிப்பு சாதாரணமாக நிகழ்ந்தது. இதனால் இனக்குழுக்கள் படிப்படியாக தங்கள் நிலங்கள், காடுகள், ஆறுகள், மிருகங்கள், கனி வளங்கள் என்பவற்றை இழந்தனர். மத்தியகாலத்தில் காட்டு நிலங்களின் செல்வங்களால் கவரப்பட்ட வணிகர்கள் அச் செல்வங்களை வர்த்தகத்துடன் தொடர்புபடுத்தினர்; பணப் புழக்கத்தையும் ஏற்படுத்தினர். பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் நிலங்களை கையகப்படுத்தும் திட்டத்தால் மிச்சம் மீதியிருந்த இனக்குழுக்களின் உரிமைகளும் பறிபோயின. கடைசியாக வந்த அழிவுசக்தி கூட்டுப் பங்குக் கம்பனிகளாகும். மரங்களை வெட்டுவதற்காகவும், சுரங்கத் தொழிலுக்காகவும் பாரிய நிலங்களை இவை அபகரித்தன. நாகரிக மாவதன் நன்மைகளை எடுத்துக் கூறி இனக்குழுக்களை மாற்ற முயன்றன. மாறியவர்களின் அடையாளம் ஆதிவாசிகள் என்றே இருந்தது. அவர்களிற்கு கடந்த காலத்தில் பங்கு இல்லை. அவர் களிற்கு எதிர்காலமும் மறுக்கப்பட்டது. நாகரிகத்தின் பிரதிநிதிகளால் அவர்கள்மேல் நடத்திய சுரண்டல் மறக்கமுடியாதது. இந்தக் குழுக்கள் இப்போது மிக மோசமான வறுமையில் சிக்குண்டு தவிக்கின்றனர்.

நிரந்தர வறுமை எங்கும் காணப்பட்டதாயினும் அண்மைக் காலம் வரையும் அது பற்றிய அக்கறை இருக்கவில்லை. ஆரம்ப காலத்தில் வறுமை என்பதான அடையாளம் காணப்பட்டதாக இல்லை. எங்கே காட்டுவளங்கள் கிடைத்ததோ அந்த நிலங்கள் விவசாயத்துக்கு உட்பட்டன. குடியேற்ற வாழ்க்கைக்கு மாற்றீடாக காட்டு வாழ்க்கையிருந்தது. அது அதற்குரிய மதிப்பீடுகளை கொண் டிருந்தது. அதைச் சில சமயங்களில் கற்பனை உலகமாக சித் தரித்தனர்.

இன்று இந்த குழுவினர் எங்கெங்கே வாழ்கிறார்களோ அந்தச் சமூகத்தின் மனப்பாங்குடையவர்களாக்கப்படுகின்றனர். இந்து சமயத்தோடு இணைந்து கொண்ட தலித்துக்கள் கல்வி நிறுவனங் களிலும் அரச வேலைவாய்ப்பிலும் சலுகைகள் பெறுகின்றனர். மற்ற தலித்துக்களும் அவ்வாய்ப்பை கோருகின்றனர். ஆத்திரம் கொண்ட மேல்சாதியினர் தலித்துகள் மீது அவ்வப்போது வன்முறையை கட்ட விழ்த்து விடுகின்றனர். இன்று காட்டு இனக் குழுக்கள் மேற்கொள்ளும் தொடர்ச்சியான வன்முறை காரணமாக அவர்கள் இப்போது மிகக்

குறைந்த உரிமைகளையே கொண்டுள்ளனர். இப்போது நக்ஸல்களும் மாவோயிஸ்டுகளும் அரசாங்க நிர்வாகத்துடன் போர் தொடுத்துள்ளனர். அப்போர் இப்போது காட்டுவாசிகளின் வாழிடத்தில் நிகழ்கிறது.

நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடையாளங்களையும் அவைகள் வரலாற்று ரீதியாக வலிமையுடையனவா என்பதையும் விசாரிக்க விரும்புகிறேன். தென் ஆசியாவில் எங்கள் வாழ்க்கையின் நிபந்தனைகளை மீண்டும் மதிப்பிட வேண்டும். அவைகளில் சில வரலாற்றில் நிலை கொண்டனவல்ல, வேறு காரணங்களால் நிலை நிறுத்தப்பட்டவை என்பதை ஆராய்ந்து காணும் தேவையுள்ளது. இந்த அடையாளங்கள் நீண்ட வரலாறு கொண்டவை அல்லவெனில் நாங்கள் அவற்றை ஏன் கைக்கொள்ளாதல் வேண்டும்? இந்த தேடுதல் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கும் கல்விமான்களுக்கு மிடையிலான உரையாடல் மாத்திரமல்ல, அது அவர்களுக்கிடையிலும் மக்களுக்கிடையிலும் நிகழவேண்டும்.

இது ஒன்றும் வரலாற்று ஆய்வு பிரச்சினை மாத்திரம் அல்ல. இது அடையாளங்கள் ஏன் கட்டமைக்கப்படுகின்றன? அவை எவ்வாறு பிற்காலத்தில் உபயோகிக்கப்படுகின்றன என்பனவற்றை விளங்கிக் கொள்ளவும் உதவும். வெளித் தோற்றத்தில் அவைகள் இனம், சமயம், அல்லது வேறு ஏதாகிலும் ஒன்றை சார்ந்தவையாக இருக்கும். ஆனால் மறைமுகமாக அவை அதிகாரத்தை அடைதலை அல்லது அந்தஸ்தை அவாவுதலை குறியாக கொண்டவையாக இருக்கும். இந்த அடையாளங்கள் உண்மையை அறியும் நாட்டத்தை திசை திருப்பி, கொடுமை, சமத்துவமின்மை, பேதம் என்பவைகளுக்கு முகமூடியாக தொழிற்படுகின்றனவா? என்பதை ஆராயவேண்டும். ஏனெனில் ஒரு அடையாளம் சந்தர்ப்பவசமாகவோ அப்பாவித் தனமாகவோ வகுக்கப்படுவதில்லை.

முதிர்ச்சியுறாத கிளர்ச்சியாளர்கள்

குமாரி ஜயவர்த்தன

மார்க்சிஸ்ட் வரலாற்றாசிரியர் எரிக் ஹொப்ஸ்பாம் 'பிரிமிட்டிவ் ரிபெல்ஸ்' (Primitive Rebels) என்ற தொடரை அறிமுகம் செய்தார். (இத்தொடர் அவரது நூல் ஒன்றின் தலைப்புப் பெயர்.) வளர்ச்சியின் தொடக்கப்படியில் உள்ளனவும், ஆரம்பகட்டத்தனவுமான சமூக இயக்கங்களை (Social Movements) விளக்குவதற்கு ஹொப்ஸ்பாம் இத்தொடரை உபயோகித்தார். வளர்ச்சியுற்ற சமூக இயக்கங்களின் இயல்புகளில் இருந்து குறைவுபட்ட கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளையும் அவற்றின் தலைமையையும் விளக்குவதற்கு 'முதிர்ச்சியுறாத' என்ற அடைமொழியை உபயோகித்தார். முதிர்ச்சியுறாத கிளர்ச்சிகள் அரசியலுக்கு முந்திய நிலையின (pre - political) என்றும் அவர் கருதினார்.

முதிர்ச்சியுறாக் கிளர்ச்சியாளர்கள்

- அ. தொழிற் சங்கங்களில் முதிர்ச்சியுறாக் கிளர்ச்சியாளர்களிடம் ஐக்கியப்பட்டிருக்கவில்லை,
- ஆ. அரசியல் கட்சிகளாக ஒன்றிணைந்து செயற்படவில்லை,
- இ. திட்டவட்டமான கொள்கைகளோ வேலைத் திட்டங்களோ இருக்கவில்லை,
- ஈ. அவர்களுக்கென்று உரிமை சொல்லக்கூடிய கருத்தியல் இருக்கவில்லை.

ஓயாத கிளர்ச்சி அலைகள்

‘ஓயாத கிளர்ச்சி அலைகள் - 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையில் மக்கள் எழுச்சிகள்’ (Perpetual Ferment - Popular Revolts in Sri Lanka in the 18th and 19th Centuries) என்ற தலைப்பிலான நூலினை குமாரி ஜயவர்த்தன எழுதியுள்ளார் (SSA 2010). இந்நூலின் 5வது அத்தியாயம் ‘பிரிமிட்டிவ் ரிபெல்ஸ்’ (Primitive Rebels) என்ற தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. இக் கட்டுரையின் தழுவல் மொழிபெயர்ப்பை ‘முதிர்ச்சியுறா கிளர்ச்சியாளர்கள்’ என்ற தலைப்பில் இங்கு பிரசுரித்துள்ளோம். இக் கட்டுரையில் குமாரி ஜயவர்த்தன பின்வரும் முக்கியமான கருத்தாக்கங்களை ஆராய்கிறார்:

- i) எரிக்கொப்பாஸ்பாம் புனைந்த ‘முதிர்ச்சியுறா கிளர்ச்சியாளர்கள்’ என்ற தொடர் இந்திய நிலைமைக்கு ஏற்புடையதல்ல என்று கூறும் ரணஜித் குஹா முன்வைக்கும் வாதம்.
- ii) எரிமலையின் குமுறல் போன்ற கிளர்ச்சிகளாக அல்லாத அன்றாட வாழ்வின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையினை வியக்க யேம்ஸ் ஸ்பொட் கூறிய பலமற்றோரின் ஆயுதங்கள் (Weapons of the Weak) என்றும் கருத்தாக்கம்.
- iii) இந்தியாவைப்போன்று இலங்கையில் பரந்துபட்ட விவசாயக் குடியான் இயக்கம் (Peasant Movement) இல்லாமல் போனது ஏன்? என்பதற்கான நியுடன் குணசிங்கவின் கருத்து.
- iv) பல்வர்க்கக்கூட்டு (Multi-Class) அதன் கருத்தியல் மேலாதிக்கம்.
- v) பழமை குறித்த ஏக்கமும் முரண்பட்ட உணர்வு நிலையும் (Contradictory Consciousness).
- vi) ‘நினைவுத்துயர் அரசியல்’ (Politics of Nostalgia).

இலங்கையின் 1818, 1848 ஆகிய இரு ஆண்டுகளின் கிளர்ச்சிகள் மக்கள் நினைவில் பதிந்துள்ளன. இவ்விரு கிளர்ச்சிகளுக்கு முன் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஓயாத அலையாக எழுந்த பிற கிளர்ச்சிகள் பற்றி அதிகம் எழுதப்படவில்லை. குமாரி ஜயவர்த்தன இந்த நீண்ட வரலாற்றை விரிவாக ஆராய்கிறார். கோட்பாட்டு ஆய்வாக அமைவது இந்நூலின் சிறப்பு. இங்கே நாம் தந்துள்ள 5வது அத்தியாயம் முழுமையாக கோட்பாட்டு ஆய்வாகவும் சிந்தனையைத் தூண்டும் கேள்விகளை முன்வைப்பதாகவும் உள்ளது. நூலின் 12 வது அத்தியாயத்தில் விவாதிக்கப்படும் சமூகக் கொள்ளையர்கள் (Social Bandits) (பக். 133 - 139) என்ற பகுதியும் 5வது அத்தியாயத்துடன் இணைத்து வாசிக்கப்படவேண்டியது.

இக்காரணங்களால் அக்கிளர்ச்சியாளர்களை ‘முதிர்ச்சியுறாத’ என்ற அடைமொழி கொண்டு அழைக்க வேண்டியுள்ளது. இருந்தபோதும் இக்கிளர்ச்சி இயக்கங்களை புறநீங்கலானவை, மையநீரோட்டத்தில் இருந்து விலகி நிற்பவை, விளிம்புநிலையின, முக்கியமற்றவை என்று ஒதுக்கி விடவும் முடியாது என்றும் ஹொப்ஸ்பாம் கூறுகிறார்.

இந்தியாவின் ‘அடித்தள மக்கள் ஆய்வு’ (Subaltern Studies) சிந்தனையின் மூலவராகிய ரணஜித் குஹா, ஹொப்ஸ்பாம் கருத்தை இந்திய நிலைமைக்கு ஏற்றதல்ல என்று கூறி விமர்சிப்பதோடு அக்கருத்தை நிராகரிக்கிறார். தாம் அடித்தளமக்கள் என்று குறிப்பிடும் கிளர்ச்சியாளர்களிடம் அரசியல் உணர்வு இருந்ததென்று குஹா கூறுகிறார். ‘பிரிமிட்டிவ்’ என்ற சொல்லின் கருத்தியல் சாயல்களையும் தொட்டுக்காட்டி அதனைப் பொருத்தமற்ற கருத்து என்று நிராகரிக்கிறார். ஒக்ஸ்போர்ட் சுருக்க அகராதி Primitive என்ற சொல்லிற்கு பின்வரும் மூன்று அர்த்தங்களைத் தருகிறது:

- i. Un-developed (வளர்ச்சியடையாத, வளர்ச்சியின் ஆரம்ப படிநிலையில் உள்ள),
- ii. Un-cultured (நாகரிகமற்ற),
- iii. Early Stage of Civilisation (நாகரிக வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் உள்ள, காட்டுமிராண்டிகளான).

இச்சொற்கள் பிரித்தானியக் காலனிய வாதிகள் இந்திய மக்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு உபயோகித்த ‘சுதேசி’, ‘கூலி’, ‘புறச்சமயிகளான காட்டு மிராண்டிகள்’ ஆகிய சொற்களோடு நன்கு பொருந்துகின்றதை குஹா எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இந்தியக் குடியான் கிளர்ச்சி இயக்கங்கள் அமைப்பு அற்றனவாய் (Unstructured) இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இந்த இயக்கங்களின் உணர்வலைகளைக் காண மறுப்பவர்கள் பெருந்தவறு இழைக்கிறார்கள் என்றும் குஹா குறிப்பிடுகிறார்.

‘குடியான் தான் என்ன செய்கிறேன், எதற்காகச் செய்கிறேன் என்ற உணர்வோடுதான் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டான். ஆகவே அவன் உணர்வுநிலையில் முன்னேறியவனாக (முதிர்ச்சியுறாத நிலையைத் தாண்டியவனாக) இருந்தான்’ என்றும் குஹா வாதிடுகின்றார்.

முற்போக்காளர்களா அல்லது பிற்போக்காளர்களா?

கிளர்ச்சியாளர்கள் முற்போக்கு சிந்தனையுடையவர்களாக இருந்திருக்க முடியாது என்பதை குஹா ஏற்றுக்கொள்கிறார். பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்திற்கு பதில் அவர்கள் அமைக்க முயன்ற அரசு முறையின் இயல்புகள் எவை என்று நோக்குமிடத்து அந்த அரசுமுறை குறுகிய உள்ளூர்வாதம் (Localism), குழுவாதம் (Sectarianism), இனக்குழுமம் (Ethnicity) என்ற எல்லைகளை தாண்டியதாய் இருக்கவில்லை. 'Secular and National State' (மதச்சார்பற்ற தேசிய அரசு) என்ற கருத்து அவர்களுக்கு அந்நியமானதாய் இருந்தது, அவர்களின் அரசு அதிகாரம் பற்றிய சிந்தனை குறுகியது என்பனவற்றை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

கிராமிய சமூகம் - அதன் இயல்புகள்

இந்திய கிராமிய சமூகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சமூகத்தின் அதிகாரக் கட்டமைப்பு எதிர்த்துருவங்களான குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது என்று குஹா கூறுகிறார்.

நிலப்பிரபுக்கள்	- குத்தகைக் குடிகள்
வட்டிக்கு பணம் கொடுப்போர்	- கடன்காரர்கள்
உயர்சாதி	- தாழ்ந்த சாதி

கிளர்ச்சியாளர்களின் உணர்வு நிலையை விடுதலை பெற்ற உணர்வு (Liberated Consciousness) என்று கூறமுடியாது. அவர்கள் உள்ளூர் பண்பாட்டில் ஊறியிருந்தனர்; தம்மை அடக்கி வைத்திருந்த மேலோர்கள் மீது பயபக்தி கொண்டிருந்தனர்; மேலாதிக்கம் செலுத்திய பண்பாட்டை எதிர்க்கத் துணியவில்லை என்று குஹா கூறுகிறார்.

பலமற்றவர்களின் ஆயுதங்கள்

பலமற்றவர்கள் கிளர்ச்சியை (Rebellion) தவிர்த்து வேறுவகை ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கின்றனர் என்ற கருத்தை கூறிய யேம்ஸ் ஸ்கொட் (James Scott) 'Weapons of the weak' (பலமற்றவர்களின் ஆயுதங்கள்) என்ற எண்ணக்கருவை அறிமுகம் செய்தார்.

செய்யும் வேலையை வேண்டுமென்றே இழுத்தடித்தல், ஒழித்து ஒடுதல், கட்டளைக்கு பணிவதாகப் போலியாக நடித்தல், களவெடுத்தல், ஒன்றும் தெரியாத மூடன் போல் நடித்தல், பொய்ப்

பழிசூட்டி அவதூறு பரப்பல், தீவைத்தல், சதிநாசவேலை செய்தல் ஆகியன இவ்வகையிலான ஆயுதங்களாகும். தம்மிடமிருந்து வேலை, ஊதியம் மற்றும் உழைப்பு ஆகியவற்றை வாங்கிச் சுரண்டுவோர், அறுவடை செய்த தானியத்தையோ உணவுப் பொருளையோ அபகரிப்போர், வரிஅறவிடும் அதிகாரிகள், வாடகை வட்டி முதலியவற்றை அறவிடுவோர் ஆகியவர்களுக்கு எதிராக ஒடுக்கப்பட்டோர். இந்த ஆயுதங்களை உபயோகிக்கின்றனர். ஒன்றிணைந்த எதிர்ப்பு போராட்டம் சாத்தியப்படாது என்பதைக்காணும் போது வலிமையற்றவர்கள் இந்த ஆயுதங்களைத் தூக்குகிறார்கள். இது வர்க்கப் போராட்டத்தின் (Class Struggle) ஒருவகை வெளிப்பாடு. இன்ன ஆண்டு, இன்ன மாதம், இந்தக் கிளர்ச்சி வெடித்தது என்று கூறுவது போல் இந்த போராட்டத்திற்கு ஆண்டு, மாதம், தேதி குறித்து சொல்ல முடியாது. இது 'நாளாந்தம் நடைபெற்ற எதிர்ப்புப் போராட்டம்' என்று கூறி 'every day resistance' என்ற தொடரையும் ஸ்கொட் அறிமுகம் செய்தார்.

போகனிட்டுப் புறம் சொல்லு

பலமற்றவர்களான அடித்தள மக்கள் பொது நிகழ்வுகள் சடங்குகள் என்பனவற்றில் பணிவோடும் மரியாதையோடும் நடந்து கொள்வர். ஏனெனில் பொது நிகழ்வுகள், சடங்குகள் (Public ritual life) மேலோர் குழுவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள விடயம். இங்கே பொது அரங்கில் ஏழைகள் போலியான நடிப்பை செய்வர். பின்னர் திரை மறைவில் அவதூறு பரப்புதல், வதந்திகளையும் பொய்க்கதைகளையும் அவிழ்த்து விடுதல், யார் செய்தது என்று கண்டு பிடிக்க முடியாத வகையில் சதிநாசவேலை செய்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபடுவர். பொதுஅரங்கில் இடம்பெற்ற ஒழுங்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் நையாண்டி செய்வர்.

இலங்கையில் கிளர்ச்சிகளும், எதிர்ப்பியக்கங்களும்

ஸ்கொட் கூறியவற்றை தனிப்பட்ட எதிர்ப்பு வடிவங்கள் என்று கூறலாம். இலங்கையில் இவ்வாறான தனிப்பட்ட எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிற்கு வரலாற்று உதாரணங்கள் உள்ளன. காலனியாட்சியின் போது குற்றத் தண்டனை வழங்கப்பட்ட வழக்குகளின் நீதிமன்றப் பதிவுகளின் படி நிலப்பிரபுக்களுக்கும், வரிஅறவிடும் அதிகாரிகளுக்கும்

எதிரான வன்முறை பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன (ஹொஜர்ஸ் 1987). சுரண்டலுக்கு எதிரான பொதுசன எதிர்ப்பு பலவடிவங்களில் வெளிப்பட்டது. நாட்டுப் பாடல்களை இசைக்கும் கலைஞர்கள் மக்கள் முன் நிகழ்த்துகை செய்யும்போது மறைமுகமாகவேனும் ராஜகாரிய முறைபற்றி கண்டனம் தெரிவித்தால் மக்களின் முகங்களில் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் வெளிப்படும் என்று மேஜர் யொனாதன் போர்ப்ஸ் கூறியிருப்பதை நியுடன் குணசிங்க மேற்கோள் காட்டுகிறார் (குணசிங்க 2007:44). விவசாயக் குடியான்கள் தாம் கொடுமையாகச் சுரண்டப்படுவதை உணர்ந்திருந்தனர். இருந்தாலும் சுரண்டப்படுகிறோம் என்ற உணர்வையும் தமது வாழ்வின் துன்பம் பற்றிய உணர்வையும் வர்க்க உணர்வுடன் குழப்பிக்கொள்ளக்கூடாது என்று லூக்கஸ் மேற்கோள் ஒன்றைக் காட்டி குணசிங்க கருத்துரைக்கிறார் (1979:38).

வர்க்கங்களும் வர்க்கஉணர்வும்

‘18 வது புருமயர்’ நூலில் மார்க்ஸ் குடியான்கள் வர்க்க உணர்வு பெற்று ஒன்று திரள்வதைத் தடுக்கும் சமூக நிலைமைகளை விளக்குகிறார். குடியான்களை பிணித்து வைத்திருக்கும் பழமையான உறவுகள் அவர்கள் பொருளியல் நலன்களின் அடிப்படையில் ஒன்று சேர்வதைத் தடுக்கின்றன. சாதி, இனக்குழுமம் என்ற முறையிலான தோழமை உணர்வு, குடும்ப இரத்த உறவுமுறை என்பன வர்க்க அடிப்படையில் ஒருங்கிணைவதைத் தடுக்கின்றன. சமூகத்தில் மேல்கீழ் என்ற முறையில் கிடைப்பாங்கான (horizontal) பிளவுகள் இருந்தாலும், சாதி இனக்குழுமம் குடும்ப இரத்த உறவுமுறை என்ற செங்குத்தான (Vertical) பாங்கில் அமையும் பிளவுகள் வர்க்க உணர்வை குழப்பி மழுங்கடித்து விடுகின்றன. செங்குத்தான பாங்கில் அமையும் பிளவுகள் பழமையான, பண்டுதொட்டுவரும் விசுவாசமாகும். இந்திய நிலைமையில் குடியான்கள் வர்க்கமென்ற முறையில் ஒன்று படுதலை இவை நிர்ணயித்திருப்பதை ஹம்சா அலவி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (அலவி 1973). அலவியின் கருத்துப்படி குடியான்கள் பணிந்து போதல் என்ற போக்கு, எதிர்த்து கிளர்ந்தெழுதல் என்ற போக்கு என்ற இரண்டினையும் தேர்வு செய்கிறார்கள். இத்தேர்வு கிளர்ந்தெழுவதற்கான அவர்களின் சாத்தியம், ஆற்றல் என்ற சூழமைவைப்பொறுத்தது என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

நியுடன் குணசிங்கவின் மிகமுக்கியமான ஆய்வான 'கண்டிய கிராமப்புறத்தில் மாற்றமுறும் சமூக பொருளாதார நிலைமைகள்' (Changing Socio - economic relations in the Kandyan Countryside) என்னும் நூலில் கண்டிய நிலமானிய அமைப்பின் நில உடைமை முறை, உபரி உழைப்பை சுரண்டுதல் என்பனவற்றின் விசேட இயல்புகளை விளக்கியுள்ளார். கண்டியில் நெல் விவசாயம் முக்கியமானது. அது பிழைப்பூதிய உற்பத்தியாகவிருந்தது. அரிசி மக்களின் பிரதான உணவாகவும் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் பயன்படும் பண்டமாகவும் இருந்தது. 1815 ஆம் ஆண்டில் கண்டியை பிரித்தானியர் கைப்பற்றினர். ஆனால் அதன் நிலமானிய அமைப்பின் அடிப்படையான அம்சங்கள் இதன் பின்னரும் மாற்றமின்றித் தொடர்ந்தன. கலகத்திற்கு உதவியாக இருந்தோர் என்று சந்தேகத்திற்கு உள்ளான பிரபுக்களின் காணிகள் பறிக்கப்பட்டதும், பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காக நிலம் பகிர்தளிக்கப்பட்டதும் நடந்தேறியபோதும் நிலமானியத்தின் அடிப்படைகள் தகரவில்லை.

இலங்கையில் நிலமானிய முறைக்கு எதிராக விவசாயக்குடியான்கள் கிளர்ச்சிகளை மேற்கொள்ளவில்லை. இதற்கான காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றி பலர் ஆராய்ந்து கருத்துத்தெரிவித்துள்ளனர். அவையாவன:

- (i) இலங்கையில் இந்தியாவைப் போன்று பேரளவான நிலவுடமை முறை இருக்கவில்லை; பெருந்தொகையான நிலமற்ற விவசாயிகளும் இருக்கவில்லை. இந்திய விவசாயிகள் பெருந்தோட்டங்களில் அடிமைக் கூலிகளாக போகும் அளவிற்கு வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இலங்கையில் குடியான்களிற்கு துண்டு நிலங்களாவது பயிரிடக் கிடைத்தது. காட்டை அழித்து தானியங்களையும் உணவுப் பொருட்களையும் பயிரிடும் சேனைப் பயிர்ச் செய்கை இங்கு இருந்தது. இக்காரணங்களால் வறியோராதல் இந்தியாவில் போன்று மோசமானதாக இருக்கவில்லை.
- (ii) பிரித்தானியாவில் நிகழ்ந்தது போன்று நில அடைப்பு இயக்கம் இலங்கையில் நிகழவில்லை. பெருந்தோட்டப் பொருளாதார முறை ஏற்பட்ட போதும் நெற்காணிகளை குடியான்கள் தொடர்ந்து பயிரிட்டனர். அந்நிலங்களில் இருந்து பெருந்

தொகையினர் நிலமற்றவர்களாக வெளியேற்றப்படவில்லை. ஐரோப்பிய நிலமானியமுறையில் குடியானவன் நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தான். இலங்கையில் ஒருவகை அரை நிலமானிய முறையே இருந்தது. குடியான் நிலத்தை விட்டு வெளியேறும் உரிமை உடையவனாக இருந்தான் (குணசிங்க 2007:41). இக்கருத்தைத் தெரிவிக்கும் குணசிங்க இன்னொரு முக்கிய கருத்தையும் கூறுகிறார். இலங்கையில் குடியான்கள் நிலத்தை விட்டு வெளியேறும் சுதந்திரம் உடையவர்களாய் இருந்தபோதும் இந்த சுதந்திரத்தால் நடைமுறைப் பயன் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு மாற்றான உற்பத்திமுறை ஒன்று வெளியே இருந்தால்தான் குடியான் வெளியேற முடியும். 'அரசியல் ரீதியில் தனித்து இயங்கும் சுதந்திரமுடைய நகரங்கள், மாற்று உற்பத்தி முறைகள் புவியியல் ரீதியில் அண்மித்து இருத்தல், நிலமானிய அமைப்பின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படாத வளம்மிக்க நிலம் இருத்தல்' ஆகிய நிலைமைகள் இருந்தால்தான் விவசாயக் குடியான் 'தப்பிஓடி' பிழைக்க முடியும்.

- (iii) இலங்கையில் நிலப்பிரபுக்கள் குடியான்களுக்கு ஆதரவளித்து காப்பாற்றும் வழக்கம் இருந்தது. இங்கே Patron - Client உறவுமுறை (புரவலர், பரிவாரம் உறவு) இருந்தது. இதனால் பஞ்சம், பசி, பட்டினி என்பனவற்றில் இருந்து குடியான் சமூகம் தன்னை பாதுகாக்கும் 'இன்சுரன்ஸ்' முறையாக புரவலர் - பரிவார உறவுமுறை விளங்கியது.

பல்வர்க்கக் கூட்டு (Multi - class bloc)

'பல்வர்க்கக் கூட்டு' என்னும் கருத்தாக்கம் இலங்கையின் நிலையினை விளக்குவதற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கிராமிய வரலாற்றுக் கூட்டு (Historic Bloc) என்று இதனை நியுடன் குணசிங்க குறிப்பிட்டார். 'வரலாற்றுக் கூட்டு என்பது ஒருவர்க்கத்தின் மேலாக்கத்தின் கீழ் வேறு பல வர்க்கங்களை ஒன்றிணைத்தலை குறிக்கும். இவ்வாறான கூட்டு கருத்தியல் மேலாண்மையை வழங்கும்' எனக் குறிப்பிட்டார்.

தென்இத்தாலிய நிலைமையினை ஆராய்ந்த கிராமிய குடியான்கள், கிராமிய குட்டி பூஷ்வா வர்க்கம், சொத்துடமையாளர்கள் என்ற

மூன்று வகுப்பினர் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மாபெரும் கூட்டை உருவாக்கினர். இதனை அவர் 'Great agrarian bloc' என்றார். இலங்கையிலும் நிலஉடைமையாளர்களையும் பிரபுக்களையும், குடியான்களையும் பிணைக்கும் பல்வர்க்கக் கூட்டு கண்டியில் உருவானது. இக்கூட்டில் சியாம் நிகாயவைச் சேர்ந்த பிக்குகள் முக்கிய பங்கினை ஆற்றினர். இலங்கையில் வரலாற்று ரீதியாக இரண்டு விடயங்கள் கருத்தியல் மட்டத்தில் நிலை பெற்றிருந்தன. ஒன்று மன்னனுக்கு - அரசு வம்சத்திற்கு - செலுத்திய விவசாயம். இரண்டாவது சமய மரபின் மீதான பிடிப்பு. இவ்விரு கருத்தியல்களும் முடி (அரசன்), பிரதானிகள், பிக்குகள், குடியான்கள் என்ற நான்கு பிரிவினரையும் ஒன்றிணைத்தது. கருத்தியல் மேலாதிக்கம் இலங்கையில் முக்கோண முறையில் செயற்பட்டது. 'சங்க' எனப்படும் பௌத்த சமயதுறவி களின் நிறுவன அமைப்பு அரசனின் ஆளுகையை நியாயப்படுத்தியது. 'சங்க' மக்களின் மீது சமயநிலைப்பட்ட அதிகாரத்தை பெற்றது. பௌத்தசமய வழிபாடுகளும், விழாக்களும், சடங்குகளும் மக்களை பிக்குகள் (சங்க) ஊடாக அரசனுடன் பிணைத்து வைத்தன. சாதிய மைப்பு இதற்கு துணைபோனது. கர்மவினைக் கோட்பாட்டின்படி குடியான் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் படும் துன்பங்களுக்கு காரணம் முற்பிறப்பில் செய்த பாவங்கள் அல்லது தீவினைகளே என விளக்கம் தரப்பட்டது. நிலப்பிரபு நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்; ஏனென்றால் அவர் முற் பிறவியில் புண்ணியம் செய்தவர் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வித 'கருத்தியல் மேலாதிக்கம்' காலனித்துவச் சூழ்நிலையில் குடியான்கள் நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு தடையாக இருந்தது. ஆதலால் கண்டியின் நிலமானியம் வன்முறை அடக்குதலை மட்டுமல்ல கருத்தியல் மேலாதிக்கம் மூலம் பெறும் இணக்கத்தையும் பெற்று தன் மேலாதிக்கத்தை நிறுவியது என்று நியுடன் குணசிங்க கூறுகிறார்.

சாதியமைப்பு

இலங்கையில் 'தாழ்நிலைச்சாதிகள்' ஒருபோதும் 'உயர்சாதியினரின்' சாதியமேன்மைக்கு சவால் விடுக்கவில்லை; சாதிய அடுக்கமைவின் நியாயப்பாட்டிற்கு எதிராகக் கிளம்பவில்லை என்று கே. எம்.பி. குலசேகர கூறுகிறார். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் சாதிக்கும்

பெளத்தத்திற்கும் இருந்த பிணைப்பை அவர் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

‘பெளத்த சமயக் கோட்பாடு சாதிப்பிரிவினைகளை ஏற்காத போதும் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட பெளத்தம் சாதிமுறைமைக்கு ஆதரவு கொடுத்தது. அதனை நிலைபெறச் செய்தது. பிக்குக்களுடைய நிறுவனமான ‘சங்க’ முழுமையாக கொவிகம சாதியின் ஏகபோகமாக விளங்கியது. ‘சங்க’ அமைப்பின் உயர் பதவிகளில் கொவிகம சாதியின் ‘ஏகல்’ உப பிரிவினர் மட்டுமே பெரும்பான்மையும் இருந்தனர் (குலசேகர 1988: 103). காலனியத்தின் வருகை சாதிய முறையை தகர்க்கவில்லை. அதற்குப் பதில் அதனைப் புதிய முறையில் ஒழுங்கு படுத்தியது. ‘புதிய போத்தலில் பழைய வைன்’ என்ற நிலையே ஏற்பட்டது என்று உயன்கொட கூறுகிறார். சேவைக் கடமைகள், பதவி அந்தஸ்து ஆகியவற்றில் காலனிய அரசு மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததே தவிர சாதி முறையை ஒழிக்கவில்லை. 1848 ஆண்டின் பானபொக்கே குணரட்ண உன்னான்சே என்பவர் எழுதிய முறைப் பாட்டில் ‘தாழ்ந்த சாதியினரை பண்டைய உயர் குடும்பங்களுக்கு சமமான நிலையில் வைத்ததோடு, அவர்களுக்கு உயர்சாதிக் குடும்பங்களுக்கு சமதையான அதிகாரங்களையும் அரசாங்கம் வழங்கி விட்டது’ என்று குற்றம் சாட்டியிருந்தார். இந்தியாவில் உயர்சாதியினர் தாழ்ந்த சாதிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கவிதிகள் இவை என கண்டிப்பான உத்தரவுகளை விடுத்தனர். ஆடை அணிதல், பேச்சுமுறை (மொழி) என்பன இன்ன வகையில் இருத்தல் வேண்டும் என்று கட்டுப்பாடுகள் விதித்தனர். தாழ்ந்த சாதியினர் வாகனங்களைப் பயன்படுத்துதல், சாதி அந்தஸ்தை குறிக்கும் அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றிலும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன என்று ரணஜித் குஹா கூறுகிறார்.

பழமை குறித்த ஏக்கம்

இலங்கையின் குடியான்களிடம் ‘பழமை குறித்த ஏக்கம்’ ஒன்று இருந்ததை சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர். பழமை குறித்த ஏக்கம் அவர்களிடம் காலனித்துவத்திற்கு முந்திய காலத்து நிலைமைகளுக்கு திரும்ப வேண்டும் என்ற மனநிலைமை உருவாகியது.

‘குடியான்கள் பழைய சமூகத்திற்கு திரும்பும் ஆவல் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்டதும் அவர்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட்டதும் அச்சமுகமே’ என்றும், வழமையான வாழ் முறைக்கு அவர்கள் திரும்ப முயன்றார்கள் என்றும் கே. எம். டி. சில்வா கூறுகிறார் (1848 ஆம் ஆண்டு கலகம் குறித்து எழுதிய நூலில் (1965) உள்ள குறிப்பு.) இருந்தபோதும் அவ்வாறு பழமைக்குத் திரும்பினால் அது ‘மகிழ்ச்சியுடைய உலகமாக இருந்திருக்க முடியாது’ என்றும் குடியான்கள் பழைய அமைப்பின் ‘பலகுறைகளை மனிதனின் தலைவிதியின்’ அம்சமாகவே கருதி அமைதி கொண்டனர் என்றும், ‘புதிய சமூக அமைப்பு, தேவையற்ற திசைதிருப்பல்களைக் கொண்டது, அவற்றால் பதிலீடான நன்மைகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை’ என்றும் கே. எம். டி. சில்வா கூறுகிறார்.

முரண்பட்ட உணர்வு நிலை

பர்தர் சட்டர்ஜி இந்திய நிலைமையைப் பற்றிக் கூறும்போது குடியான்களின் நிலையை கிராம்சியின் ‘முரண்பட்ட உணர்வு நிலை’ (Contradictory Consciousness) என்ற தொடரால் விளக்குகிறார். குடியான்களின் உணர்வுநிலையில் மேலோர்களின் பண்பாடு (Elite Culture) ஆதிக்கம் செலுத்தியது. அதே வேளை ஆளும் குழுக்களின் இந்தப் பண்பாட்டிற்கு எதிர்ப்பும் இருந்தது என்று கூறுகிறார் (2008:17). இலங்கையிலும் பிரதானிகள், நிலப்பிரபுக்கள், பௌத்த பிக்குகள் ஆகியோருடைய மேலோர்களின் பண்பாட்டு கருத்தியல் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட குடியான்கள் காலனித்துவத்திற்கு முந்திய காலத்தின் சமுதாய ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்று விரும்பியதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

நினைவுத்துயர் அரசியல்

முன்பொருநாளில் இந்நாட்டில் இருந்த ‘பொற்காலம்’ பற்றிய எண்ணம் விவசாயக் குடியான்களிடம் மட்டுமல்ல தேசியவாத வரலாற்றாசிரியர்களிடமும் இருந்தது. இது பற்றி நிறா விக்கிரமசிங்க கருத்துரைக்கும் போது அதனை ‘முடிந்துபோன ஒரு காலம்பற்றிய நினைவுத் துயர் அரசியல்’ (Politics of Nostalgia) என்று குறிப்பிட்டார்.

மான உணர்ச்சியுடைய, தம் சுயகாலில் நிற்கும் விவசாயக் குடிமக்களினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசு ஒன்றை இலங்கையில் தாபித்துவிட்ட பெருமித உணர்வு இழையோடியுள்ள அரசியலையே 'நினைவுத்துயர் அரசியல்' என்று அவர் கூறினார். சுமித் சர்க்காரும் இதுபோன்றதொரு கருத்தை இந்திய நிலைமையினை விளக்கும் போது கூறினர். இந்திய நிலத்திற்குரிய தொல் முதல் பழமையினை இந்திய வாழ்வியலின் உண்மையான சாரம் என மயங்குவதை 'தெளிவில்லாத நினைவுத்துயர்' என்று அவர் கூறினார்.

தழுவல் மொழியாக்கம்: க. சண்முகலிங்கம்

- இக்கட்டுரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ள நூல்கள் சிலவற்றின் விபரம்
- Alavi, Hamza 1973, 'Peasant Classes and Primordial Loyalties', in *The Journal of Peasant Studies*, Vol. 1, No. 1, London, Cass.
- Chatterjee, Partha 2008, 'Peasant Cultures of the Twenty-First Century', *Inter-Asia Cultural Studies*, Vol. 9, No. 1, New York, Routledge, Taylor Francis Group.
- De Silva, K.M. 1965, *Social Policy and Missionary Organizations in Ceylon 1840-1855*, London, Longmans Green & Co.
- Guha, Ranajit 1992, *Elementary Aspects of Peasant Insurgency in Colonial India* (1983), Delhi, Oxford University Press.
- Gunasinghe, Newton 1979, 'Agrarian Relations in the Kandyan Countryside in Relation to the Concept of Extreme Social Disintegration', *Social Science Review*, Vol. 1, No. 1.
- Kulasekara, K.M.P. 1988, 'Religion and Politics in the Administration of a British Colony: The Kandyan Scene, 1815-1832', *Social Science Review*, No. 4, Colombo, Social Scientist's Association.
- Sarkar, Sumit 2004, 'The Decline of the Subaltern in Subaltern Studies', in ed. David Ludden, *Reading Subaltern Studies*, Delhi, Permanent Black.
- Scott, James C. 1985, *Weapons of the Weak: Everyday Forms of Peasant Resistance*, Newhaven & London, Yale University Press.
- Uyangoda, Jayadeva 1998, *Caste in Sinhalese Society, Culture and Politics*, Colombo, Social Scientist's Association.
- Wickramasinghe, Nira 2005, 'Politics of Nostalgia, the Citizen as Peasant', *Occasional Papers* (New Series), No. 2, Delhi, Department of Sociology, Delhi School of Economics.

சமூகம் சார் கொள்ளையர்

சமூகச் சூழலாலும், சமூகக் கொடுமையாலும் கொள்ளையராக மாறியவர்களில் சிலர், தங்களை இந்நிலைக்கு ஆளாக்கிய சுரண்டும் வர்க்கத்துடன் பகையுணர்வும், தம்மையொத்த நடுத்தர ஏழை மக்களிடம் நட்புணர்வும் கொண்டிருந்தனர். இதனால் இவர்கள் நிலக்கிழார்கள், வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்கள், கையூட்டுப் பெற்று வளம் படைத்தவருக்கு ஆதரவாகச் செயல்படும் அரசு அதிகாரிகள் ஆகியோரிடம் கொள்ளையடிப்பதுடன் மட்டுமன்றி அக்கொள்ளைப் பொருளை ஏழைகளுக்கு வழங்குவதையும் வழக்கமாகக் கொண்டனர். இச்செயலே வழக்கமான கொள்ளையரிடமிருந்து இவர்களை வேறுபடுத்தியது. இத்தகைய கொள்ளையர் 'சமூகம் சார் கொள்ளையர்' (Social Bandits) ஆவர். வளம் படைத்தவர்களிடமிருந்து பொருளையோ பணத்தையோ பறித்து ஏழைகளுக்கு வழங்குவது சமூகம் சார் கொள்ளையரின் அடிப்படை இயல்பாகும். மேலும் தற்காப்பிற் காகவோ பழிவாங்குவதற்காகவோ அன்றி எவரையும் அவர்கள் கொலை செய்வதில்லை. அத்துடன் இவர்கள் கிராமப் பகுதிகளில் ஆதிக்கச் சக்தியாக திகழும் வளம் படைத்தவர்களின் தன்னிச்சையான அநீதியான செயல்களைத் துணிவுடன் எதிர்த்து நிற்கின்றனர்; அச்செயல்களால் பாதிக்கப்படும் ஏழைகளின் பாதுகாவலராயும் திகழ்கின்றனர். இத்தன்மைகள் காரணமாக இவர்கள் சமுதாயத்தின் முக்கிய அங்கமான பொதுமக்களிடமிருந்து முற்றிலும் விலகி நிற்பதில்லை. பொதுமக்களும் இவர்களது கொள்ளைச் செயலை வெறுத்து ஒதுக்குவதில்லை. அத்துடன் இவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்காது அடைக்கலமளித்தும், இவர்கள் மீது கொண்டுள்ள அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இவர்களைப் புகழ்ந்து பாடல்களும், கதைப் பாடல்களும், கதைகளும் மக்களிடையே தோன்றி வழங்குகின்றன. எனவே தான் இவர்கள் 'சமூகம் சார் கொள்ளையர்' எனப்படுகின்றனர். சமூகம் சார் கொள்ளையர் கிராமியச் சமுதாயத்தில் இருந்து தோன்றுவதாக ஹாப்ஸ்பாம் குறிப்பிடுவார். அவர்களைக் 'கண்ணியம்மிகு கள்ளர்' (Noble Robber) என்றும் அவர் குறிப்பிடுவார்.

- ஆ. சிவசுப்பிரமணியன்,

அடித்தள மக்கள் வரலாறு (2002), பக். 127- 128,

மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.

இந்திய நிலமானிய முறை*

(சுமார் 800 - 1200)

ஆர்.எஸ். சர்மா

இந்தியாவில் நிலமானிய முறை ஆட்சியமைப்பு முதலில் தோன்று தற்கும், நாளடைவில் வளர்ந்து முதிர்வதற்கும் பார்ப்பனர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலக்கொடைகளே காரணமாய் இருந்தன. அந்தக் கொடைகளைத் தரும் பழக்கம் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கியது. குப்தர் காலத்தில் அத்தகைய கொடைகளின் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்கதாய் இருந்தது. அதன் பின்னர் அவ் வெண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டே போயிற்று. நாலந்தாவிலிருந்த மடாலயத்திற்கு ஹர்ஷர் காலத்தில் 200 கிராமங்கள் சொந்தமாய் இருந்தன. பால அரசர்களும் பிரதீஹார அரசர்களும் சமயச் சார்பான பணிகளுக்காக ஏராளமான கிராமங்களை மானியமாய் வழங்கி னார்கள். அவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமான கிராமங்களை ராஷ்டிர கூட அரசர்கள் அளித்தார்கள். 1400 கிராமங்கள் ஒரே சமயத்தில் மானியமாய்த் தரப்பட்டன என்று ஒரு ராஷ்டிரகூட சாசனம் எடுத்துரைக்கிறது. அதுபோலவே 400 கிராமங்கள் ஒன்றாக மானியந் தரப்பட்டன என்று இன்னொரு ராஷ்டிரகூட சாசனம் தெரிவிக்கிறது. பார்ப்பனர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிலமானி யங்கள் அவர்கள் ஆற்றிய சமயச் சார்பான பணிகளுக்காகத் தரப்

* என்.சி.பி.எச். நிறுவனத்தால் (சென்னை) தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட பேராசிரியர் ஆர்.எஸ். சர்மாவின் 'இந்திய நிலமானியமுறை' (2009) என்ற நூலின் ஏழாம் அதிகாரம் (பக். 321-337) இங்கு மீள்பிரசுரம் செய்யப்படுகிறது. இந்நூலை தமிழாக்கம் செய்தவர் மு.ரா. பெருமாள் முதலியார் ஆவார். நன்றி: என்.சி.பி.எச்.

ஆர். எஸ். சர்மா

பேராசிரியர் ஆர். எஸ். சர்மா இந்தியாவின் மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்களுள் புகழும் சிறப்பும் பெற்றவர். இவரது முக்கிய ஆய்வு நூல்களாவன: 1. Sudras in Ancient India (1958) (பண்டைக்கால இந்தியாவில் சூத்திரர்கள்), 2. Indian Feudalism (1966) (இந்திய நிலமானிய முறை), 3. Urban Decay in India (1987) (இந்திய நகரங்களின் சிதைவு), 4. Material Culture and Social Formations in Ancient India (1983) (பண்டைய இந்தியாவில் பொருண்மைக் கலாசாரமும் சமூக உருவாக்கங்களும்), 5. Light on Early Indian Society and Economy (1966) (முந்து இந்திய சமூகமும் பொருளாதாரமும்), 6. Ancient India (பண்டைக் கால இந்தியா).

மேலே குறிப்பிட்ட நூல்களுள் 'இந்திய நிலமானிய முறை', 'பண்டைக் கால இந்தியா' என்ற இருநூல்களும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு என்.சி.பி.எச் நிறுவனத்தால் பிரசுரிக்கப்பட்டன. ஆர். எஸ். சர்மா அவர்களின் நீண்ட கட்டுரை ஒன்றையும் 'ஆரியரைத் தேடி' என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக என்.சி.பி.எச். நிறுவனம் 2007ம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளது.

பட்டவை. அந்த மானியங்களுக்குக் கைம்மாறாக அவர்கள் சிவில் நிர்வாகப் பணிகளையோ ராணுவக் கடமைகளையோ ஆற்ற வேண்டுமென்று அரசர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், பார்ப்பனர்கள் சமயச் சார்பான பணிகளுக்காகப் பெற்ற மானியக் கிராமங்களில் வரி வசூல் செய்யும் உரிமையையும், அமைதியைக் காப்பதற்கும் குற்றவாளிகளிடமிருந்து அபராதத் தொகைகளை வசூல் செய்வதற்கும் தேவையான அதிகாரங்களையும் பெற்றார்கள். உயர் அரசு அலுவலர்கள் ஊதியத்திற்குப் பதிலாக நிலமானியம் பெற்றார்கள் என்று ஹீவான் சுவாங் எழுதி வைத்துள்ளார். ஆனால் அவருடைய கூற்றுக்குச் சமகாலச் சாசனங்களில் எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை எனினும், பார்ப்பனர்கள் ஆற்றிய பணிகளுக்குக் கைம்மாறாக நிலமானியம் தரப்பட்டது என்றால், ஏனைய அலுவலர்களுக்கு வேறு வகையில் ஊதியம் தரப்பட்டது என்று எவ்வாறு கருத முடியும்? அரசுப் பணிகளை ஆற்றிய உயர் அலுவலர்களுக்கும் ஏனைய ஊழியர்களுக்கும் ரொக்க ஊதியம் தரப்பட்டது என்று மெய்ப்பிப்பதற்கேற்ற சான்று எதுவுமே இல்லை. சமயச் சார்பற்ற அரசுப் பணிகளுக்கு ஏன் அத்தகைய ஊதியம் தரப்படவில்லை? உண்மையில், சமயப் பணிகளே

வாழ்க்கைத் துறைகள் அனைத்திலும் ஊடுருவி நின்றவை. எனவே, அந்தப் பணிகளை ஆற்றிய பார்ப்பனர்களுக்கு ஊதியந் தருவதற்குப் பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறையே மற்றவர்களுக்கு ஊதியந் தருவதற்கும் பின்பற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஊதியத்திற்குப் பதிலாக நில மானியந்தரும் பழக்கம் நடைமுறையில் கடைப்பிடிப்பதற்கு எளிது என்பது மட்டுமன்றி, அவ்வாறு செய்வது நன்றிக்கு வித்தாகும் என்றும் பாராட்டுக்கு உரியது என்றும் அரசர்கள் நம்பினார்கள். அரச அலுவலர்களுக்கும் நிலமானியந் தரப்பட்டது என்ற செய்திக்கு ஆதரவு தருகின்ற சான்றுகளுள் பெரும்பாலானவற்றைக் கி.பி. 1000 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட சாசனங்களில்தான் காண்கிறோம் என்று பொதுவாகக் கூறலாம். அரசர்கள் தங்களுடைய உறவினர்களுக்கு மட்டுமன்றித் தங்களுக்குத் துணைபுரிந்த பிரபுக்களுக்கும் அரச அலுவலர்களுக்கும் நிலமானியந் தந்தார்கள். இதனை கி.பி. 1000ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட சாசனங்களில்தான் காண்கிறோம் என்று பொதுவாகக் கூறலாம். அரசர்கள் தங்களுடைய உறவினர்களுக்கு மட்டுமன்றித் தங்களுக்குத் துணைபுரிந்த பிரபுக்களுக்கும் அரச அலுவலர்களுக்கும் நிலமானியந் தந்தார்கள். கி.பி. 1000 ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வழங்கப்பட்ட அத்தகைய நிலமானியங்களுள் ஒரு சிலவே வங்காளம், பீஹார், உத்திரப் பிரதேசம் ஆகிய பகுதிகளில் வழங்கப்பட்டன. பெரும்பாலானவை ஒரிசாவிலும் தக்காணத்திலும் வழங்கப்பட்டவை. ஆனால் 11, 12 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில், வட இந்தியாவில் முக்கியமாக, காஹடவாலர்கள், சண்டாளர்கள், காலசூரிகள், சாளுக்கியர்கள், பரமாரர்கள் ஆகியவர்களுடைய ராஜ்யங்களில் சமயச் சார்பற்ற நிலமானியம் பெற்றவர்கள் பெருந்தொகையினராய் இருந்தார்கள்.

நிலமானியப் பிரபுக்களுக்கு பூபாலர், பொக்தர், போகியர், போகிகர், போகிஜனர், போகபதிகர், போகிநுபர், மஹாபோகியர், ப்ருஹத் போகிகர், ராஜா, ராஜனீ, ராஜ ராஜாங்கர், ராணகர், ராஜ பத்திரர், ராஜ வல்லபர், தக்குரர், சாமந்தர், மஹா சாமந்தர், மஹா சாமந்தாதிபதியர், மஹா சாமந்த ராணகர், சாமந்தக ராஜர், மாண்டலிகர் ஆகிய பட்டப் பெயர்கள் இருந்தன. மஹா மண்டலேசுவரர் என்னும் பட்டமும் சில பிரபுக்களுக்கு இருந்தது என்று கருதலாம். மஹா சாமந்தர்கள், ராணகர்கள், ராஜபுத்திரர்கள், மாண்டலிகர்கள் போன்ற

வர்களுக்கு நிலமானியந் தரப்பட்டது என்பதைச் சாசனங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆனால், இன்னும் பலவகைப்பட்டவர்களுக்கும் நிலமானியந் தரப்பட்டது என்று நாம் நம்பலாம். நிலமானியம் பெற்ற பிரபுக்களுள் மிகவும் வலிமை மிக்கவர்களுக்கு ஐம்பேரிசைச் கருவிகளைப் பயன்படுத்தும் உரிமையும் தரப்பட்டது. தங்களுடைய மேலாண்மைத் தலைவர்களுக்குப் படைத்துணை புரிவதே பிரபுக்களின் முக்கியமான கடமையாய் இருந்தது. நிலமானியப் பட்டங்களையும் அவற்றிற்குரிய பரிவாரங்களையும் ஏனைய மரியாதைகளையும் பெற்ற அரசு அலுவலர்களும் படைத்துணை புரியும் கட்டுப்பாடு உடையவர்களாய் இருந்தார்களா என்பது நமக்கு உறுதியாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால், நாளடைவில் அவர்கள் நிலமானியமுறை இயல்புகளைச் சிறிது சிறிதாகப் பெற்று, நிலமானிய ஆட்சியமைப்பில் பொருந்திவிட்டார்கள் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. இந்தக் கூற்று முக்கியமாக மராட்டியத்துக்கும் வட இந்தியாவுக்கும் பொருந்தும், முன் காலத்தில் ராஜ்யங்கள், பல வரிவசூல் தொகுதிகளாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வரிவசூல் தொகுதிகளை உண்டாக்குவதற்குக் கையாளப்பட்ட முறைதான் இந்தியாவில் வழக்குக்கு வந்த முன்னைய நிலமானிய முறையின் சிறப்பியல்பாய் இருந்தது. அந்த முறையின்படி வரிவசூல் தொகுதிகளில் 10 கிராமங்களோ, 12 கிராமங்களோ, 16 கிராமங்களோ, அந்த எண்களின் மடங்குகளான கிராமங்களோ இருந்தன. 10 கிராமங்கள் சேர்ந்த தொகுதிகளிலும் பத்தின் மடங்கான கிராமங்களைக் கொண்ட தொகுதிகளிலும் வரிவசூல் செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட அலுவலர்களுக்கு ஊதியத்திற்கு மாறாக நிலமானியந் தரவேண்டும் என்று முதல் - இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது என்று அறிஞர் கருதுகின்ற மனுஸ்மிரிதி அறிவுறுத்துகிறது. இந்தத் தொகுதிகள் எவ்வளவோ பிற்காலத்தில் ஆட்சி செய்த ராஷ்டிரகூடர்களுடைய ராஜ்யத்திலும், அவர்களுடைய மேலாண்மையில் இருந்தவர்களும் அவர்களுக்குப் பின் அந்த ராஜ்யத்தில் பல பகுதிகளில் தங்களுடைய ஆட்சியை நிறுவினவர்களும் ஆகிய சாஹமானர், பரமாரர், சாளுக்கியர் ஆகியவர்களுடைய ராஜ்யங்களிலும் 12 கிராமங்களையோ, 16 கிராமங்களையோ அவற்றின் மடங்குகளான கிராமங்களையோ கொண்ட தொகுதிகள் இருந்தன. சில தொகுதிகளை அரசர்கள் தங்களுடைய

நிலமானியம் பற்றி

நிலமானியம் ஓர் அரசியல் முறை (Political System) என்று பார்க்கப்படலாம். அதனை ஒரு குறிப்பிட்ட வகை உற்பத்தி முறையாக அல்லது பொருளாதார முறையாகவும் (Economic System) பார்க்கலாம். 'நிலமானிய முறை ஆட்சி' என்ற தொடரை உபயோகிக்கும் பொழுது அரசியல்முறை என்ற கருத்து அழுத்தம் பெறுவதையும், 'நிலமானிய உற்பத்திமுறை' என்று கூறும்போது பொருளாதார முறை என்ற அம்சம் அழுத்தம் பெறுவதையும் காணலாம்.

ஐரோப்பிய நிலமானிய முறை பற்றிய ஆய்வுகள் நிலமானியம் பற்றிய கருத்து வளர்ச்சிக்கு உதவின. ஆர். எஸ். சர்மா இவ்விதம் கூறுகிறார்:

'ஐரோப்பிய நிலமானிய முறைச் சமுதாயத்தின் இயல்புகளை ஆராய் கின்ற நமக்குத் தோன்றுகின்ற கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்: நிர்வாக அமைப்பு முழுவதுமே நில உரிமையின் அடிப்படையில் செயல் பட்டது என்பதே நிலமானிய முறையினுடைய அரசியல் தன்மையின் சாரம் என்றும், உழவர்களின் அடிமைநிலையே நிலமானிய முறையின் பொருளாதார இயல்பினுடைய சாரம் என்றும் நாம் கருதலாம். நிலம் முழுவதும் அரச னுக்குச் சொந்தமானது. குடியானவர்கள் அதனை உழுது பயிரிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் அரசனுக்கும் நேர்த்தொடர்பு இல்லை. அரசனிட மிருந்த நிலப்பிரிவுகளில் வேலை செய்த குடியானவர்கள் அந்த நிலங்களோடு பிணைக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் நிலக்கிழார்களுக்கு உழைப்பு, தானியம் என்ற இருவகைப்பட்ட குத்தகைகளைக் கொடுத்தார்கள். அவர்களை 'நிலத்தை உழுது பயிரிட்ட குடியானவர்கள்' என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் 'நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட அடிமைகள்' என்று சொல்வது பொருத் தமாக இருக்கும்.' (மொழி பெயர்ப்பு நூல் பக் 2)

குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கினார்கள். அவைகள் அவர் களுடைய சொந்த உடைமைகள் ஆயின. ஏனைய தொகுதிகள் வரிவசூல் பிரிவுகளாய் இருந்தன என்றும், அவற்றில் வரிவசூல் செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட அரசு அலுவலர்களுக்கு ஊதியத்திற்கு மாறாக நிலமானியத் தரப்பட்டது என்றும் கருதினால், அக்கருத்துத் தவறாய் இருக்காது. 12 கிராமங்களையும் 16 கிராமங்களையும் கொண்ட தொகுதிகளாய் ராஜ்யத்தைப் பிரிக்கும் முறையை ராஜபுத்திரர்கள் புகுத்தினார்கள் என்று கருதலாம். அவர்கள் போர் செய்து வென்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் மீது இந்த முறையைத் திணித்தார்கள் என்று கருதுவது இன்னும் பொருத்தமாய் இருக்கும். மத்திய ஆசி

யாவில் வழக்கில் இருந்த ஏதோ ஒரு நிர்வாக முறையைப் பின்பற்றியே அவர்கள் இந்தியாவில் இந்தப் புதுமுறையைப் புகுத்தினார்கள் என்ற கருத்தையும், ஐரோப்பிய நிலமானிய முறைக்கு ஜெர்மானியர் படையெடுப்பு வெளித் தூண்டுதலாய் அமைந்ததைப் போல, ஹுணர்கள் குர்ஜரர்கள் ஆகியவர்களுடைய ஊடுருவல் இந்திய நிலமானிய முறைக்கு வெளித் தூண்டுதலாய் அமைந்தது என்ற கருத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

ஏனைய மூன்று வருணத்தார்களுக்கும் அடிமைகளாய் இருந்த சூத்திரர்கள் குப்தர் காலத்திலிருந்து பயிர்த்தொழில் செய்யும் குடியானவர்களாக மாறினார்கள். முன்பு பயிர்த்தொழில் செய்த குடியானவர்கள் நிலத்தோடு பிணைந்த அடிமைகளாக மாறினார்கள். இந்த இரு மாறுதல்களோடும் இந்திய நிலமானிய முறையில் பொருளாதார இயல்பு மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாய் இருக்கிறது. முதல் மாறுதலுக்கு ஹீவான் சுவாங் சான்று தருகிறார். அவர் சூத்திரர்களைப் பயிர்த்தொழில் செய்யும் குடியானவர்கள் என்று வர்ணிக்கிறார். அந்த வர்ணனையைச் சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் இந்தியாவுக்கு வந்த அல்பருனி உறுதி செய்கிறார்.

இந்தியக் குடியானவர்கள் இடைக்காலத்தின் முற்பகுதியில் நிலத்தோடு பிணைந்த அடிமைநிலையை எய்துவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது அவர்கள் மீது விலக்கப்பட்ட வரியின் சுமை அதிகரித்ததுதான். கிராமங்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட 11 வரிகளைக் காஹுடவால நிலமானிய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அத்தனை வரிகளையும் கட்டிய பிறகு குடியானவர்களுக்கு அரை வயிற்றுக் கஞ்சியாவது கிடைத்திருக்குமா என்பது ஐயத்திற்கு இடமானது. கிராமங்கள் மானியமாய்த் தரப்பட்ட போது, அந்த வரிகள் அனைத்தையும் வசூல் செய்யும் உரிமை மட்டுமன்றி, நிர்ணயிக்கப்பட்டவையும் நிர்ணயிக்கப்படாதவையும், வழக்கமானவையும் வழக்கமில்லாதவையும் ஆகிய வரிகளை வசூல் செய்யும் உரிமையையும் மானியதாரர் பலர் பெற்றனர். நிலமானிய சாசனங்கள் பலவற்றில் காணப்படும் பட்டியலில் அந்தக் காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட வரிகள் எல்லாமே அடங்கியிருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, பாலர்களுடைய சாசனங்களைக் கூறலாம். அந்தச்

சாசனங்கள் ஒரு சில வரிகளைக் குறிப்பிட்ட பின்னர், 'ஆதி' என்னும் சொல்லையும் 'சர்வாயசமேத' 'சமஸ்த ப்ரத்யாய' என்னும் சொற்றொடர்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளன. எனவே, மானியதாரர்கள் புது வரிகளையும் விதிக்கலாம் என்பது பெறப்படுகிறது. கிராமத்துக் குடியானவர்கள் அரசுக்குச் செலுத்திய வரி, அந்தக் கிராமம் மானியமாய்த் தரப்பட்ட பின்னர் மானியதாரர்களுக்குச் செலுத்தவேண்டிய குத்தகையாக மாறியது. அத்தகைய மானியங்களுள் மிகப் பல தனி மனிதர்களுக்கும் சமய நிலையங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டவை. மானியங் கொடுத்தவர்களுக்கு அந்தத் தனி மனிதர்களும் சமய நிலையங்களும் தம்முடைய வருமானத்தில் எத்துணைப் பகுதியையும் வரியாகச் செலுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

கட்டாய வேலை வாங்கும் பழக்கம் குடியானவர்களுடைய நிலை தாழ்வதற்கு இன்னுமொரு காரணமாயிற்று. மௌரிய ஆட்சிக் காலத்தில் அடிமைகளும் கூலியாட்களும், கட்டாய வேலைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள். ஆனால், கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து குடிமக்கள் அனைவருமே கட்டாய வேலைக்கு உட்படுத்தப்படலாம் என்ற நிலை தோன்றியது. மேற்கு இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் 10ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் கூலியில்லா வேலை வாங்கும் பழக்கம் நடைமுறையில் இருந்தது என்பதை அந்தப் பகுதியில் அளிக்கப்பட்ட மானிய சாசனங்களின் வாயிலாய் அறிகிறோம். வங்காளத்திலும் பீஹாரிலும் குடியானவர்கள் அனைத்துக் கொடுமைக்கும் (சர்வபீடா) ஆளாக்கப்பட்டார்கள். பால அரசர்கள் சமயப் பணிகளுக்காகத் தந்த மானிய கிராமங்களில் வாழ்ந்த குடியானவர்களுக்கு அந்தக் கொடிய பழக்கத்திலிருந்து விலக்கு அளித்தார்கள். ஆட்சித் தலைவர்கள் சில சமயங்களில் மட்டும் கிராம மக்களிடம் கட்டாய வேலை வாங்கினார்கள். ஆனால், அந்தக் கிராமங்கள் மானியமாய்த் தரப்பட்டபோது அங்கேயே வாழ்ந்த மானிய தாரர்கள் கட்டாய வேலை வாங்கும் உரிமையைத் தங்களுடைய நலனுக்காக அடிக்கடி பயன்படுத்துவர்கள் என்பதும், அதனால் கிராம மக்கள் துன்பத்திற்கு உள்ளாவார்கள் என்பதும் உறுதி.

மானியதாரர்கள் பெற்ற நிலமானிய உட்பிரிவு உரிமை கிராம மக்களின் நிலை தாழ்வதற்கு மூன்றாம் காரணமாயிற்று. மானியதாரர்கள் தாங்கள் பெற்ற நிலங்களின் பயனைத் துய்ப்பதற்கும் பிறர் துய்க்குமாறு

செய்வதற்கும், அந்த நிலங்களைத் தாங்களே உழுது பயிரிடுவதற்கும் அந்தப் பணியைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதற்கும் உரிமை பெற்றார்கள். நிலக்கிழமையில் ஒன்றுக்கொன்று மேம்பட்ட நான்கு நிலைகள் இருந்தன என்று இடைக்காலத்தின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த நீதி நூல்கள் சில எடுத்துரைக்கின்றன. அந்தக் கருத்தைச் சாசன வாசகங்களிலும் உய்த்துணரலாம். நிலத்தைத் தானே உழுது பயிரிடலாம். அல்லது பிறருக்கு அந்தப் பணியை அளிக்கலாம் என்ற உரிமை மானியதாரனுக்கு இருந்தது என்றால், குடியானவனை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றும் உரிமையும் மானியதாரனுக்கு இருந்தது என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ? அவ்வாறு வெளியேற்றும் பழக்கம் மாளவம், குலராத்து, ராஜஸ்தானம், மராட்டியம் ஆகிய பகுதிகளில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நன்கு நிலைபெற்ற பழக்கமாய் இருந்தது. அதனால் நிலக்கிழாருக்குக் குத்தகை கட்டிக் கொண்டிருந்த குடியானவர்கள் அந்த உரிமையை இழந்தார்கள். மானியதாரன் விரும்புகின்ற வரையில் தான் அவனுடைய நிலத்தை அவர்கள் உழுது பயிரிடலாம் என்ற நிலை தோன்றியது. குடியானவர்களை வெளியேற்றும் உரிமை வட இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்த மானியதாரர்களுக்கு இருந்ததா இல்லையா என்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லமுடியாது. ஆனால், மக்கள் நெருக்கம் மிகுந்த பகுதிகளில் அந்த உரிமையிருந்தது. அங்கு குடியானவர்களும் அதிகமாய் இருந்தார்கள். ஆதலால் மானிய தாரர்களுக்குப் பிடிக்காத குடியானவர்களை வெளியேற்றி விட்டு, நிலத்தைப் பயிரிடும் உரிமையை வேறு குடியானவர்களுக்கு வழங்குவது எளிதாய் இருந்தது. முன்னேற்றமடையாத பகுதிகளிலும் ஆதிவாசிகள் வசித்த பகுதிகளிலும் நிலத்தை உழுது பயிரிடுவதற்குத் தேவையான குடியானவர்கள் போதுமான எண்ணிக்கையில் கிடைக்க மாட்டார்கள். எனவே, அங்கிருந்த குடியானவர்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயர்வதின்னும் தடுக்கப்பட்டார்கள். மத்திய இந்தியப் பகுதிகள் சிலவற்றிலும், முக்கியமாகக் காங்ராவிலும் ஒரிசாவிலும், கிராமங்கள் சிலவற்றோடு அங்கு வசித்த கைவினைஞர்கள், இடையர்கள், உழவர்கள் ஆகியவர்களையும் சேர்த்து மானியங்கொடுத்த செய்திகள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அவர்களையெல்லாம் நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட அடிமைகள் என்று சொல்லலாம்.

அத்தகைய அடிமைகள் இடைக்கால ஐரோப்பாவிலும் இருந்தார்கள். அவர்களை நிலத்தோடு சேர்த்து மானியங் கொடுக்கும் பழக்கம் ஐரோப்பாவிலும் இருந்தது. நாட்டுப்புறப் பொருளாதாரம் சீர்கெட்டுப் போகாமல் இருக்கவேண்டுமானால் அங்கு உழவு முதலிய அடிப்படைத் தொழில்களைச் செய்வதற்குத் தேவையான மக்கள் போதுமான எண்ணிக்கையில் இருக்கவேண்டும். அத்தகைய மக்கள் பற்றாக்குறையே அவர்களையும் நிலத்தோடு சேர்த்து மானியங் கொடுத்ததற்குக் காரணமாயிருந்தது என்று கூறலாம்.

மானிய கிராமங்களில் வாழ்ந்த குடியானவர்களுடைய நிலை தாழ்வதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அந்தக் கிராமங்களின் சமுதாய உரிமைகளும் மானியதாரர்களுக்கு மாற்றப்பட்டன. கிராமத்தை மானியங் கொடுப்பதற்கு முன்னர் அந்த உரிமைகளைக் கிராம மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று நாம் ஊகிக்கலாம். மானியமாய்த் தரப்பட்ட கிராமங்கள் பலவற்றின் எல்லைகளை மானிய சாசனங்கள் சரியானபடி வரையறுக்கவில்லை. எனவே, மானியதாரர்கள் கிராமப் பொது நிலங்களைத் தங்கள் சொந்த நிலங்களோடு சேர்த்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அது போலவே, தரிசு நிலங்கள், காடுகள், மேய்ச்சல் நிலங்கள், மரங்கள், நீர்நிலைகள் ஆகியவற்றின் உரிமையும் மானியதாரர்களுக்கே வழங்கப் பட்டதால், அவற்றைப் பயன்படுத்திய குடியானவர்கள் மீது வரி விதிப்பதற்கும் மானியதாரர்கள் வாய்ப்புப் பெற்றார்கள். மேலே சொன்ன வசதிகள் எல்லாம் அரசனுக்கே சொந்தமானவை என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில், அரசர்கள் அவற்றின் மீது தங்களுக்கு இருந்த உரிமையை மானியதாரர்களுக்கு வழங்கினார்கள். ஆனால் மானியதாரன் கைக்கு அந்த உரிமை மாறியவுடன், கிராமத்துப் பொது வசதிகள் எல்லாம், நடைமுறையில், அவனுடைய தனியுடைமைகளாகிவிட்டன. அதனால், அதுவரையிலும் தாங்கள் அனுபவித்துவந்த உரிமைகளைக் கிராமத்து மக்கள் இழந்து விட்டார்கள். அந்த உரிமைகள் இன்னின்னவை என்று வரையறுக்கப்படாவிட்டாலும், அவைகள் அவர்கள் வழக்கமாக அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த உரிமைகள். கிராமச் சமுதாயத்தின் முன் இசைவு பெறாமல், குப்தர் காலத்தில் யாரும் நிலத்தை விற்க முடியாது. பால அரசர்கள் ஒரு கிராமத்தை மானியங் கொடுப்பதற்கு முன்னால் அந்தக் கிராமத்து

மக்களுடைய விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் சம்பிரதாயத்தைக் கடைப்பிடித்தார்கள். எனவே, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சமுதாய உரிமைகள் சில இருந்தன என்பது தெரிகிறது. கிராமத்துப் பொது விவசாய உரிமைகளையும் கிராமத்தோடு சேர்த்து மானியத் தரும் பழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்ததன் விளைவாக, உழவர்கள் தங்கள் உரிமைகள் சிலவற்றை இழந்தார்கள். அன்றியும், உடைமைத் துறையில் புதிய தொடர்புகள் ஏற்பட்டன.

இதுவரையில் விவரித்த செய்திகள் எல்லாம் அரசனுக்கும் அவனிடம் நிலமானியம் பெற்ற பார்ப்பனர்கள் பிரபுக்கள் அரசு அலுவலர்கள் ஆகியவர்களுக்கும் குடியானவர்கள் செலுத்த வேண்டிய கடப்பாடுகளை அதிகப்படுத்துவதற்காக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் என்று கூறலாம். அந்த நடவடிக்கைகளின் விளைவாக ஏற்பட்ட பொருளாதாரத் தொடர்புகளால் குடியானவர்களுடைய நிலை மிகவும் தாழ்ந்து போயிற்று. அதனை எவ்வாறு தவிர்க்க முடியும்?

இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் தங்களுடைய பொருளாதார நிலை தாழ்ந்துகொண்டே போனதைக் கண்டும் குடியானவர்கள் வாளா இருந்தார்களா? அல்லது, தங்களுடைய நிலையை உயர்த்திக் கொள்ள யாதேனும் முயற்சி செய்தார்களா? இந்தக் கேள்விகளுக்கு மானிய சாசனங்களில் விடை இல்லை. அதுபோலவே, பெரும்பாலான இலக்கிய நூல்களிலும் இந்த வினாக்களுக்கு விடை காணமுடியவில்லை. அவைகள் பெரும்பாலும் அரசவைக்குரிய இன்முகப் புகழ்ச்சி நூல்கள், எனினும், சில நூல்களில் இந்தச் செய்திகளைக் காண்கிறோம். தாங்கள் அடைந்த துன்பங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்குக் குடியானவர்கள் இரு வழிகளைப் பின்பற்றினார்கள் என்று அந்த நூல்களின் வாயிலாய் அறிகிறோம். ஊரைவிட்டே ஓடி விடுவது ஒரு வழி. அந்தப் பழக்கம் பழங்காலத்திலேயே இருந்தது என்பதை ஜாதகக் கதைகளின் மூலம் அறிகிறோம். ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வானூல் வல்லுநரான வராஹ மிஹிரர் கூற்று ஒன்றைக் கபாஷித ரத்ன கோசம் என்னும் நூல் மேற்கோள் காட்டுகிறது. அதன் படி, போகபதியின் கொடுஞ் செயல்களைப் பொறுக்க முடியாத குடியானவர்கள் நாட்டைவிட்டே ஓடி விட்டதால், பல கிராமங்களில் அழிந்துபோன வீடுகளும் இடிந்து போன சுவர்களுமே எஞ்சி நின்றன

என்று அறிகிறோம். பாணரும் தம்முடைய ஹர்ஷசரிதத்தில் போக பகுதிகளின் அட்டுழியங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அதுபோலவே, பஞ்சத்தாலும் வரிச் சுமையாலும் தாங்கமுடியாத துன்பமடைந்த குடியானவர்கள் தங்களுடைய ஊர்களை விட்டு விட்டுச் செழிப்பான இடங்களை நாடி ஓடுகிறார்கள் என்று ப்ருஹன்னாரதீய புராணம் கூறுகிறது. கிராமத்தை அங்குக் குடியிருந்த மக்களோடு சேர்த்து மானியங் கொடுத்துவிட்டால், அவர்கள் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு ஓட முடியாது. அவர்கள் இடம் பெயர்வதைத் தடுப்பதற்கு மானியதாரன் சட்டப்படி அதிகாரம் பெற்றான். குடியிருந்த கிராமத்தை விட்டு ஓட விரும்பாத குடியானவர்கள் அங்கேயே இருந்துகொண்டு கலகஞ் செய்யலாம். குடியானவர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள் என்பதற்கு ஒரே எடுத்துக்காட்டாய் இருப்பது கைவர்த்தக் கலகம் ஆகும். கைவர்த்தர்கள் கிழக்கு வங்காளத்தில் இருந்த குடியானவர்கள். சந்தியாகர நந்தி என்பவர் தம்முடைய ராமசரிதம் என்னும் நூலில் அந்தக் கலகத்தை வர்ணிக்கிறார். கைவர்த்தக் கலகம் கொடுங்கோல் மன்னன் ஒருவனை எதிர்த்துப் பொதுமக்கள் தங்களுடைய உரிமைகளை நிலை நாட்டு வதற்காகச் செய்த கலகம் என்று சிலரும், மக்களுடைய ஆதரவு பெற்று அரியணையேறிச் சட்டப்படி அரசாளும் உரிமை பெற்றிருந்த மன்னர்களை எதிர்த்துக் குடிமக்கள் சிலர் செய்த கலகம் என்றும் வேறு சிலரும் இதுவரையில் கருதி வந்தனர். ஆனால், அந்தக் கலகத்தின் உண்மையான தன்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், கைவர்த்தர்கள் பணி மானியமாய்ப் பெற்றிருந்த விளை நிலங்கள் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்ட செய்தியையும் அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரிப் பெருஞ்சுமையைப் பற்றிய செய்தியையும் நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். ஆடையே அணியாத போர்வீரர்கள் எருமைகளின் மீது அமர்ந்து வில்லையும் அம்பையும் ஏந்திச் சண்டை செய்தார்கள் என்னும் செய்தியை நோக்கும்போது, அந்தப் போர்வீரர்கள் சாதாரணக் குடியானவர்களே என்பது விளங்கும். அந்தக் கலகத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய பீமனுடைய படையில் தேர்கள் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க இயல்பாய் இருந்தது. எனினும் அந்தக் கலகத்தை அடக்குவதற்கு ராமபாலன் பெருமுயற்சி செய்ய வேண்டியதாயிற்று. கைவர்த்தர்களுடைய எதிர்ப்பை அடக்குவதற்கு ராமபாலனுடைய படைகள் பற்றவில்லை. அதலால், அவன் தன்னுடைய மேலாண்

மையில் இருந்த நிலமானியப் பிரபுக்கள் அனைவருடைய உதவியையும் நாட வேண்டியதாயிற்று. கைவர்த்தர்களைக் கொடுமைக்கு உள்ளாக்கிய நிலமானியப் பிரபுக்களுக்குப் பால அரசர்களும் துணையாய் இருந்தார்கள் என்றும், அதனால் சினங்கொண்ட குடியானவர்கள் எல்லாம் ஒன்று திரண்டு ராம பாலனை எதிர்த்தார்கள் என்றும் நாம் கருதலாம். குடியானவர்கள் தங்களுடைய நிலையை உயர்த்திக் கொள்வதற்காகக் கலகஞ் செய்தார்கள் என்பதற்குக் கைவர்த்தக் கலகம் ஒன்றைத் தவிர வேறு சான்று எதுவும் இல்லை. எனவே, தங்களுடைய துன்பத்திலிருந்து மீள்வதற்கு ஊரைவிட்டு ஓடுவது ஒன்றுதான் குடியானவர்கள் கையாண்ட முறை என்று பொதுவாகக் கூறலாம். ஆனால், இடைக்காலத்தின் முற்பகுதியில் வழக்கிலிருந்த பொருளாதார முறை தன்னிறைவுப் பொருளாதார முறை என்று நாம் முன்பே கூறியிருக்கிறோம். அதனை இயற்கைப் பொருளாதார முறை என்று வர்ணிப்பதும் ஏறக்குறையப் பொருத்தமாய் இருக்கும். அந்தப் பொருளாதார அமைப்புடன் குடியானவர்கள் இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். எல்லா இடங்களிலும் வழக்கில் இருந்த ஆட்சியமைப்பும் பொருளாதார நிலையும் அடிப்படையில் ஒரே தன்மையனவாதலால், ஊரைவிட்டு ஓடிய குடியானவர்கள் துன்ப நீக்கம் பெற்றார்கள் என்று சொல்ல இயலாது.

நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் நடைமுறையில் இருந்த தன்னிறைவுப் பொருளாதாரப் பிரிவுகளே நிலமானிய முறைக்கு அடிப்படையாய் இருந்தன. நாணயப் புழக்கம் இல்லையென்பதும், அவ்வப் பகுதியில் மட்டும் செல்லுபடியான உள்ளூர் முகத்தல் நிறுத்தல் அளவை முறைகள் வழக்கில் இருந்தன என்பதும், வாணிகம் கைத் தொழில் ஆகியவற்றின் மூலம் ரொக்கமாய்க் கிடைத்த வருமானத்தையும் துய்க்கும் பொருள்களின் வடிவில் கிடைத்த வருமானத்தையும் அரசர்களும் ஆட்சித் தலைவர்களும் கோயில்களுக்கு மானியமாய்த் தந்தார்கள் என்பதும் தன்னிறைவுப் பொருளாதாரப் பிரிவுகள் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருந்தன என்பதைக் காட்டும் அறிஞரிகளாய் இருக்கின்றன. பால வமிசத்தினர் சுமார் நானூறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தனர் என்றாலும், அவர்களோடு தொடர்புபடுத்தக்கூடிய நாணயங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. குர்ஜர-பிரதீஹாரர், ராஷ்டிரகூடர் ஆகியவர்களுடைய நிலையும் அது போன்றதே, சாஹமானர், சேனர்

ஆகியவர்களுடைய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்ற நாணயங்கள் இது வரையிலும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இடைக்காலத்தின் முற்பகுதியில் நாணயங்கள் எந்த அளவில் பயன்பட்டன என்பதும் அன்றையப் பொருளாதார அமைப்பில் அவை வகித்த இடம் எப்படிப்பட்டது என்பதும் ஆராய்ச்சிக்கு உகந்த விஷயங்கள். நமக்குத் தெரிந்த செய்திகளின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, மேற்கு இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில்தான் நாணயங்கள் மீண்டும் பெரிய அளவில் வழக்கிற்கு வந்தன என்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். அப்போது உள்நாட்டு வாணிகமும் வெளிநாட்டு வணிகமும் மறுமலர்ச்சி பெற்றன. புத்துயிர் பெற்ற நாணயச் செலாவணியை மறுமலர்ச்சி பெற்ற வாணிகத்தோடு இணைப்பது பொருத்தமாய் இருக்கும். கூலியில்லாக் கட்டாய வேலை முறையின் மறைவையும் புத்துயிர் பெற்ற நாணயச் செலாவணியோடு இணைக்கலாம். மேலே குறிப்பிட்ட காலத்தையும் நிலப்பகுதியையும் விட்டு விட்டு இடைக்கால வட இந்தியாவைப் பார்த்தால், உள்ளூர்த் தேவைகள் உள்ளூரிலேயே பூர்த்தி செய்யப்பட்டன என்பதும், அதற்காக உழவர்களும் கைவினைஞர்களும் அவர்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதும் தெரியும். வேறு கிராமங்களில் தொழில் செய்து வரி கட்டிக் கொண்டிருந்த உழவர்களும் கைவினைஞர்களும் மானியமாய்த் தரப்பட்ட கிராமங்களுக்குக் குடிபெயரக் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டனர். சில கிராமங்களின் தன்னிறைவுப் பொருளாதார நிலை சீர்கெடக்கூடாது என்பதே மேலே சொன்ன தடைக்குக் காரணமாய் இருந்தது. கோயில்களுக்கும் மடாலயங்களுக்கும் ஏராளமான மானிய கிராமங்கள் இருந்தன. சில கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் 100 கிராமங்களுக்கு மேல் இருந்தன. அதனால் அந்த நிலையங்கள் தனித்தனிக் கிராமங்களைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிய பொருளாதாரப் பிரிவுகளாய் இருந்தன. சில கிராமங்கள் தானியத்தையும், சில கிராமங்கள் ஆடைகளையும் கொடுத்தன என்றும், வேறு சில கிராமங்கள் கட்டடங்களைப் பழுது பார்ப்பதற்கேற்ற பணியாட்களைக் கொடுத்து உதவின என்றும் கருதலாம். இல்லாவிட்டால், ஒவ்வொரு கிராமமும் தானியம், துணி முதலியவற்றில் ஒவ்வொரு பகுதியையும், பணியாட்களில் சிலரையும் கொடுத்து உதவின என்றும் சொல்லலாம்.

இந்திய வரலாற்றில் நிலமானிய முறை வகித்த இடம் பல வகையில் முக்கியமானது. நிலமானியம் கொடுக்கும் பழக்கம் மத்திய இந்தியா, ஓரிசா, கிழக்கு வங்காளம் ஆகிய பகுதிகளில் தரிசு நிலங்களை விளைநிலங்களாக மாற்றுவதற்குப் பெரிதும் உதவியது. பிற்போக்கான பகுதிகளிலும் ஆதிவாசிகள் வாழ்ந்த பகுதிகளிலும் நிலமானியம் பெற்ற ஊக்கம் மிக்க பார்ப்பனர்கள் அங்கெல்லாம் புதிய பயிர்த்தொழில் முறைகளைப் புகுத்தி விளைவைப் பெருக்கினார்கள். இடைக்காலப் புரோகிதர்கள் பரப்பிய சில நம்பிக்கைகளும் சடங்குகளும் ஆதிவாசிகளுடைய பொருளாதார நிலை மேம்படுவதற்குத் துணைபுரிந்தன. எடுத்துக் காட்டாக, அவர்கள் பசுவைக் கொல்வது மனிதனைக் கொல்வதைப் போன்ற மிகவும் தீய செயல் என்று எடுத்துரைத்தார்கள். அதன் விளைவாக, கால்நடைச் செல்வத்தின் சிதைவு தடுக்கப்பட்டது. பயிர்த் தொழிலுக்குக் கால்நடைகள் இன்றியமையாதவை அல்லவா? நாகரிகம் அடையாத பழங்குடி மக்களுக்குக் கலப்பையின் உபயோகம் எருவின் இன்றியமையாமை போன்ற புதிய பயிர்த் தொழில் முறைகளைப் பார்ப்பனர்கள் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். அன்றியும், பருவங்கள், கோள்கள் முதலியவற்றைப் பற்றிய அறிவையும், முக்கியமாக மழை பெய்யும் காலங்களைப் பற்றிய அறிவையும் பார்ப்பனர்கள் அவர்களுக்கு ஊட்டினார்கள். அதனாலும் பயிர்த் தொழில் முன்னேற்றம் அடைந்தது. இந்தச் செய்திகளுள் பெரும்பாலானவை க்ரஷி பராசரம் என்ற நூல் வடிவில் எழுதி வைக்கப்பட்டன. அந்த நூல் இடைக்காலத்து நூல் என்று தோன்றுகிறது. முன்னேற்றம் அடைந்த பகுதிகளில் பார்ப்பனர்களுக்கு விளைநிலங்களும் கிராமங்களும் தானஞ் செய்யப்பட்ட போது, நிலைபெற்ற சமுதாய அரசியல் அமைப்புக்கு ஆதரவு தருவதும் அது அழிந்து போகாமல் காப்பதும் மக்களுடைய கடமை என்ற எண்ணம் அவர்களுடைய மனத்தில் தோன்றி வளர்வதற்குப் பார்ப்பனர்கள் உதவிசெய்தார்கள்.

மானிய கிராமங்களில் அமைதியைக் காப்பதற்குத் தேவையான அதிகாரங்களும் மானியம் பெற்றவர்களுக்கே தரப்பட்டன. அதனால், அவ்விடங்களில் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலை நிறுத்துவதற்குத் தேவையான வேறு நிர்வாக அமைப்பு எதுவும் தேவையில்லாமல் போய்விட்டது. நிலத்தை மட்டுமன்றி இந்த அதிகாரங்களையும் அடைந்த பார்ப்பனர்கள் அவற்றைத் தங்களுக்குத் தானஞ்செய்த

ஆர்.எல். சர்மாவின் 'இந்திய நிலமானிய முறை' நூலின் சிறப்பு

மார்க்ஸ் எடுத்துக் கூறிய 'நிலமானிய உற்பத்தி முறை' ஒரு அருவமான எண்ணக்கரு. மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியின் படிநிலை வளர்ச்சி பற்றிய ஒரு பொதுமைப்பட்ட விளக்கத்தை மார்க்ஸ் கூறிய போது நிலமானிய உற்பத்தி முறை என்றவொரு கட்டத்தை குறிப்பிட்டார். இந்த அருவமான கருத்தை இந்தியாவின் ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் (வட இந்தியா) ஸ்தூலமான நிலைமைகளில் வைத்துப் பரிசீலனை செய்வதாக இந்த நூல் விளங்குகிறது. இந்த நூல் வட இந்தியாவைப்பற்றிய வரலாற்று நூல் என்பதையும் கி. பி. 300 - 1200 காலகட்டத்தில் அங்கு ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் பற்றியது. இதுபோன்ற நூல்கள் நிலமானியம் பற்றிய எமது அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள உதவுகின்றன. கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் பண்டைய இந்திய வரலாறு கலாசாரம் ஆகிய வற்றின் தொடர்ந்த உயராய்வுக்கான மையத்தின் ஏற்பாட்டின் பேரில் 1964ம் ஆண்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஆறு தொடர் உரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்த இந்த நூல் பற்றி நு. சிறீதரன் எழுதிய 'A Text Book of Historiography' (பக் 475) என்றும் நூலில் தரப்பட்டுள்ள குறிப்பு பின்வருமாறு:

'ஆர்.எல். சர்மாவின் நூல்களில் ஒன்றான 'இந்திய நிலமானியம்' (1966) வெளியிடப்பட்டதும் அது உடனடியாகவே புலமை உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தது; அதையொட்டிய விவாதங்கள் எழுந்தன. நில உரிமையின்படி சமுதாய முழுமையின் நிர்வாகக்கட்டமைப்பு அமைந்திருப்பதையே சர்ம நிலமானியத்தின் அரசியல் சாராம்சம் எனக் கருதுகிறார். அதன் பொருளாதார உள்ளடக்கமானது உழுது பயிரிடுவோரின் அடிமைநிலை மூலம் கட்டமைக்கப்பட்டதென்றும் அவர் கருதுகிறார். நிலத்தோடு குடியான்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசு னிற்கும் குடியான்களுக்கும் இடையே தொடர்பிருக்கவில்லை. இடை நடுவில் நிலத்தை உடைமையாகக் கொண்டிருந்த பிரிவினர் இருந்தனர். கோவில்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும் நிலங்களை மானியமாக கொடுக்கும் வழக்கத்தின் காரணமாக நிலமானிய முறை இந்தியாவில் தோன்றியது என்றும், நகரங்களின் சிதைவு, வர்த்தகத்தின் விருத்தி, நாணயப்புழக்கமும் பரிவர்த்தனையும் குறைந்தமை ஆகியன நிலமானிய முறையின் வளர்ச்சியை தூண்டின என்றும் சர்மா கருதுகிறார். இந்த வளர்ச்சி குப்தர் காலம் முதல் ஏறக்குறைய கி.பி. 12ம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்ந்தது; இந்த வளர்ச்சி ஒரே சீரான முறையில் ஏற்பட்டதல்ல என்றும் அவர் கருதுகிறார். வறிகளை அறவிடுதல், கட்டாய உழைப்பு, மீள் மானியம் கொடுக்கும் உரிமை (Right of Sub-in-Feudation) ஆகிய வழிகளில் குடியான்களின் உபரி உழைப்பு சுரண்டப் பட்டது. வட இந்தியாவில் கிடைத்த சாசனங்களை தமக்குரிய பிரதான சான்றா தாரமாக சர்மா எடுத்துக்கொள்கிறார்; பலவகையான படிநிலைகளில் உள்ள நில உடமையாளர்களை அவர் குறிப்பிடுகிறார்' (மேற்கூறிய நூல், பக். 47).

அரசர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில், அவர்கள் சூரிய குலத்திலும் சந்திர குலத்திலும் உதித்தவர்கள் என்றும், அதனால் அவர்கள் தெய்வத்தின் தன்மை பெற்றவர்கள் என்றும், அதனால் அவர்களைக் குடிமக்கள் எதிர்ப்பது பெரும்பாவம் என்றும் கற்பனைக் கதைகள் பலவற்றைக் கட்டிவிட்டார்கள். சமயச் சார்பற்ற மானியம் பெற்ற பிரபுக்களோவெனில், தங்களுக்கு மானியமாய்க் கிடைத்த பகுதிகளில் நிர்வாகத்தை நடத்தியும் தேவையானபோது அரசனுக்குப் படைத்துணைபுரிந்தும் உதவினார்கள்.

ஆதிவாசிகள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் நிலமானியம் பெற்ற பார்ப்பனர்கள் அந்தப் பழங்குடி மக்கள் நாகரிகமும் பண்பாடும் பெறுவதற்கு உதவி செய்தார்கள். அவர்கள் பேசிய மொழிகள் வரிவடிவம் பெறுவதற்கும், அவர்களுடைய கலைகளும் இலக்கியமும் வளர்வதற்கும், மேம்பட்ட வாழ்க்கை முறைகளை அவர்கள் கடைப்பிடிப்பதற்கும் பார்ப்பனர்கள் துணை புரிந்தார்கள். மொத்தத்தில், பார்ப்பன மதமும் அவர்கள் வகுத்த சமுதாய முறைகளும் பழங்குடி மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் பரவின. அதனால், நாடு ஒருமைப்பாடு பெறுவதற்கு நிலமானிய முறை துணைபுரிந்தது என்பதை அறிகிறோம். மத்திய தேசத்திலும் தீரபுத்தியிலும் வாழ்ந்த பார்ப்பனர்களுக்கு வங்காளத்திலும் ஒரிசாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் நிலமானியங்கள் தரப்பட்டன. அதனால் அவர்கள் தங்களுடைய சொந்த ஊர்களை விட்டுவிட்டுத் தொலைவில் இருந்த பகுதிகளுக்குச் சென்று குடியேறினார்கள். அந்தப் பகுதிகளிலும் பார்ப்பன மதமும் சமுதாய அமைப்பு முறைகளும் பரவின. இவ்வாறு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள் ஒரே வகையான வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார்கள். அதனால் பண்பாட்டு ஒருமைப்பாடு வளர்ந்தது. ஆனால், நிலமானிய முறையே சாதி வேறுபாடுகளுக்கும் காரணமாயிற்று. தொடக்கத்தில் பார்ப்பன மதக் கோட்பாடுகளின்படி நான்கு வருணங்கள் மட்டும் இருந்தன. ஆனால், விரைவிலேயே சாதிகள் கலப்புச் சாதிகள் ஆகிய வற்றின் எண்ணிக்கை நூறுக்கு மேல் போய்விட்டது என்பதை பிரம்ம வைவர்த்த புராணத்தின் மூலம் அறிகிறோம். நிலமானியம் பெற்ற பார்ப்பனர்கள் பழங்குடி மக்களோடு தொடர்புகொள்ள வேண்டிய தாயிற்று. அவ்வாறு அவர்களோடு பழகிய பழங்குடி மக்களின் பிரிவுகளுக்குப் பார்ப்பனச் சமுதாய அமைப்பில் தனித்தனியிடத்தைக்

கண்டுபிடிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதனால்தான் தொடக்கத்தில் நான்கு வருணங்களை மட்டும் கொண்டதாயிருந்த பார்ப்பனச் சமுதாய அமைப்பு நாளடைவில் எண்ணற்ற சாதியைக் கொண்ட சமுதாய அமைப்பாக மாறியது. எனவே, புதிய சாதிகள் தோன்றுவதற்கும், அவ்வாறு தோன்றிய சாதிகள் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் ஒரேவகை இயல்புகளையும் ஒழங்கமைதியையும் பெற்றிருந்த ஒரு சமுதாய அமைப்புக்குள் தத்தமக்குரிய இடத்தைப் பெறுவதற்கும் நிலமானிய முறை துணைபுரிகிறது.

அதே சமயத்தில் அதிகார நலக் கும்பல்கள் தோன்றுவதற்கும் நிலமானிய முறையே காரணமாயிற்று. அதனால், அரசியல் அதிகாரம் துண்டாடப்பட்டது. நாட்டின் பரப்பளவு மிகவும் பெரியதாய் இருந்ததாலும், போக்குவரவு வசதிகள் மிகவும் குறைவாய் இருந்ததாலும், தங்களுடைய ராஜ்யங்கள் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து போவதை அரசர்களால் தடுக்க முடியவில்லை. எனவே, நாளடைவில், பார்ப்பனர்களும் அவர்களுடைய புரவலர்களும் தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளோடு ஒன்றிவிட்டார்கள். அதனால், அவ்வப் பகுதிகளில் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றைப் பெற்ற உள்ளூர்ப் பண்பாடுகள் வளர்ந்தன. அதன் விளைவாக, பல பொது இயல்புகளைப் பெற்ற பார்ப்பன மதமும் சமுதாய அமைப்பும் நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தாலும், சில சிறப்பியல்புகளையும் பெற்ற மக்கள் சமுதாயங்கள் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் தோன்றின.

இந்திய நிலமானிய முறையின் இயல்புகள் சில ஐரோப்பிய நிலமானிய முறையை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. இந்தியாவில் புரோகிதர்கள் நிலமானியம் பெற்றார்கள். அதுபோலவே ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்தவப் பாதிர்கள் நிலமானியம் பெற்றார்கள். ஆனால், கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் அனைவரும் போப்பாண்டவர் தலைமையில் இருந்த ஒரே அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். புரோகிதர் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய அமைப்பு ஒன்றும் இந்தியாவில் இல்லை. எனவே, சமயச் சார்பான நில மானியங்களில் ஒற்றுமை இருப்பதோடு வேற்றுமை இயல்பு ஒன்றையும் காண்கிறோம். சமயச் சார்பற்ற மானியங்களைப் பொறுத்தவரையில், இடைக்கால இந்தியாவுக்கும் இடைக்கால ஐரோப்பாவுக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு இருந்தது. இடைக்கால இந்தியாவில் அரசு அலுவலர்களுக்குப் பணி மானியங்கள்

நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட அடிமைநிலை

நிலமானிய பொருளாதார முறையின் பிரதான இயல்பு நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்டவர்களாய் உழவர்கள் இருப்பதுவே ஆகும். இதனைச் சர்மா பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

‘உழவர்களும் விளைநிலங்களோடு சேர்ந்து கைம்மாறினார்கள் என்றால் அவர்கள் தங்கள் சுயேச்சையை இழந்துவிடுகிறார்கள் என்பது தெரிகின்றதன்றோ? இந்திய நிலைமையை மனதிற்கொண்டு நோக்கும்போது அவ்வாறு சுயேச்சை இழந்த உழவர்கள் இருவகைப்படுவார்கள் என்பது தெரிகிறது. முதல்வகையினர் நிலத்தின் சொந்தக்காரர்களுக்காக உழுது பயிரிட்ட பண்ணையாட்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் தாங்கள் பயிரிட்ட நிலங்களிலேயே குடியிருந்தவர்கள். எனவே, அவர்கள் பயிரிட்ட நிலம் தானம் செய்யப்பட்டபோது அவர்களும் அந்த நிலத்தோடு பிணைக்கப்பட்ட முழு அடிமை நிலையில் இருந்தார்கள். இரண்டாம் வகையினர் கிராம சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் நிலத்தைக் குத்தகைக்குப் பயிரிட்டார்கள். அவர்கள் பயிரிட்ட நிலத்தின் சொந்தக்காரர்களுக்கு விளைவில் ஒருபகுதியை குத்தகையாகக் கொடுத்ததோடு, ஒப்பந்தத்தில் கண்ட ஏனைய கடமைகளையும் ஆற்றினார்கள். அவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களோடு சேர்த்துத் தானம் செய்யப்பட்டாலும் மானியதாரர்களுடைய சொந்த நிலத்தில் வேலை செய்யும் கடப்பாடு அவர்களுக்கு இல்லை. எனவே, அவர்கள் முதல் வகையினரைப்போல எல்லா உரிமைகளையும் இழந்து விட்ட முழு அடிமைகள் அல்லர். எனினும், பொருளாதார நிலை சீர்குலைந்து அவர்களுக்குத் துன்பம் நேரும்போது அவர்கள் குடியிருந்த கிராமங்களவிட்டு விட்டுப் பிழைப்பைத் தேடி வேறு கிராமங்களுக்குப் போகும் உரிமை அவர்களுக்கு இல்லை. ஆதலால் அவர்களும் ஓரளவு நிலத்தோடு பிணைந்த அடிமை நிலையில் இருந்தார்கள் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். இவ்வாறு அந்தக் காலத்து உழவர்களுள் இருவேறு வகைப்பட்ட அடிமைகள் இருந்தார்கள் என்பதை நாம் அறிகிறோம்’. (இந்திய நிலமானியம், பக். 69-70)

தரப்பட்டன என்பது உண்மையே. ஆனால், அவர்களுக்கு மானியமாய்த் தரப்பட்ட நிலம் அவர்களுடைய அதிகார வரம்பிற்குள் இருந்த நிலங்களில் ஒரு மிகச் சிறிய பகுதியாய் இருந்தது. அதனால் அந்த மானிய நிலங்களை ஐரோப்பியப் படை மானியங்களுடனோ மேனர்களுடனோ ஒப்பிட முடியாது. பார்ப்பனர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கிராமங்களை வேண்டுமானால் மேனர்களுக்கு ஒப்பிடலாம்.

அன்றியும், அரசனிடம் நிலமானியம் பெற்ற இந்தியப் பிரபுக்கள் அரசனுக்கு ஆற்றவேண்டிய முதன்மையான கடமை படைத்துணை புரிவதுதான், நிர்வாகத்தை நடத்துவது அன்று. ஆனால், ஐரோப்பிய நில மானியப் பிரபுக்கள் அந்த இரு கடமைகளையும் ஆற்றினார்கள். எனினும், ஐரோப்பிய நிலமானிய முறையின் முக்கிய இயல்புகளான தன்னிறைவுப் பொருளாதார முறையும், வாணிகத் தொடர்பின்மையும், நில இடையீட்டாளர்களின் தோற்றமும், அவர்களுடைய கொடுமைகளுக்கு ஆளாகிய குடியானவர்கள் அடைந்த அடிமை நிலையும் இந்தியாவிலும் காணப்பட்டன.

இந்திய நிலமானிய முறை ஒரே ஒரு தரம் தோன்றிய புதிய அமைப்பா அல்லது புதிய உருவங்களில் மீண்டும் மீண்டும் வந்த பழைய இயல்புதானா என்ற வினாவைச் சிலர் எழுப்பியுள்ளனர். அதற்கு விடைதர வேண்டுமானால், நிலமானிய முறை என்றால் என்ன என்று முதலில் வரையறுத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. ஆட்சித் தலைவர்கள் பிரபுக்கள் ஆகியவர்களுடைய வலிமை மிகுந்ததால் மைய அரசின் அதிகாரம் சிதைந்து பன்முகப்பட்டதுதான் நிலமானிய முறையின் இயல்பு என்று ஏற்றுக்கொள்வதாய் இருந்தால், இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி ஏற்படுகின்ற வரையில் நிலமானிய முறை எத்தனையோ தடவை இந்தியாவில் தோன்றித் தோன்றி மறைந்துள்ளது என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், நிலமானிய முறை என்பது ஒரு வகைச் சமுதாய அமைப்பு என்பதையும், அந்த அமைப்பின் மேற்படியில் இருந்தவர்கள் நிலவுடைமையின் மீது உயர் உரிமை கொண்டாடி, குடியானவர்கள் உழுது பயிரிட்ட நிலங்களின் விளைவில் பெரும் பகுதியைப் பறித்துக்கொள்வது அந்த அமைப்பின் இயல்பாய் இருந்தது என்பதையும், அதனால் குடியானவர்கள் அடிமை நிலைக்குச் சரிந்தார்கள் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்வதாய் இருந்தால், குப்தர்களுடைய ஆட்சி தோன்றுவதற்கு முன்னர் இந்தியாவில் நிலமானிய முறை தோன்றவில்லை என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

ரிக் வேத காலத்தில் புரோகிதர்களுடைய ஆதரவுடன் ஆட்சி செய்த இனமரபுக் குழுத் தலைவர்கள் உள்நாட்டு இனமரபுக் குழுக்களுடனும் வெளிநாட்டு இனமரபுக் குழுக்களுடனும் போர் செய்து கொள்ளையடித்துக் கொண்டுவந்த பொருள்களால் தங்களைப்

நகரங்களின் சிதைவு

ஆர். எஸ். சர்மா எழுதிய இந்திய நகரங்களின் சிதைவு (Urban Decay in India (1987) என்ற நூல் இந்திய நிலமானியம் பற்றிய அவரது கருத்துக்களுக்கு வலுவூட்டும் முறையில் அமைந்தது. 'மெளரியர் காலத்தின் பின்னர் நகரங்கள் எழுச்சி பெற்றன. அவை கி. மு. 200 - கி. பி. 300 காலத்தில் வளர்ச்சியினதும் செழிப்பினதும் உச்ச நிலையை எய்தின. ஆனால், கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் நகரங்கள் சிதைவுற்றன, வீழ்ச்சியுற்றன. இப்போக்கு குப்தர் காலம் முழுவதும் தொடர்ந்தது. இதற்குரிய முக்கிய காரணம் நீண்டதூர வர்த்தகம் இக்காலத்தில் வீழ்ச்சியுற்றதுதான். கைவினைகளும், பண்ட உற்பத்தியும், நீண்டதூர வர்த்தகமும் செழிப்புறக் காரணமாக இருந்த நகரங்களின் சிதைவு நிலமானிய முறையின் தோற்றத்திற் காரணமாக இருந்ததையும் ஆர். எஸ். சர்மா எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

பராமரித்துக்கொண்டார்கள். வேத காலத்தின் பிற்பகுதியிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் குடியானவர்கள் பயிர் செய்த தானியங்களில் ஒரு பகுதியை அரசர்களும் புரோகிதர்களும் தங்களுடைய பராமரிப்புக்காக எடுத்துக் கொண்டார்கள். அன்றியும், தங்களுடைய வேலைகளுக்கெல்லாம் சூத்திரர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். மெளரியர் காலத்திலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும், அதாவது கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்கம் வரையிலும், குடிமக்களிடமிருந்து பெற்ற ரொக்க வரிகளை அரசர்களும் புரோகிதர்களும் தங்களுடைய பராமரிப்புக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். (அந்தக் காலத்தில் அரசர்கள் ஏராளமான நாணயங்களை அச்சடித்து வெளியிட்டார்கள் என்பதையும் நாம் அறிவோம்.) அன்றியும், அவர்கள் அடிமைகளையும் கூலியாட்களையும் தங்களுடைய வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். கூலியாட்களிடம் வாங்கப்பட்ட வேலை, நடை முறையில், கட்டாய வேலைதான் என்று கூறலாம். அடிமைகளும் கூலியாட்களும் துய்க்கும் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும் பணிகளைச் செய்தார்கள். ஆனால், குப்தர் காலத்திலிருந்து அரசர்களும் புரோகிதர்களும் தங்களுக்கு என்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட நிலங்களின் மீது விதித்த வரிகளின் மூலம் கிடைத்த வருமானத்தைத் தங்களுடைய பராமரிப்புக்குப் பயன்படுத்தினார்கள். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டி

லிருந்து தங்களுடைய நிலங்களில் கிடைத்த விளைவையே தங்களுடைய பராமரிப்புக்குப் பயன்படுத்தினார்கள். அதனால், குப்தப் பேரரசின் வீழ்ச்சியை அடுத்து வந்த ஐந்து நூற்றாண்டு காலத்தில் நிலத்தோடு பிணைந்திருந்த உழவர்கள், கைவினைஞர்கள் ஆகியவர்களும், மீது புரோகிதர்களும், கோயில் நிர்வாகிகளும், தலைவர்களும், பிரபுக்களும், அரசு அலுவலர்களும் மிகவும் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் விதித்த நேர்க்கட்டுப்பாடுகள் உழவர்களையும் கைவினைஞர்களையும் முன் எப்போதுமே இல்லாத அளவுக்கு துன்பத்தில் ஆழ்த்தின. முஸ்லிம் ஆட்சிக்கு முந்தைய இடைக்காலந்தான் இந்திய நிலமானிய முறை ஒப்புயர்வற்ற உச்சநிலையில் இருந்த காலம் என்று கூறலாம். முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள் குடியானவர்கள், கைவினைஞர்கள் ஆகியவர்களிடம் மிகப் பெரும்பாலும் ரொக்கவரிகளையே வசூல் செய்தார்கள். ஆதலால், அதற்கு முன்னர் அவர்கள் மீது பிரபுக்கள், புரோகிதர்கள், அரசு அலுவலர்கள் முதலிய நில இடையீட்டாளர்கள் பெற்றிருந்த நேர்க்கட்டுப்பாட்டின் கடுமை குறைந்தது. எனவே, நம்முடைய கவனத்தில் இருக்கிற காலத்தில் சமுதாய அமைப்பின் மேற்படியில் இருந்தவர்கள் நில உடைமையின் மீது உயர் உரிமை கொண்டாடிக் குடியானவர்கள் பயிர் செய்த விளைபொருள்களின் பெரும் பகுதியைப் பறித்துக் கொண்டதும், அவர்களிடம் கட்டாய வேலை வாங்கியதும் இந்திய நிலமானிய முறையின் சிறப்பியல்புகளாய் இருந்தன என்பதையும் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் தொடக்க நூற்றாண்டுகளிலும் துருக்கியர் வெற்றிக்குப் பின்னரும் இந்திய நிலமானிய முறை அவ்வளவு கடுமையாய் இருக்கவில்லை என்பதையும் நாம் மனத்திற் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் காலத்தின் ஆட்சியமைப்பு முழுவதுமே நிலமானியங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தது. அதனால், சமயச் சார்பான நிலமானியங்களைப் பெற்றவர்கள், சமயச்சார்பற்ற மானியங்களைப் பெற்றவர்கள் ஆகிய இரு திறத்தாருமே தங்களுடைய அதிகார வரம்பிலிருந்த மானிய நிலப் பகுதிகள் தங்களைப் போன்றவர்களுடைய போட்டியினாலோ குடியாவர்களுடைய கலகங்களினாலோ சிதைந்து போகாமல் காப்பதில் மிகுந்த அக்கறை உடையவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இந்திய நிலமானிய முறையின் தோற்றத்திலும் வளர்ச்சியிலும் தனி இயல்புகளைப் பெற்ற பல பழிகள் இருந்தன. குப்தர் காலத்திலும் அதனை அடுத்து வந்த இரு நூற்றாண்டு காலத்திலும் கோயில் களுக்கும் பார்பனர்களுக்கும் நிலமானியந்தரும் பழக்கத்தின் தொடக்கத்தைக் காண்கிறோம். பாலர்கள், பிரதீஹாரர்கள், ராஷ்டிரகூடர்கள் ஆகியவர்களுடைய காலத்தில் அந்தப் பழக்கம் இடையீடின்றி வளர்ந்துகொண்டே போனதையும், நிலக்கொடைகளின் அடிப்படையில்தன்மைகள் மாறிக்கொண்டே போனதையும் காண்கிறோம். தொடக்கக் காலத்தில் நிலத்தின் பயனை மட்டும் துய்க்கும் உரிமை மானியதாரருக்கு வழங்கப்பட்டது என்று பொதுவாகக் கூறலாம். ஆனால், எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து நிலக் கிழமையும் மானியம் பெற்றவர்களுக்கே மாற்றப்பட்டது. நிலமானியந்தரும் பழக்கம் 11, 12 ஆகிய நூற்றாண்டுகளில் உச்ச நிலைமையை அடைந்தது. அப்போது வட இந்தியாவில் பெரிய ராஜ்யங்களுக்கு மாறாக எண்ணற்ற சிறிய ஆட்சிப் பிரிவுகள் இருந்தன. அந்த சிறிய பிரிவுகள் பெரும்பாலும் சமயச் சார்பான மானியதாரர்கள் சமயச் சார்பற்ற மானியதாரர்கள் ஆகியவர்களுடைய அதிகாரத்தில் இருந்தன. அவர்கள் மானியமாய்ப் பெற்றிருந்த கிராமங்களுக்கும் இடைக்கால இங்கிலாந்தில் இருந்த மேனர்களுக்கும் வேறுபாடு இல்லையென்றே கூறலாம். ஆனால், மேற்கு இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் உச்ச நிலையில் இருந்த நிலமானிய முறை வாணிகத்தின் மறுமலர்ச்சியாலும், நாணயச் செலாவணியின் பெருக்கத்தாலும், கட்டாய வேலையின் மறைவினாலும் சிதையத் தொடங்கியது.

நூல் அறிமுகம்

1. சனங்களும் வரலாறும் - சொல்மரபின் மடக்குகளில் உறையும் வரலாறுகள், பதிப்பாசிரியர்: ச. பிலவேந்திரன், வல்லினம், எண் 9Y பிளாக், அரச குடியிருப்பு, இலாசுப் பேட்டை, புதுவை - 605008, 2004, ரூ.130/- (இந்தியா).

புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம் 1999 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் 'சனங்களும் வரலாறும்' என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கு ஒன்றை நிகழ்த்தியது. இக்கருத்தரங்குக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக அமைவதே மேற்குறித்த நூலாகும்.

வாய்மொழி வரலாறு (Oral History) என்னும் விடயம் சார்ந்த இந் நூலின் அணிந்துரையினை எழுதி வழங்கிய பேராசிரியர் ப. மருதநாயகம் நூலின் உள்ளடக்கம் குறித்து கூறியிருப்பவை வருமாறு:

இத்தொகுதியிலுள்ள கட்டுரைகள் ஒரு சமுதாயத்தின் வாய்மொழி வழக்காறுகளுக்கும் அதன் வரலாற்றிற்கும் உள்ள உறவை முற்படுத்திக் காட்டுகின்றன. வழக்காறுகள் என்ற முறையில் நாட்டார் பாடல்கள், நாட்டார் கதைப் பாடல்கள், வாய்மொழிக் கதைகள் போன்றவை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, சாதிகளின் இடப்பெயர்ச்சி, தெய்வங்களின் தோற்றம் ஆகியவை சில சாதிகளையும் இனக்குழுக்களையும் அடிப்படையாக வைத்து விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இக்கட்டுரைகளை எழுதியவர்கள் நாட்டார்

வழக்காற்றியல் கருத்தாக்கங்களிலும் கள ஆய்விலும் விற்பன்னர்கள் என்பதை அவற்றை வாசிப்பார் அறிய இயலும்.

பதிப்பாளர் வல்லினம் மகரந்தன் தன் பதிப்புரையில் பின்வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்:

இதுவரையிலான வரலாறு ஆள்வோரின் வரலாறாக (அரசுகளின் வரலாறாக) ஒற்றைச் சொல்லாடலாக தட்டையானதோர் ஒற்றைத் தடத்தில் தொடர்ந்து செல்லும் ஒன்றாகவே பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது. இதில் வெகுசனங்களின் பார்வைகள், மொழி, பாடல்கள், அனுபவங்கள், குரல்கள், நினைவுக் குறிப்புகள், அறிவுத்தேடல்கள், வரலாறுகள் கவனம் பெறாதும் பார்க்கப் பெறாதும் கேட்கப்படாதுமே போயுள்ளன. எனினும் சனங்களின் இந்தச் செவிசாய்க்கப் பெறாத, கவனம் பெறாத வாழ்வனுபவ அறிவாய்வுப் பதிவுகளும் குரல்களும் அவர்களது ஆழ்நினைவு இடுக்குகளுக்குள் சேகரமாகித் தொடர்ந்து உயிரோடு வாழ்ந்து கொண்டுள்ளன. அவை அவர்களின் வாழ்வியல் தளங்களில் சடங்குகள், கதைகள், புராணங்கள் என்ற சொல் மரபுகளாக வழக்காறுகளாக மாற்றுருக்கொண்டுள்ளன; புனைவு பெற்றுள்ளன.

வாய்மொழி வரலாறு

வாய்மொழி வரலாறு என்பது அரசியல் வரலாறு, சமுதாய வரலாறு, பொருளாதார வரலாறு போன்று வரலாற்றின் ஒரு பிரிவன்று. இது ஒரு வரலாற்று முறையியல் (Methodology) என்றே கூறத்தக்கது. இருந்தபோதும் ஒரு முறையியல் மட்டுமல்லாது அறிவுத் துறையாகவும் வாய்மொழி வரலாறு காட்சியளிக்கின்றது என்று கூறும் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் பின்வரும் உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்மொழி வரலாறு உதவுகிறது என்றும் கூறுகிறார்:

- i. வரலாற்றாவணங்கள் புறக்கணித்த அல்லது அவற்றில் இடம் பெறாத செய்திகளை அறிய.
- ii. வரலாற்றாவணங்களின் ஒரு பக்கச் சார்பான செய்திகளுக்கு மாறான செய்திகளை அறிந்து கொள்ள.
- iii. ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சியின் மன உணர்வுகளை அறிய.

- iv. வரலாற்று நாயகர்களின் செயல்பாடுகள் மற்றும் குணாம்சங்கள் தொடர்பான எதிர்மறையான செய்திகளை அறிய.

வாய்மொழி வரலாற்றின் வரைவிலக்கணம், அதன் பயன்கள் குறித்து ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் கூறியிருப்பவற்றை நீண்ட மேற்கோளாக இங்கே தருகிறோம்.

கொலம்பியா பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் ஆலம் நீவின் என்பவர் 1948 ஆம் ஆண்டில் 'வாய்மொழி வரலாறு' என்ற கலைச் சொல்லை உருவாக்கினார்.

'விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் விளைவாக மக்கள் அதிக அளவில் பயணம் செய்வதும் தொலைபேசியில் பேசுவதும் நிகழ்கிறது. இது பரவலான தொடர்பு முறையாக ஆனதால் நாட்குறிப்பு எழுதுவதும் கடிதம் எழுதுவதும் மக்களிடையே குறைந்துவிட்டது. இவ்விரண்டு முக்கியச் சான்றுகளையும் வரலாற்றியலார் இழந்து விட்டனர். இந்த இழப்பைச் சரிக்கட்டும் வகையில் ஆற்றல் வாய்ந்த நேர்காண்போர் (Interviewers), ஒலிப் பதிவுக் கருவிகளின் துணையுடன் அறிவார்ந்த மக்களின் நினைவலைகளைச் சேகரிக்கலாம்' என்று ஆலன் நீவின் கருதுகிறார் (Kirpal Singh 1985). 'ஒரு நிகழ்ச்சியை நேரில் பார்த்திராத ஒருவர் செவி வழியாக அறிந்த செய்திகளே வாய்மொழி மரபாகும்' என்ற ஜான்வான்சினாவின் கருத்துக்கு நேர் மாறாக ஆலன் நீவினின் இக்கருத்து அமைந்துள்ளது.

ஆலம் நீவினுடன் பணிபுரிந்த லூயிஸ் எம். ஸ்டார் (Louis M. Starr 1917 - 1980 A. D) என்பவர் 'ஒலிப்பதிவுக் கருவிகளின் துணையுடன் திட்டமிட்டு நிகழ்த்திய நேர்காணலின் வாயிலாகத் திரட்டப்பட்ட பாதுகாக்கத் தகுதியுள்ள தரவுகளைக் கொண்டதே வாய்மொழி வரலாறு' என வரையறுக்கிறார். அதே நேரத்தில் வாய்மொழி வரலாறு 'ஒரு கருவியை விட மேலானது; ஓர் அறிவுத்துறையை விடக் குறைவானது' (It is more than a tool and less than a discipline) என்றும் மதிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறு ஒரு முறையியலாகவும் கருவியாகவும் அறிவுத் துறையாகவும் காட்சியளிக்கும் வாய்மொழி வரலாறு பின்வரும் உண்மைகளை அறிந்து கொள்ளத் துணைபுரிகிறது:

- i. ஆட்சிபுரிந்த அரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், ஜமீன்தார்கள் அவர்களைச் சுற்றியிருந்த அமைச்சர்கள், தளபதிகள் மற்றும்

இவர்களைச் சார்ந்திருந்த கவிஞர்கள், மதகுருக்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோரை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட மரபு வழி வரலாறு இன்று காலம் கடந்ததாகிவிட்டது மையத்தை விட்டு விலகி விளிம்பு நிலையினரைக் குறித்து எழுதப்படும் வரலாறு இன்று உருப்பெற்றுள்ளது.

ii. மேட்டியமையோரால் உருவாக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள், பட்டயங்கள், நாணயங்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியனவற்றில் விளிம்பு நிலையினர் அல்லது அடித்தள மக்களைக் குறித்த செய்திகளைக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் கண்டறிய முடியாது. எனவே மக்களிடமிருந்தே மக்கள் வரலாற்றுக்கான சான்றுகளை நாம் திரட்ட வேண்டும். ஒலைச் சுவடிகள், ஆவணமாக ஏற்கப்படுவது போல் கர்ண பரம்பரையாகக் கூறப்படும் கதை - பழமொழி - பாடல் ஆகியனவும் வரலாற்று ஆவணங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

iii. இதுவரை எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் அனைத்தும் ஆளுவோரின் வரலாறாகும். ஆளுவோர் உருவாக்கிய இத்தரவுகளின் அடிப்படையில் உருவாகும் வரலாறுகள் சாதாரண பொதுமக்களின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பதில்லை. இந்நிலையில் பின்வரும் வினாக்களுக்கு விடைகாண வேண்டிய அவசியம் ஏற் பட்டிருக்கிறது:

1. ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில் ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளான சமூகம் அல்லது இனத்தின் வரலாற்றை எப்படி எழுதப் போகிறோம்?
2. தனக்கென அதிகாரப் பூர்வமான, மரபு வழிப்பட்ட ஆவணங்கள் இல்லாமல் போன ஒரு குழுவின் வரலாற்றை எவ்வாறு எழுதப்போகிறோம்? ஆவணங்கள் இல்லையென்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஓர் இனத்தின் வரலாற்றைப் புறக்கணித்து விட முடியுமா?

இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் ஏற்பட்ட முதற்கட்ட தேடலின் போது

1. முன்னாள் அடிமைகள்
2. பாட்டாளிகள்

3. சிறைக்கைதிகள்

4. பெண்கள்

ஆகிய அடித்தள சமூகக் குழுக்கள் ஆய்வுக்கான குழுக்களாகப் பட்டியலிடப்பட்டனர். பின்னர் 1970 - இல் 'அடித்தளத்திலிருந்து வரலாறு' (History from the below) என்ற கருத்தாக்கம் தோன்றியது. 1970 லும் 1980 - லும் பன்முகப்பண்பாடு குறித்து நிகழ்ந்த விவாதங்களின் அடிப்படையில்

1. இனக்குழுக்கள்

2. தொல்குடிகள்

3. குழந்தைகள்

4. முதியோர்

5. லெஸ்பியன்கள்

ஆகியோர் இப்பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டனர் (பக் 6-7) என்று ஆ. சிவசுப்பிரமணியன் கூறுகிறார்.

தொல்குடிகள் அல்லது பழங்குடிகள் பற்றிய ஒரு கட்டுரை இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆ. செல்லபெருமாள் எழுதியிருக்கும் 'தமிழகப் பழங்குடிகளின் இடப்பெயர்ச்சி வரலாறு' என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரை தமிழகத்தின் மக்கள் தொகையில் சுமார் 3 சதவீதமான பழங்குடிகள் என்னும் அடித்தள மக்கள் பிரிவினர் பற்றிய ஓர் அம்சம் பற்றிப் பரிசீலிக்கிறது. தமிழகத்தின் சிறுபான்மையினரான இம்மக்களில் 36 பழங்குடிப் பிரிவுகள் உள்ளன (பக் 29 இல் இவை பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன). முதுவன், இருளர், காணிக்காரர், மலையாளி, கோத்தர், காடர், சோளகர் என்ற பெயர்களை வாசகர் தகவலிற்காக உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவர்களை விநோதமான வாழ்முறையைக் கொண்ட சமூகக் குழுக்களாகப் பார்க்கும் நிலை ஒரு காலத்தில் நிலவியது. அடித்தளமக்கள் வரலாற்றுப் பார்வை இம்மக்களின் விளிம்புநிலை வாழ்வையும், ஓரங்கட்டப்பட்ட வரலாற்றையும் முதன்மைப்படுத்துவது.

மாற்கு, ஆ. திருநாகலிங்கம், ஆறு. இராமநாதன், தே. லார்து, பக்தவத்சல பாரதி ஆகிய ஐந்து ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகள் பொதுவாக சாதி வரலாறுகள், அவற்றின் தொன்மக் கதைகள், நாட்பார்

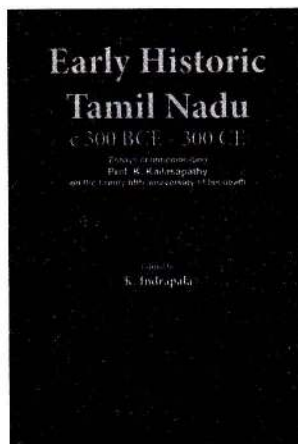
தெய்வ வழிபாடுகள் ஆகியவற்றைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டவை. விளிம்பு நிலைச்சாதிகள் வரலாற்றைக் கூறுபவை.

இந்நூலின் மூன்று கட்டுரைகள் கோட்பாட்டு ஆய்வுகளாக உள்ளன. ஆ.சிவசுப்பிரமணியத்தின் கட்டுரை, பற்றி மேலே குறிப்பிட்டோம். 'வாய்மொழிக் கதைகளும் சமுதாய வரலாறும்' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள ஞா. ஸ்டீபன் 'வாய்வழிக்கதைகள் தமிழ்ச் சமுதாய அமைப்பில் வெறும் கலை நுகர்ச்சிக்கு மட்டும் உரிய வழக்காறுகள் அல்ல' என்றும் 'வாய்மொழிக்கதைகளை அவை வழங்கும் சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தில் பொருத்தி ஆய்வு செய்தால் மட்டுமே அவற்றின் சமுதாயப் பொருண்மை வெளிப்படும்' என்றும் கூறுகிறார். 'வாய் மொழிக் கதையாடல்களில் குறியியல்' என்னும் தலைப்பிலான கட்டுரைபற்றி பேராசிரியர். ப. மருதநாயகம் 'சுருத்தியலிலும் கோட்பாட்டு உருவாக்கத்திலும் அளவிறந்த ஈடுபாடு காட்டுவது' என்று பாராட்டியிருப்பது இக்கட்டுரையின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டப்போதுமானது.

அணிந்துரை

இந்நூலின் அணிந்துரையை எழுதியிருக்கும் பேராசிரியர் ப.மருதநாயகம் பல்துறைப் புலமையாளர். இந்நூலிற்கு அணி சேர்க்கும் அவரது அணிந்துரை ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரைக்குரிய சிறப்புக்களுடன் அமைந்துள்ளது. அணிந்துரையின் இறுதியில் மொழியியல், நாட்டார் வழக்காறு, இலக்கியம் ஆகிய மூன்றிலும் ஆழங்கால்பட்ட ஏ.கே. ராமானுஜனின் மேற்கோள் ஒன்றைத் தருகின்றார். 'இந்திய சமுதாயப் பண்பாட்டை அறிய இதிகாசங்களுக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் போகாமல் நாட்டார் கதைகளுக்கும் பாடல்களுக்கும் போவதே மேலென்றும் இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகள் ராமானுஜன் கூற்றுக்குச் சாட்சியங்களாய் அமைகின்றன' என்றும் கூறுகிறார்.

2. *Early Historic Tamil Nadu c300 BCE - 300 CE (Essays Commemorating Prof. K.Kailasapathy on the Twenty-Fifth Anniversary of His Death)*, Edited by K.Indrapala, Kumaran Book House, Colombo - Chennai, 2010, pp. xvi + 201, Rs. 950.

சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கமளவிலே தான் சங்க இலக்கியம் எனப் பொதுவாக வழங்கும் தமிழ் இலக்கிய நூல் தொகை மறைந்து போகும் நிலையிலிருந்து வெளியுலகுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் விளைவாக அதுவரை, ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருந்த தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய கோட்பாடுகள் தலைகீழாக்கப்பட்டன எனலாம். இலங்கைத் தமிழறிஞர்கள் சைவ இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் போற்றியவர்கள். சங்க இலக்கியக் கண்டு பிடிப்பு அவர்களை அதிகம் பாதிக்க

வில்லை. தமிழகத்திலோ நிலைமை வேறு. சங்க இலக்கியம் வெளியுலகுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதும் தென்னிந்தியாவின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் விளங்கிக் கொள்வதில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் தொடங்கியது. இது உண்மையான ஒரு புரட்சியே. செம்மொழிகள் எனக் கருதப்பட்ட சமஸ்கிருதம், கிரேக்கம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளுடன் தமிழுக்கும் இடமளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றது.

சங்க இலக்கியக் கண்டுபிடிப்பின் விளைவுகளுள் ஒன்று தென்னிந்தியாவின் தொல்கால வரலாற்றைக் கூச்சமின்றிப் புகழ்பாட வைத்தமை ஆகும். தேசியவாத எழுத்தாளர்களால் 'செம்மொழிசார்' காலத்தினை அடையாளங்காணும் ஒவ்வொரு கூறும் இதில் சேர்க்கப் பட்டது. இப்போக்கினால் வரலாறு என்பது இறந்தகாலத்தைப் பற்றியதாகக் கருதப்படுவதற்குப் பதிலாக நிகழ்காலத்தைப் பற்றியதாக கருதப்பட்டது. வரலாற்றுச் சான்று என்பது தொல்லை கொடுக்கும் ஒன்றாக, ஒரு தடங்கலாக மாறியது. நூல்களை அவற்றுக்குரிய பின்னணியில் வைத்து விளக்குவது தேவையற்ற ஒன்றாகியது.

கறாரான ஆய்வு நெறிமுறையியலை பின்பற்றி சங்க இலக்கியத்தைச் சிலர் ஆராய்ந்தனர். இன்னும் சிலர் உலக இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடும் ஒப்பியல் ஆய்வு நோக்கில் அவ்விலக்கியத் தொகுதியினை பார்த்தனர். இவர்களை தமிழ் ஆய்வுலகம் துரோகிகளாகக் கொள்ளும் நிலையே இருந்தது. அத்தோடு இத்தகைய ஆய்வாளர்கள் மீது தொடுக்கப்பட்ட விமர்சனம் புலமை நெறி நின்று கூறப்பட்டவை எனக் கொள்ள முடியாதவை ஆகும்.

இத்தகைய கண்மூடித்தனமான தன்னாட்டுப் புகழ்பாடும் பின்புலத்திலே தான் கனகசபாபதி கைலாசபதி ஆற்றிய பணியை மதிப்பிட வேண்டும். சங்க இலக்கியம் வெளியுலகுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதால் ஏற்பட்ட புரட்சியை ஒத்ததாகத் தொல்கால இலக்கியத்தையும் அதன் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்ட சமூகத்தையும் பற்றிய ஆய்வில் வழமைக்கு மாறான, விமர்சனரீதியான நோக்கைக் கைலாசபதி தொடக்கி வைத்தார். கைலாசபதியும் அவரைப் போன்று ஆதித் தென்னிந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்யப் பெரிதும் தொண்டாற்றிய அறிஞர்களாகிய கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, சுதர்ஷன் செனெவிரத்ன, இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர் (கா.இந்திரபாலா) போன்றோரும் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிட்டு சொல்ல வேண்டிய முக்கிய விடயம். இலங்கையைச் சேர்ந்த இவர்கள் சங்க இலக்கியத்தை வழிபாட்டுக்கு உரிய ஒன்றாகக் கருதாத மரபு ஒன்றின் வழிவந்தவர்கள்.

கைலாசபதியின் ஆய்வு ஒரு வகையில் வழமைக்கு மாறானதாகும். அவருடைய நூலாகிய Tamil Heroic Poetry வெளியிடப்பட்டபோது அதில் கூறப்பட்ட விடயங்கள் பண்டைத் தமிழகத்தின் பெரும்புகழை எடுத்துரைப்பதில் வல்லோராய் இருந்தவர்களுக்குத் திகைப்பை ஊட்டியது.

‘சங்கச் செய்யுள் என்ற தலைப்பு ஒரு தவறான சொல்வழக்கு’ என்று நூலின் ஆரம்பத்தில் கைலாசபதி குறிப்பிட்டார். இது ஒரு திகைப்பூட்டும் கூற்றாக தோன்றியது. வாய்மொழி இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்ய உதவும் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி வீரயுகக் கவிதை (Heroic Poetry) என வர்ணிக்கப்படும் செய்யுளுக்குரிய வரம்பு களுக்குள் வைத்து ஆதித் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆய்வு செய்வது பொருத்தமானதாக அமையும் என்றும் அவர் கூறினார். ஏச்.எம்.

சட்விக் மற்றும் என்.கே. சட்விக் அகியோர் எழுதிய The Growth of Literature (இலக்கிய வளர்ச்சி) என்ற பாரிய படைப்புக் காட்டிய நெறியைப் பின்பற்றியதோடு, தியூட்டோனிய, கிரேக்க, ஐஸ்லாந்திய, ஸ்லாவோனிய, சமஸ்கிருத, சுமேரிய மற்றும் ஆபிரிக்க வாய்மொழி இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுமுடிவுகளையும் கைலாசபதி தொட்டுக் காட்டியதோடு, தொல்காலத் தமிழ்க் கவிதையானது அடிப்படை யளவில் வாய்மொழிக் கவிதையின் பண்புகளைக் கொண்டது என்றும் விளக்கிக் காட்டினார். மில்பன் பரி என்பார் ஹோம்ருடைய காவியங்களை ஆராய்ந்து அவை வாய்மொழி இலக்கியத்தின் பண்புகளை உடையது எனக் கூறியிருந்தார். மில்பன் பரியின் கருத்துக்கள் அக் காலத்தில் வீரயுகக் கவிதை பற்றிய ‘உலகப் பொதுவான கோட்பாடு’ என்ற மதிப்பைப் பெற்றிருந்தது. கைலாசபதி மில்பன் பரியின் கோட்பாட்டை தமிழ் வீரயுகக் கவிதை பற்றிய ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தினார்.

தொல்காலப் பாணர்களையும் பாணருக்குரிய மரபுகளையும், சமூகத்தில் அவர்களின் தொழிற்பாடுகளையும் அவர்கள் படைத்த செய்யுள்களின் காலத்து உணர்வையும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு சட்விக் தம்பதிகள் செய்த ஆய்வும் மில்மன் பரியின் ஆய்வும் கைலாசபதிக்கு உதவின. தென்னிந்தியாவில் தமிழர் பெருமையை உயர்த்திப் பிடித்தவர்களுக்கு கைலாசபதியின் ஆய்வு முடிவுகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. கைலாசபதியின் நூல் பல்லாண்டுகளாகத் தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலும் இருட்டடிப்புக்கு இலக்காகியதில் வியப்பில்லை. கைலாசபதி தமது 49வது வயதில் காலமானார். அவரது இழப்பு அறிவுலகின் பேரிழப்பாகும்.

இங்கு நாம் விமர்சனத்திற்காக எடுத்துக்கொண்ட நூலாகிய ‘Early Historic Tamil Nadu’ (வரலாற்றுத் தொடக்க காலத் தமிழகம்) ஒரு கட்டுரைத் தொகுப்பாகும். கைலாசபதி மறைந்து 25 ஆண்டு நிறைவின் போது அவரை நினைவு கூரும் முகமாக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதன் பதிப்பாசிரியர் கார்த்திகேசு இந்திரபாலா கைலாசபதியுடன் இணைந்து பணியாற்றிய ஒருவர். இந்நூலில் இடம் பெறும் ஐந்து கட்டுரைகள் ஐந்து பிரபல அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டவை. கைலாசபதியின் Tamil Heroic Poetry நூலில் இருந்து ஒரு அத்தியாயத்தினை எடுத்து சில பகுதிகளை நீக்கம் செய்து பதிப்பாசிரியர்

இந்நூலில் சேர்த்துள்ளார். நல்லதொரு நூற்பட்டியலும் பிற் சேர்க்கையாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பட்டியலைக் கொண்டு தென்னிந்திய வரலாற்றை எழுதிய முக்கிய அறிஞர்கள் யார் யார் என்பதை அறியமுடியும். கைலாசபதியின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் என்ற பகுதி நல்ல பல தகவல்களைத் தருவதோடு பதிப்பாசிரியரோடு கைலாசபதிக்கு இருந்த தனிப்பட்ட உறவு பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறது.

இதைத் தொடர்ந்து பதிப்பாசிரியர் எழுதிய அறிமுக உரை இடம் பெறுகிறது. தென்னிந்திய வரலாற்றின் தொல்காலம் பற்றித் தற்பொழுது அறியப்பட்டுள்ளவற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறும் இந்த அறிமுக உரை இவ்வரலாறு பற்றிக் கிடைக்கும் முக்கியமான படைப்புக்களை வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. பண்டைத் தமிழகத்தை பொற்காலமாகச் சித்தரிக்கும் மரபுவழி எழுத்துக்களில் இருந்து வேறுபட்ட சித்திரத்தை கட்டுரையாசிரியர் தருகிறார். இடையிடையே பழம் பெருமை பேசல் பற்றிய விடயங்கள் இடம்பெற்ற போதும் இம்முன்னுரை மிகச் சிறப்பாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து கைலாசபதியின் Tamil Heroic Poetry நூலின் முதலாவது அத்தியாயம் சில திருத்தங்களுடன் இடம் பெறுகின்றது.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிக் கைலாசபதி எழுதிய வற்றிலிருந்து ஒரு பகுதி இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டமை பாராட்டுக் குரியதாக இருந்த போதிலும், சேர்க்கப்பட்ட இப்பகுதி பற்றி ஒரு வினாவை எழுப்ப முடியும். இப்பகுதி பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய ஒரு மேலாய்வு மட்டுமே. கைலாசபதி ஒரு புது வழியிற் சென்று தெரிவித்த முடிவுகளைக் காட்டுகின்ற ஒரு பகுதி என்று இதனைக் கொள்ளமுடியாது. இப் பெரிய முன்னோடி ஆய்வாளர் உண்மையில் சாதித்தது என்ன என்பதைச் சுவைத்து உணர அவர் நூலின் வேறொரு அத்தியாயத்தை சேர்த்திருக்கலாம். குறிப்பாக, மூன்றாம் அத்தியாயம் (Bards and Bardic Tradition - பாணரும் பாணர் மரபுகளும்) அல்லது நாலாம் அத்தியாயம் (Technique of Oral Verse Making - வாய்மொழிக் கவிதையாக்க நுட்பங்கள்) அல்லது ஆறாம் அத்தியாயம் (The World of Heroes - வீரர் உலகம்) என்பனவற்றில் ஒன்று பொருத்தமானதாய் இருந்திருக்கும். மேலும் சேர்க்கப்பட்ட அத்தியாயத்திலிருந்து தொல்காப்பியம் பற்றிய குறிப்பையும்

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை பற்றிய குறிப்பையும் பதிப்பாசிரியர் நீக்கியிருப்பதை நியாயப்படுத்த முடியாது.

கே.ராஜன் எழுதியுள்ள 'Damili Graffiti and Cave Records: the Brahmi Records from Tamil Nadu' - (குகைச்சுவர்களின் எழுத்துக்களும் குகைக் கல்வெட்டுக்களும்: தமிழ் நாட்டின் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள்) என்ற கட்டுரை தமிழ் நாட்டில் கிடைத்த தமிழ் பிராமி அல்லது குகை எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள் பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வாகும். கிடைத்துள்ள சான்றுகளை முழுமையாகக் கட்டுரையாளர் ராஜன் கொடுப்பதுடன், எழுத்துக்கள் பொறித்த மட்பாண்ட ஓடுகளையும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டமை அவருடைய கட்டுரைக்கு வலுவூட்டியுள்ளது. எனினும், கட்டுரையாசிரியர் தெரிவிக்கும் முடிபுகளை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வது இயலாது. தமிழ் நாட்டில் ஆதிவரலாற்றுக் காலத்தில் அரசின் தோற்றத்துக்கு முன் இருந்த சமூகம் பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களையிட்டு இவர் வெளிப்படுத்தும் கண்டனம், தமிழ் நாட்டுப் பிராமி எழுத்து வட இந்தியாவிலிருந்து அல்லது மௌரிய அரசிலிருந்து பெறப்பட்டது என்ற கருத்தைப்பற்றிய கண்டனம், தமிழ் நாட்டுப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் செறிந்த பிராகிருதச் சொற்கள் பற்றிய கருத்து என்பன பிரச்சினைக்குரிய கருத்துக்கள். இவற்றை மேலதிக சான்றுகள் கொண்டு ஆதாரப்படுத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் அவர் தெரிவிக்கும் கருத்துக்களுக்கு மாறாக மறுக்க முடியாத சான்றுகள் உள்ளன. பிராமி எழுத்துத் தமிழரால் உருவாக்கப்பட்டது என்று காட்டுவதற்கான ஒருவகை ஆர்வம் அவருடைய கட்டுரையில் வெளிப்படுகின்றது. கைலாசபதி எத்தகைய உணர்வுடன் செயற்பட்டாரோ அதற்கு மாறான இந்த உணர்வு இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுகின்றது.

எ.சுப்பராயலு எழுதிய 'Visaki and Kuviran: Historical Implications of Names in the Tamil Brahmi Inscriptions' (விசாகியும் குவிரனும்: தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் உள்ள பெயர்கள் தெரிவிக்கும் வரலாற்றுச் சான்றுகள்) என்ற கட்டுரை ராஜனின் கட்டுரை வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டது. ஆதித் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் ஆய்வில் மூதறிஞராகப் புகழ்பெறும் ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களைக் கௌரவிப்பதற்கு வெளியிட்ட நூலில் சுப்பராயலு மட்பாண்ட எழுத்துக்கள் பற்றிய கட்டுரையொன்றை எழுதினார்.

‘விசாகியும் குவிரனும்’ கட்டுரையை முன்னர் இவர் எழுதிய இக்கட்டுரையுடன் சேர்த்து வாசிக்க வேண்டும். சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காது நுண்ணிய விபரங்களில் கவனம் செலுத்தல், முறையான ஆய்வு, எடுத்துக் கொண்ட பிரச்சினையை உணர்ச்சி வசப்படாது நடுநின்று நோக்கல் மற்றும் துறைசார் பண்புடன் முழுமையாக ஆய்வு செய்யும் தன்மை ஆகிய சிறப்புப் பண்புகள் சுப்பராயலு எழுதிய இக்கட்டுரையில் உள்ளன. அவருடைய பிற படைப்புக்கள் போன்று இக்கட்டுரையும் படிப்போரை ஈர்க்கின்றது. அவருடைய ஆய்வின்படி, தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் உள்ள சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்றிருந்தவர்கள் யார் என்று அடையாளங் காணும் போது பெறக் கூடிய ஒரு முக்கிய முடிபு யாதெனில் பிராகிருத மொழி பேசிய வணிகர்களே பெரும்பாலும் தொடக்கத்தில் பிராமி எழுத்தைத் தமிழ் நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தினர் என்பதே. ‘மௌரியர் ஆட்சியின் போது, அதாவது பொ.ஆ.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க கட்டத்தில், மகதப் பிரதேசத்தில் பிராமி எழுத்து முறை முழுவடிவம் பெற்றது. அதன் பின் விரைவில் இது தமிழ் நாட்டுக்குப் பரவுவதும் நடைபெற்றிருக்கும்.’ மேலும், சுப்பராயலு மிகவும் முக்கியமான இன்னொரு விஷயத்தையும் கூறியுள்ளார். அதாவது, எழுத்தைப்பற்றிய அறிவை ஓரிடத்தில் இருந்து இன்னோரிடத்துக்குப் பரப்புவதில் வணிகர் முக்கிய பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்பதாகும். இந்த விஷயம் இங்கு எடுக்கப்பட்டுள்ள பிரச்சினைக்கும் அப்பால் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

அடுத்து, கா. இந்திரபாலா தமிழர் என்ற இன அடையாளம் உருவாக்கம் பெற்றமை தொடர்பான பிரச்சினை பற்றி எழுதியுள்ளார். ஓர் இனக்குழுவாகவோ, அரசியல் சார்ந்த குழுவாகவோ, சமயம் சார்ந்த குழுவாகவோ அல்லாது, இவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட தன்மை கொண்ட குழுவாகத் தமிழர் என்று அடையாளங் காணப்பட ஒரு குழு அக்காலத்தில் இருந்தது என்பது அவருடைய வாதமாகும். தமிழர் என்போர் ‘பிறர்’ எனக் குறிப்பிடத்தக்கவர்களில் இருந்து, அதாவது, ‘மொழி பெயர் தேசம்’ (பிற மொழி பேசப்படும் இடங்கள்) எனப்படும் இடத்தில் வாழ்வோரிலிருந்து வேறுபடும் குழுவினர். தமிழ் மொழி பேசும் ஓர் இனக்குழுவினர் என்று அடையாளங் காணக்கூடிய இனக்குழு ஒன்று பற்றிய குறிப்பு எதுவும் கிடைக்காத

போதிலும், தெளிவாக அடையாளம் காணக்கூடிய தமிழ் பேசுவோர் வாழும் நிலப்பகுதி ஒன்று, 'தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' எனப்படும் இடம், ஆதி வரலாற்று மூலங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உலகம் ஐயத்துக்கு இடமின்றிப் பல்வேறு இனக்குழுக்கள், அரசியல் அமைப்புக்கள் மற்றும் பல்வகைச் சமயங்களைச் சேர்ந்தோர் வாழும் இடமாக இருந்தது. எனினும், அவை அனைத்தையும் ஒன்று கூட்டும் வகையில் 'தமிழர்' என்ற ஒரு தனி அடையாளம் உருவாகுவதை இவ்வேறுபாடுகள் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. இவ்வேறுபாடுகளை மேலி, பழங்குடி மற்றும் குலம் ஆகியவற்றின் எல்லைகளைக் கடந்து, ஆதிவரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழ்மொழியை இனக்குழுவின் அடையாளக் குறியாகக் கொண்டு ஒரு பெரிய குழு எழுச்சிபெறத் தொடங்கியது. இக்காலப் பகுதியை முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட ஒரு காலமாகக் கருதுவதற்கு இது இன்னொரு காரணமாகும்.

பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தின் சமூக உருவாக்கம் குறித்த பல்வேறு நோக்கு முறைகள் பற்றிய சிறந்த ஆய்வாக அமையும் கட்டுரையொன்றை ஆர். சம்பகலக்ஷ்மி எழுதியுள்ளார். இந்தப் பிரச்சினையின் பல்வேறு அம்சங்களை அண்மைக்கால எழுத்துக்களின் பின்னணியில் நுண்ணாய்வு செய்வதோடு இவ்வாய்வு முடிவுகளைத் தொகுத்துத் தந்து அக்காலச் சமுதாயம் பற்றிய சித்திரம் ஒன்றைத் தருவதோடு அக்காலத்தின் முக்கிய போக்குகளையும் அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார். தன் முடிபுகளை மிகுந்த அடக்கத்தோடு தெரிவிக்கும் பண்புடைய சம்பலக்ஷ்மி 'இங்கு புது விளக்கங்களைக் கொடுப்பதற்கோ, ஆய்வு முடிவுகளை மீள் பரிசீலனை செய்வதற்கோ நான் முயற்சிக்கவில்லை' என்று கூறுகிறார். இருந்த போதும் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட நிலையில் இருந்து முந்து வரலாற்றுக் காலத்திற்கு அடியெடுத்து வைத்ததையும் அதன் பின்னர் அது மத்திய காலத்தினுள் (Medieval Period) பிரவேசிக்கும் கட்டத்தையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு பல்வேறு நோக்கு முறைகளை அறிமுகம் செய்து, அம்மாற்றங்களை விளக்கவேண்டிய தேவையை அவர் அழுத்திக் கூறுகிறார். அண்மைக் கால ஆய்வுகளில் இக்காலம் பற்றிய ஆய்வுக்கான மூலாதாரங்கள் பற்றிய பிரச்சினைகள், பயன்படுத்த வேண்டிய ஆய்வு முறையியல் பற்றிய பிரச்சினைகள்

என்பன பற்றி எய்தப் பெற்ற முன்னேற்றத்தை அவர் குறிப்பிட்டுக் காட்டி மூலாதாரங்களை மீள்வாசிப்பு செய்வதன் முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறார். வரலாற்று முறையிலும் புவியியல் நோக்கிலும் இவை பார்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் சமஸ்கிருதத்தினதும், இந்தோ ஆரிய பண்பாட்டினதும் தாக்கம் இருக்கவில்லை என்று மறுத்துரைப்பதை தமிழ் நாகரிகத்தின் பெருமை பற்றிக் கூறுவோர் ஒரு வழிமுறையாகக் கொண்டனர். ஆரிய நாகரிகம் திராவிட நாகரிகத்தின் மீது தாக்கம் செலுத்தவில்லை என்பது இவர்களது முடிபு. இந்தக் கருத்தை திருத்திக் கொள்வதற்கு உதவக்கூடிய கட்டுரையாக 'பிராமணரும் யாகங்களும் - வைதீக கருத்துக்களின் பரவல்' (Brahmanas and Yagas Spread of Vedic Ideas) என்ற தலைப்பில் வி. சிவசாமி எழுதியுள்ள கட்டுரை அமைந்துள்ளது. தமிழ் நாட்டில் வைதீகக் கருத்துக்களும் வழக்கங்களும் நிலவியதற்கான மறுக்க முடியாத சான்றுகள் இருப்பதை அவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் வைதீக சாஸ்திரீய - பௌராணிக மரபுகள் பற்றிய சான்றுகள் இருப்பதை எம். ஜி. எஸ். நாராயணன் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எடுத்துக் கூறினார். இருந்த போதும் இக் கட்டுரை இன்றைய சூழலில் மிகுந்த பயனுடையது. கைலாசபதி அவர்களுக்கு அஞ்சலியாக அமையும் இந்நூலில் பண்டைத் தமிழகத்தின் சமூகத்தையும் பண்பாட்டையும் யதார்த்த முறையில் அணுகுவதாக அமைந்துள்ள இக்கட்டுரை மிகுந்த பொருத்த முடையது.

இந்நூலின் இறுதியில் நான்கு பிறசேர்க்கைகள் உள்ளன. 1. பட்டினப்பாலையின் மொழிபெயர்ப்பும், புறநானூற்றுபாடல் ஒன்றின் மொழிபெயர்ப்பும், 2. தமிழ் பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்கள் மூன்றும் அவற்றின் மொழி பெயர்ப்பும், 3. பி.டி. சிறீனிவாச ஐயங்கார் மொழி பெயர்ப்பில் அமையும் சங்கம் பற்றிய கதை (இறையனார் அகப் பொருள் உரையில் வருவது), 4. வானவரம்பன், தேவநம்பிரிய என்ற பெயர்கள் குறித்து அவர் எழுதிய குறிப்பு.

இவை யாவும் மிகவும் பயனுடைய பிறசேர்க்கைகளாகும். அசோகனைக் குறிப்பிடும் 'தேவநம்பிரிய' என்ற சொல்லின் தமிழ்

வடிவம் தான் தமிழ் பாடல்களில் வரும் 'வானவரம்பன்' என்ற வாதத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் கடினம் என்பதையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். அண்மைக்கால ஆய்வுகளை அட்டவணைப்படுத்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூற்பட்டியலும் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. கைலாசபதியின் ஆக்கங்கள் பற்றிய விரிவான நூற்பட்டியல் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் அது மிகுந்த பயனுடையதாகவும் பொருத்த முடையதாகவும் இருந்திருக்கும்.

பண்டைத்தமிழ் வரலாறு மற்றும் சமூகம் பற்றிய ஆய்வில் முன்னோடியாக விளங்கியவர் க. கைலாசபதி. இவ்விடயங்கள் பற்றிய பல பிரச்சினைகளை மீளாய்வு செய்வதற்கு அடிகோலிய அறிஞர் ஒருவருக்கு செலுத்தும் நினைவஞ்சலியாக அமைவது இந்நூல். இந்தச் சிறந்த நூலை பதிப்பித்திருக்கும் பதிப்பாசிரியரின் சிறப்புமிகு பணி பாராட்டிற்குரியது.

- பேராசிரியர் கேசவன் வேலுதாட்

தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், இந்தியா

(Frontline 5 நவம்பர் 2010 சஞ்சிகையில் வெளிவந்த நூல் விமர்சனம்

பகுதியில் இடம் பெற்ற கட்டுரையின் மொழிபெயர்ப்பு.)

அஞ்சலி

பேராசிரியர் லெஸ்லி குணவர்த்தன (1938-2010)

வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் ஆர்.ஏ.எல்.எச். குணவர்த்தன (லெஸ்லி குணவர்த்தன) 2010ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 16 ஆம் திகதி காலமானார். சிறுநீரகக் கோளாறு காரணமாக சில வருடங்களாக நோய்வாய் பட்டிருந்த லெஸ்லி தமது இறுதி நாட்கள் வரை ஆராய்ச்சியிலும், எழுத்திலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தினார். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளைப் புகழ்பெற்ற ஆய்விதழ்களில் எழுதியுள்ளார். பல நூல்களையும் எழுதிப் பிரசுரித்துள்ளார்.

லெஸ்லி குணவர்த்தன 1956-59 காலத்தில் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றவர். தொலன் ஹொமுவ மத்திய கல்லூரியில் இருந்து, பல்கலைக்கழகம் சென்ற 'கிராமத்து பையன்' ஆகிய லெஸ்லி புலமைத்துறையின் உச்சங்களை தொட்டு, உலகப்புகழ் பெற்ற வரலாற்றாசிரியராக விளங்கினார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறையில் கலைமாணிப் பட்டத்தையும் (முதல் தரச்சித்தி) லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப்பட்டத்தையும் பெற்ற இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராகவும், பின்னர் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராகவும் கடமையாற்றினார். 2000-2001 காலப்பகுதியில் விஞ்ஞான தொழில் நுட்பத்துறை அமைச்சராகவும் பதவி வகித்தார். கேம்பிறிஜ், ஒக்ஸ்போர்ட், க்யோட்டோ, சிக்காக்கோ, வேர்ஜினியா ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் அதிதி விரிவுரையாளராகவும் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்ற பேராசிரியராகவும் விளங்கினார்.

பேராசிரியர் ஆர். ஏ. எல். எச். குணவர்த்தன

‘இனமுரண்பாடும் வரலாற்றியலும்: தற்கால இலங்கையில் கடந்த காலம் பற்றிய கட்டமைப்பு’ (Historiography in a Time of Conflict: Construction of the Past in Contemporary Sri Lanka) என்னும் இவரது நூல் எம். ஏ. நுஃமான் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது (SSA வெளியீடு, 2000). லெஸ்லியின் துணிச்சலான ஆய்வு நேர்மைக்கு இந்நூல் நல்ல உதாரணமாகும். இலங்கையின் கடந்த கால வரலாற்றை இன்றைய குறுகிய அரசியல் தேவைகளின் நோக்கில் திரித்துக் கூறும் முயற்சிகளை மிகவும் ஆணித்தரமான முறையில் சான்றாதாரங்களைக் கொண்டு லெஸ்லி முறியடித்தார். ‘The People of the Lion’ (சிங்கத்தின் புத்திரர்கள்) என்ற தலைப்பிலான இவரது கட்டுரை (1980) சிங்கள இனத்துவ அடையாளம், அது சார்ந்த கருத்தியல் பற்றிய வரலாற்று ஆய்வாகும். இக்கட்டுரையின்தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ‘இலங்கையில் இனத்துவமும் சமூகமாற்றங்களும்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பில் (SSA வெளியீடு) இடம்பெற்றுள்ளது. Robe and Plough: Monasticism and Economic Interest in Early Medieval Sri Lanka (1979) என்னும் பிரசித்தி பெற்ற

நூல் 'மடாலய நிலப்பிரபுத்துவம்' (Monastic Landlordism) என்னும் விடயம் பற்றியதாகும். இவ்வுலக வாழ்வைத் துறத்தல் வேண்டும் என்ற ஆன்மீக லட்சியத்தைப் போதித்த பௌத்தம் இலங்கையில் மடாலயங்கள் சார்ந்த நிலப்பிரபுத்துவ நிறுவனமாக உருமாற்றம் பெற்றிருந்ததை இந்நூல் ஆராய்கிறது. இந்தியாவின் பலபகுதிகளில் இந்துமதம் நிலப்பிரபுத்துவத்துடன் இணைந்திருந்ததைப் போன்ற ஒரு நிலை இலங்கையின் பௌத்தத்தின் இயல்பாக இருந்ததை 'உழவும் துறவும்' என்னும் இந்நூல் விளக்குகின்றது.

லெஸ்லி குணவர்த்தன அவர்கள் இளம் ஆய்வாளராக இருந்த போது இலங்கையின் நீரியல் சமூகம் (Hydraulic Society) என்னும் விடயம் பற்றிய ஆய்வில் அக்கறை கொண்டிருந்தார். நீர்ப்பாசனத் தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய விரிவான ஆய்வை மேற்கொண்ட இவர் இத்தொடர்பில் மார்க்சின் 'ஆசிய உற்பத்தி முறை' (Asiatic Mode of Production) என்னும் விடயம் குறித்தும் இலங்கை வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆராய்ந்தார். (இவ்விடயம் குறித்த இவரது கட்டுரைகள் 'The Analysis of Pre-Colonial Social Formations in the Writings of Karl Marx' (1975) *Sri Lanka Journal of the Humanities*; 'Irrigation and Hydraulic Society in Early Medieval Ceylon' (1971) *Past and Present*, No. 53.)

லெஸ்லி குணவர்த்தனவின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் நூல் களையும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் வகையில் விமர்சன நூல்கள் கட்டுரைகள் எழுதப்படுதல் வேண்டும். அவரது கட்டுரைகளும், நூல்களும் இலகுவதமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படுதலும் வேண்டும். இதுவே மறைந்த பேரறிஞர் ஒருவருக்குச் செய்யக்கூடிய சிறந்த அஞ்சலியாக இருக்கும்.

ISSN 1391-7269

9 771391 726008